

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 366 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να αποτελειώσουμε τα Μνημόνια και τους υπηρέτες τους

Με την δική μας οργάνωση και Αγώνα παντού

ΦΑΚΕΛΟΣ: ΕΚΛΟΓΕΣ

Ο σεισμός της 6ης Μάη πρέπει να συνεχιστεί

σελ. 6-9

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Μνημόνιο II: Οι αλλαγές στα εργασιακά

σελ. 4

ΕΥΡΩΠΗ

Οι κάλπες «μαυρίζουν» την λιτότητα

σελ. 12

ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Μια ζωή αφιερωμένη στην επανάσταση

σελ. 15

10ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ

Από τις 28 Ιουλίου μέχρι τις 5 Αυγούστου η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν για 10^η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ. Χώρος διεξαγωγής είναι το Κάμπινγκ FILOXENIA στον Αγιοκαμπο στην παραλία του νομού Λάρισας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

- 1. Μπροστά σε μια Επαναστατική Κατάσταση.** Θεωρία και πολιτική, παραδείγματα από την ιστορία. Τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος και των επαναστατών.
- 2. Αριστερή Κυβέρνηση - Ενότητα της Αριστεράς.** Χρήσιμο εργαλείο ή επικίνδυνη αυταπάτη; Η πολιτική μας απέναντι τους.
- 3. Χιλή 1973: η τραγωδία της «Λαϊκής Ενότητας».** Πως ένα μεγάλο εργατικό και λαϊκό κίνημα οδηγήθηκε στη συντριβή και στην επιβολή μιας από τις πιο στυγνές δικτατορίες. Συμπεράσματα και μαθήματα για το κίνημα και τους αγωνιστές.
- 4. Αντιμετωπίζοντας την κρίση στην καθημερινή ζωή.** Για έναν άλλο τρόπο ζωής.

Συλλογικότητα - Αυτοοργάνωση - Δίκτυα Αλληλοβοήθειας.

5. Χρυσή Αυγή και Ακροδεξιά. Γιατί μεγαλώνουν, πως να τους σταματήσουμε.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν θεματικά εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών. Μαζί μας θα βρίσκονται και συναγωνιστές από χώρες του εξωτερικού, που θα διοργανώσουν εργαστήρια για την κατάσταση στις χώρες τους και τις εμπειρίες από τα κινήματα εκεί.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Πλούσιο θα είναι και το πολιτιστικό-ψυχαγωγικό πρόγραμμα του κάμπινγκ με μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, party, παιχνίδια, εκδρομές κ.α. Στον χώρο του κάμπινγκ θα λειτουργεί δικό μας μπαρ (με οικονομικές προτάσεις για φαγητό και ποτό) και παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Ακόμα θα υπάρχει βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή από βιβλία πολιτικού και λογοτεχνικού περιεχομένου.

ΚΟΣΤΟΣ

Το κόστος συμμετοχής είναι 110 € για μαθητές-φοιτητές-ανέργους και 120€ για τους υπόλοιπους και σ' αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του camping.

Για την μετακίνησή σας επικοινωνήστε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου.

Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται στα 15€ ημερησίως. Διατίθενται και οικονομικά δωμάτια κοντά στο κάμπινγκ.

Για να δηλώσετε συμμετοχή επικοινωνήστε στο ergatikipali@okde.gr και στα τηλέφωνα:

- > Αθήνα Αγ. Κωνσταντίνου 57, σταθ. 210-5247227, κιν. 6972728101
- > Θεσσαλονίκη Κλεισούρας 4, σταθ. 2310-237938, κιν. 6936414727
- > Ιωάννινα κιν. 6974617344
- > Τρίκαλα-Λάρισα κιν. 6977222803
- > Πάτρα κιν. 6977077079
- > Αλεξ/πολη κιν. 6970180689

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η θέση του Μαρξισμού στην ιστορία

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρονολογία έκδοσης:

Νοέμβριος 2002

Σελίδες: 112

Τιμή: 6 ευρώ

Σε μια εποχή που πολλοί μετανοημένοι αριστερίζοντες χαρακτηρίζουν τον Μαρξισμό ανίκανο να εξηγήσει τα νέα φαινόμενα, ο Ερνέστ Μαντέλ μας υπενθυμίζει στο «Η Θέση του Μαρξισμού στην Ιστορία» ότι ο Μαρξισμός ασχολήθηκε από την αρχή του με όλες τις εξελίξεις στις κοινωνικές επιστήμες και τα απελευθερωτικά κινήματα της εποχής του. Συμπεραίνοντας ότι ο Μαρξισμός «μονίμως διδάσκεται από την συνεχώς εξελισσόμενη πραγματικό-

τητα» και ότι είναι η συνειδητή έκφραση του πραγματικού κινήματος των εργαζομένων προς την απελευθέρωσή τους, ο Μαντέλ προτείνει μια φόρμουλα που προσφέρει μια διαλεκτική αλληλεπίδραση ανάμεσα στην καινοτομία και την επαλήθευση των καθιερωμένων αξιών. Αυτό το κείμενο βασίζεται σε μια σειρά από διαλέξεις που δόθηκαν στο Διεθνές Ινστιτούτο Έρευνας και Επιδόσεων.

Από τον Πρόλογο

Σταματά η διανομή μέσω Πρακτορείου της Εργατικής Πάλης

Από τον προσεχή Σεπτέμβριο η *Εργατική Πάλη* δε θα διανέμεται πια μέσω του Πρακτορείου *Ευρώπη*, όπως γινόταν για πάνω από 30 χρόνια. Ο λόγος γι' αυτή την απόφασή μας είναι οι απαράδεκτοι οικονομικοί όροι που επέβαλε το πρακτορείο διακίνησης *Ευρώπη*, που μας προκαλούν οικονομική ζημία που δεν μπορούμε να αντέξουμε. Όσοι αναγνώστες της εφημερίδας μας θέλουν να συνεχίσουν να την παρακολουθούν θα πρέπει να γραφτούν συνδρομητές. Οι όροι για να γραφτεί κάποιος συνδρομητής αναφέρονται στη δεύτερη σελίδα της *Εργατικής Πάλης* και η ετήσια συνδρομή κοστίζει μόνο 15 Ευρώ.

Η Συντακτική Επιτροπή της
Εργατικής Πάλης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο εκλογικός σεισμός της 6^{ης} Μάη έφερε τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους ντόπιους «ακολουθούς» τους αντιμέτωπους κατάματα με τη νέα πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί: ο ελληνικός λαός, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα αρνούνται να δεχτούν την βάρβαρη και αποτυχημένη πολιτική των απανωτών Μνημονίων, παρά τα εκβιαστικά διλήμματα και τις φασιστικές απειλές που εξαπολύονται καθημερινά εναντίον τους μέσω των ΜΜΕ (Μνημόνια και ευρώ ή χρεοκοπία και δραχμή, η δραχμή είναι εφιάλτης και καταστροφή, θα πεινάσουμε κλπ.).

Αυτή η άρνηση, συνέχεια του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου εδώ και δύο χρόνια στην Ελλάδα, έχει προκαλέσει αμηχανία και φόβο στους ιμπεριαλιστές, ότι μπορεί να τινάξει στον αέρα όλο το οικοδόμημα των Μνημονίων και της ιστορικής κλίμακας επίθεσης ενάντια στην ευρωπαϊκή εργατική τάξη – και ακόμα να πυροδοτήσει τη διάλυση της ίδιας της ευρωζώνης και του ευρώ. Γι' αυτό και προσπαθούν να την αποτρέψουν, παρεμβαίνοντας με ωμό τρόπο, σαν οι επίτροποι/διοικητές ενός προτεκτοράτου ενάντια στους υπηκόους τους!

Ιδιαίτερα οι παρεμβάσεις της Μέρκελ «έβαλαν φωτιά», σύμφωνα με τα ίδια τα αστικά ΜΜΕ, σε μια περίοδο όπου η θέση της σαν καγκελάριος δείχνει ανάλογη μ'

Ωμές παρεμβάσεις των “εξοχότατων” της ΕΕ και του ΔΝΤ

αυτή του πρώην πρωθυπουργού Γ. Παπανδρέου όταν πια είχε αρχίσει η πτώση του. Η Μέρκελ δείχνει να τα έχει κυριολεκτικά χαμένα. Πρώτα, έκανε «γκάφα» με το τηλεφώνημά της στον πρόεδρο της δημοκρατίας Κάρολο Παπούλια, βάζοντας το ζήτημα της διεξαγωγής δημοψηφίσματος (όταν ο Γ. Παπανδρέου το είχε ζητήσει, η ίδια είχε όχι μόνο διαφωνήσει αλλά και τον είχε υποχρεώσει σε ταπεινωτική κωλοτούμπα). Η καγκελάρια έσπευσε να χαρακτηρίσει την είδηση ως ανακριβή και στη συνέχεια έκανε «σύσταση» στον Κ. Παπούλια, ζητώντας τον σχηματισμό μιας λειτουργικής-μνημονιακής κυβέρνησης μετά τις εκλογές της 17^{ης} Ιουνίου. Ταυτόχρονα, η ελληνική αστική τάξη και οι δοσίλογοί της, δείχνοντας για ακόμα μια φορά το ποιόν τους, προσπαθούν να πείσουν τον ελληνικό λαό ότι είναι θετικό για την παραμονή μας στο ευρώ και στην ΕΕ να μας αναφέρει και ν' ασχολείται μαζί μας η Μέρκελ!

Ο γερμανός υπουργός οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε χαρακτήρισε φαντασιοπληξία ότι κάποιος μπορεί να λαμβάνει βοήθεια χωρίς να πληροί οποιαδήποτε από τις προϋποθέσεις, προσπαθώντας κι αυτός με τη σειρά του να εκβιάσει τον ελληνικό λαό για ν' υπερψηφίσει/αποδεχτεί τη συνέχεια αυτών των αποτυχημένων πολιτικών. Τέλος, είχαμε την ωμή παρεμβάση της γενικής διευθύντριας του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, που προειδοποίησε ότι για να παραμείνει η Ελλάδα στην ευρωζώνη θα πρέπει να πληρώσει το τίμημα που απαιτείται για τη βελτίωση της «παραγωγικότητας του εργατικού δυναμικού». Μας ζητάει ουσιαστικά να θυσιάσουμε όχι μόνο μισθούς και κατακτήσεις ετών, αλλά ό,τι έχει απομείνει όρθιο από το βιοτικό μας επίπεδο. Κι αυτό επειδή, όπως χαρακτηριστικά είπε, σε χώρες όπως στο δέλτα του Νίγηρα η φτώχεια και η δυστυχία του πληθυσμού και ιδιαίτερα των μικρών παιδιών είναι

πολύ μεγαλύτερες απ' ό,τι στην Ελλάδα! Τόσο ευγενή αισθήματα έχει η κυρία Λαγκάρντ, που δεν έχει φαίνεται αδίκως κερδίσει το παρατσούκλι «μαρκησία»!

Το παραγματικό πρόβλημα, πίσω απ' αυτό τον πανικό τους που τροφοδοτεί αυτές τις επαίσχυντες δηλώσεις, δεν είναι βέβαια μόνο η Ελλάδα. Είναι κυρίως τα τεράστια χρέη της Ισπανίας και της Ιταλίας (και παραπέρα συνολικά των χωρών της ευρωζώνης), που ΕΕ και ΔΝΤ δεν μπορούν να «σηκώσουν». Η επιβίωση της ευρωζώνης γίνεται καθημερινά όλο και πιο οριακή, χωρίς ν' αποκλείεται και ένα ανεξέλεγκτο οικονομικό (και όχι μόνο) μπιγκ μπανγκ σε διεθνή κλίμακα. Πάνω απ' όλα όμως είναι το «ελληνικό παράδειγμα» της αντίστασης των εργαζόμενων και καταπιεσμένων μαζών, που επεκτείνεται και συμβαδίζει μ' ένα κύμα αγώνων των εργαζόμενων και της νεολαίας σιγά-σιγά σ' ολόκληρη την Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Οι ιμπεριαλιστές και το μεγάλο κεφάλαιο σε Ευρώπη και ΗΠΑ, τα όργανα τους ΕΕ και ΔΝΤ, ξέρουν ότι δεν μπορούν να επιβάλλουν την «κινεζοποίηση» χωρίς να νικήσουν αυτούς τους αγώνες. Γι' αυτό, τέτοιες ωμές –ή και πολύ χειρότερες– παρεμβάσεις θα συνεχιστούν και θα εντείνονται, ως αναπόσπαστο κομμάτι της περιόδου σκληρών ταξικών συγκρούσεων και αποφασιστικών αναμετρήσεων που έχει ανοίξει μπροστά μας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η πολιτική της λιτότητας και της φτώχειας που επιβάλλεται στους λαούς της Ευρώπης δείχνει το πιο απάνθρωπο πρόσωπό της στα παιδιά, όπως προκύπτει από έρευνα της Unicef. Σύμφωνα με την έκθεση, περίπου 13 εκ. παιδιά στην Ευρωπαϊκή Ένωση (συν Νορβηγία και Ισλανδία) στερούνται βασικά αγαθά απαραίτητα για την ανάπτυξη τους. Ταυτόχρονα, σ' ένα σύνολο 35 χωρών με αναπτυγμένες οικονομίες, 30 εκατομμύρια παιδιά παγκοσμίως ζουν σε συνθήκες φτώχειας. Η έκθεση ορίζει ένα παιδί ως «αποστερημένο» όταν του λείπουν δύο ή περισσότερα αγαθά από ένα κατάλογο 14 βασικών πραγμάτων, όπως τρία γεύματα την ημέρα, εκπαιδευτικά βιβλία στο σπίτι ή μια σύνδεση στο διαδίκτυο. Τα υψηλότερα ποσοστά αποστερήσης παρουσιάζονται σε χώρες όπως Ρουμανία, Βουλγαρία και Πορτογαλία (με ποσοστά πάνω από 70%, 50% και 27% αντίστοιχα), αν και μερικές πλουσιότερες χώρες, όπως η Γαλλία και η Ιταλία, έχουν ποσοστά αποστερήσης άνω του 10%.

Σε σχεδόν 75 εκατομμύρια ανέρχονται το 2012 οι ανέργοι ηλικίας 15 έως 24 ετών παγκοσμίως. Ο αριθμός είναι αυξημένος κατά σχεδόν τέσσερα εκατομμύρια από το 2007, σύμφωνα με έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εργασίας. Το ποσοστό είναι ακόμη πιο αυξημένο, αν συμπεριληφθούν όσοι, αποθαρρυσμένοι από την έλλειψη προοπτικών, έχουν εγκαταλείψει την αναζήτηση εργασίας. Στη Βόρεια Αφρική, το ποσοστό της ανεργίας των νέων αυξήθηκε κατά 5% μετά από το 2010, στο 27,9%. Στη Μέση Ανατολή, το ποσοστό ανήλθε στο 26,5%. Στην κεντρική και στη νοτιοανατολική Ευρώπη στο 17,6%, ενώ στη Λατινική Αμερική και στην Καραϊβική στο 14,3%. Στην υποσαχάρια Αφρική ανήλθε στο 11,5% το 2011, παραμένοντας σχετικά σταθερό από το 2005. Στη νοτιοανατολική Ασία και στην περιφέρεια του Ειρηνικού ανήλθε στο 13,5%, σημειώνοντας μικρή μείωση. Αυτή η δομική ανεργία των νέων, ακόμα και σε περιοχές που διέρχονται μια φάση σχετικής ανάκαμψης, είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Η εξάντληση των φυσικών πόρων παίρνει διαστάσεις επικίνδυνου αδιεξόδου. Σύμφωνα με έρευνα της περιβαλλοντικής οργάνωσης WWF, τα αριθμητικά δεδομένα θα είναι ακόμα χειρότερα τα επόμενα χρόνια, αν δεν μεταβληθούν οι ενεργειακές συνήθειες των κατοίκων της γης. Βέβαια, αυτές οι οργανώσεις και οι σχετικές μελέτες τους αποκρύπτουν ότι το πρόβλημα δεν δημιουργείται από την «ανθρώπινη δραστηριότητα» γενικά (παραγωγή, κατανάλωση, μεταφορές κλπ.) αλλά από τις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, τον τρόπο που κυριαρχούν στην παγκόσμια οικονομία, τους ανταγωνισμούς συμφερόντων κλπ. – με άλλα λόγια, από το ίδιο καπιταλιστικό σύστημα, από την κρίση και τον ανορθολογισμό του.

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΙΙ

Οι «αλλαγές» στα εργασιακά

Μέσα στον ορυμαγδό μέτρων που έφερε ο νόμος 4046/2012 (Μνημόνιο 2), επιχειρώντας μια πρώτη κωδικοποίηση των αντεργατικών ρυθμίσεών του, τουλάχιστον στο επίπεδο των άμεσων συνεπειών τους, σημειώνουμε τα παρακάτω:

1. Ο βασικός ή κατώτατος μισθός που καθορίζεται με την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) για άγαμο υπάλληλο, **άνω των 25 ετών**, χωρίς τέκνα και χωρίς προϋπηρεσία, με τη μείωση κατά 22% από τις 14/2/2012, διαμορφώνεται στα 586,08 ευρώ (μικτά), από τα 751,39 ευρώ που ήταν. Το αντίστοιχο βασικό ή κατώτατο ημερομίσθιο διαμορφώνεται στα 26,18 ευρώ (μικτά).

2. Ο βασικός ή κατώτατος μισθός της ΕΓΣΣΕ, για άγαμο υπάλληλο, **κάτω των 25 ετών**, χωρίς τέκνα και χωρίς προϋπηρεσία, με τη μείωση κατά 32% από τις 14/2/2012, διαμορφώνεται στα 510,95 ευρώ (μικτά).

Το αντίστοιχο βασικό ή κατώτατο ημερομίσθιο διαμορφώνεται στα 22,83 ευρώ (μικτά).

Οι παραπάνω μειώσεις μπορούν πλέον να γίνουν μονομερώς από τον εργοδότη. Δεν είναι όμως αυτόματες, δηλ. ο νόμος δεν επιβάλλει στους εργοδότες την εφαρμογή αυτών των μειώσεων.

3. Καθορίζεται **«πάγωμα» των παραπάνω μισθών/ημερομισθίων** για τουλάχιστον τρία έτη έτη, «μέχρι το τέλος του προγράμματος (Μνημονίου)»!

4. Ως το τέλος του Ιουλίου 2012, πρέπει να έχει καταρτιστεί χρονοδιάγραμμα για την αναθεώρηση του τρόπου ρύθμισης των μισθών και ημερομισθίων της ΕΓΣΣΕ. Αυτό στοχεύει στην κατάργηση των όποιων διαπραγματεύσεων γίνονταν από τη ΓΣΕΕ με τον ΣΕΒ (και τις άλλες εργοδοτικές οργανώσεις) και τον καθορισμό από την «πολιτεία» -με υπουργική απόφαση, προεδρικό διάταγμα ή κάτι άλλο- ενός «ελάχιστου μισθού», παραπέμποντας σε ακόμη μεγαλύτερες μειώσεις για να υπάρξει «εναρμόνιση» των κατώτατων μισθών π.χ. με την Πορτογαλία!

Αυτά τα μέτρα θα έχουν άμεσες επιπτώσεις και: (α) Σε όσους εργαζόμενους, άνεργους, συνταξιούχους κλπ. παίρνουν **επίδομα ανεργίας, σύνταξη** (γήρατος, αναπηρίας, θανάτου κλπ.) ή **όποιο άλλο επίδομα πρόνοιας** κλπ., που είναι συνδεδεμένα με το κατώτατο ημερομίσθιο της ΕΓΣΣΕ. Π.χ. το επίδομα του (πλήρους) ταμείου ανεργίας κατέβηκε στα 360 ευρώ, από τα 461, για άγαμο ή έγγαμο χωρίς παιδιά!

(β) Στις αμοιβές των εργαζομένων με **μερική απασχόληση**, οι οποίοι αμείβονται με βάση την ΕΓΣΣΕ. Οι απασχολούμενοι για 4ωρο στο εξής -και ενώ έπαιρναν περίπου 360 ευρώ- θα αμείβονται με 280 ευρώ περίπου, για τους άνω των 25 ετών ή με 245 ευρώ για τους κάτω των 25 ετών! (γ) Στις αμοιβές των κλαδικών και ομοιοεπαγγελματικών ΣΣΕ.

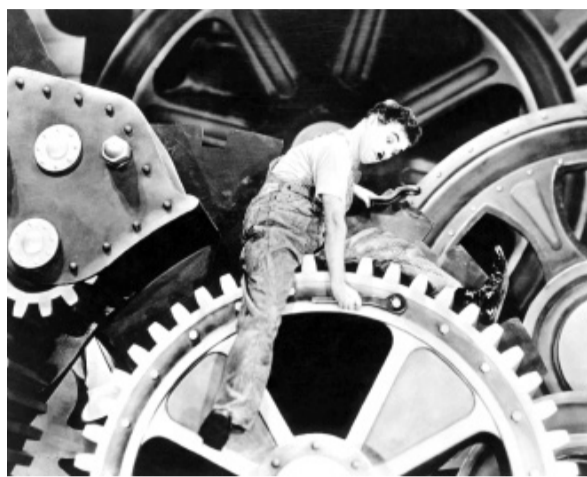
5. Αναστέλλεται για απροσδιόριστο χρόνο (για όσο η επίσημη ανεργία είναι πάνω από το 10%) η εφαρμογή διατάξεων νόμων και κάθε είδους ΣΣΕ που δίνουν αυτόματες αυξήσεις αποδοχών λόγω συμπλήρωσης χρόνου προϋπηρεσίας (3ετίες, 5ετία, ωρίμανση, χρονοεπίδομα κλπ.). Δηλαδή, από 'δω και πέρα και για όσο θα εφαρμόζεται αυτή η διάταξη, κανείς εργαζόμενος δεν θα παίρνει τις αυξήσεις αυτές. Ν' αναφέρουμε ότι υπάρχουν κλαδικές ΣΣΕ που ορίζουν αρκετά επιδόματα συνδεδεμένα με την ωρίμανση.

Οι οδυνηρές αλλαγές για τις ΣΣΕ

Για τις κλαδικές και ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ στον ιδιωτικό τομέα, πέρα από τα παραπάνω χτυπήματα, το Μνημόνιο 2 επιφυλάσσει και τα εξής:

1. Μειώνεται ο χρόνος υποχρεωτικής εφαρμογής μιας κλαδικής ή ομοιοεπαγγελματικής ΣΣΕ, σε περίπτωση λήξης ή καταγγελίας της, στους 3 μήνες (από 6 μήνες που ίσχυε).

2. Καταργείται η λεγόμενη **Μετενέργεια**, σχε-

δόν ολοκληρωτικά. Μετενέργεια σήμαινε ότι μετά το 6μηνο, ακόμη και μετά τη λήξη ή την καταγγελία μιας ΣΣΕ, ακόμη και αν δεν υπάρχει νέα ΣΣΕ, οι όροι των ατομικών συμβάσεων (αμοιβή, επιδόματα, όροι εργασίας κλπ.) που είχαν καθοριστεί, συνεχίζουν να ενεργούν, μέχρι ν' αλλάξουν με την υπογραφή μιας άλλης σύμβασης (ατομικής ή ΣΣΕ).

Τώρα πλέον: (α) Από την αρχή της Μετενέργειας, δηλ. το 3μηνο και μετά, δεν θα προστατεύονται όλοι οι όροι των ατομικών συμβάσεων αλλά **μόνο** ο βασικός/κατώτατος μισθός της αντίστοιχης ΣΣΕ και τα ακόλουθα επιδόματα: Ωρίμανσης (πολυετίας, προϋπηρεσίας, υπηρεσίας κ.λπ.), Τέκνων, Εκπαίδευσης (σπουδών ΑΕΙ, ΤΕΙ κλπ.), Βαρέων επαγγελματιών (ανθυγιεινής εργασίας). Αυτά θα χορηγούνται αν τα προέβλεπε η ΣΣΕ, που έληξε ή καταγγέλθηκε. (β) Οι παραπάνω μειώσεις μπορούν να γίνουν μονομερώς από τον εργοδότη. Χωρίς όμως και πάλι να είναι υποχρεωτικές για τους εργοδότες, δηλ. αυτόματες.

3. **Καθιερώνεται μέγιστη χρονική διάρκεια των ΣΣΕ, τα 3 χρόνια** (κάτι που δεν ίσχυε πριν με βάση τον ν. 1876/90, οπότε μπορούσαν οι ΣΣΕ να είναι και αορίστου χρόνου) - και κυρίως δίνεται η δυνατότητα στους εργοδότες **να σπάνε/καταγγέλουν ΣΣΕ** που ήδη υπάρχουν και ήταν αορίστου χρόνου ή μεγαλύτερου των 3 ετών, χωρίς να χρειάζεται να αποδείξουν ότι συντρέχει ιδιαίτερος λόγος ή έχουν μεταβληθεί σημαντικά οι συνθήκες (περιορισμός που ίσχυε πριν με βάση διατάξεις του ν. 1876/90).

4. **Καταργούνται οι όροι μονιμότητας** που περιλαμβάνονται σε ΣΣΕ, νόμους, κανονισμούς εργασίας ή οργανισμούς, ατομικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου κλπ., που ορίζουν ότι λήγουν σε κάποιο όριο ηλικίας ή στη συνταξιοδότηση. Ουσιαστικά καταργείται η μονιμότητα/σταθερή εργασία των εργαζομένων σε μια σειρά τράπεζες αλλά και οργανισμούς ή επιχειρήσεις του ευρύτερου ή στενού δημόσιου τομέα.

5. Αλλάζουν δραματικά δύο πράγματα, σε βάρος των εργαζομένων, **στο θέμα της προσφυγής στον ΟΜΕΔ**: (α) Η προσφυγή στη διαιτησία γίνεται πλέον αποκλειστικά με κοινή συμφωνία των μερών. Καταργείται έτσι η δυνατότητα, που υπήρχε έστω υπό όρους, της μονομερούς προσφυγής της πλέον αδύνατης πλευράς, δηλαδή των εργαζομένων (συνήθως από «αδύναμα» σωματεία), που έτσι κέρδιζαν έστω μέρος των αιτημάτων τους. (β) Η προσφυγή περιορίζεται αποκλειστικά στον καθορισμό βασικού μισθού/ημερομισθίου.

Όλα τα παραπάνω σημαίνουν τρομακτικές και δραματικές μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα για εκατομμύρια εργαζομένους. **Μειώσεις μισθών, που μπορεί να φτάσουν και το 60% με την κατάργηση των επιδομάτων!** Ο οδοστρωτήρας σαρώνει βέβαια και τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων. Πρόκειται για ένα τεράστιο χτύπημα ενάντια στους εργαζόμενους, ένα συντριπτικό πλήγμα στην όποια μελλοντική δυνατότητα της οικονομίας και της κοινωνίας ν' αναπτυχθεί, γιατί καμία παραγωγικότητα και παραγωγή δεν μπορεί να υπάρξει με εργαζόμενους υλικά και κυρίως ηθικά κατεστραμμένους.

επίκαιρα...

Πλιάτσικο στη δημόσια περιουσία

Λίγες μέρες πριν τις εκλογές της 6ης Μαΐου, οι Υπουργοί Σαχινίδης, Διαμαντοπούλου, Βορίδης, Παπακωνσταντίνου, Κουτρουμάνης και Γερούλανος αποφάσισαν να ιδιωτικοποιήσουν σχεδόν το σύνολο του Δημοσίου μεταβιβάζοντάς το στο Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας. Πρόκειται για το «ταμείο» που όλοι γνωρίζουμε, από όπου θα πουληθούν έναντι πινακίου φακής για να αποπληρωθεί το χρέος σε ντόπιους και ξένους τοκογλύφους. Εκεί πέρασαν οι εξής οργανισμοί και εταιρείες:

- το 51% του Οργανισμού Λιμένος Πειραιώς
- το 51% του Οργανισμού Λιμένος Θεσσαλονίκης
- το 65% της Δημόσιας Επιχείρησης Αερίου
- το 34% της Εταιρίας Υδρεύσεως Αποχετεύσεων Αθήνας
- το 34% της Εταιρίας Υδρεύσεως Αποχετεύσεων Θεσ/κης
- το 13,7% του Οργανισμού Διεξαγωγής Ιπποδρομιών
- το 81% της Ελληνικής Βιομηχανίας Οχημάτων
- το 25% του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών
- το 17% της Δημόσιας Επιχείρησης Ηλεκτρισμού
- το 34% του Ταχυδρομικού Ταμειτηρίου Ελλάδος
- το 92% της Αγροτικής Τράπεζας Ελλάδος
- το 100% του Ελληνικού
- το 55% της ΛΑΡΚΟ

Σχεδόν όλες αυτές οι επιχειρήσεις είναι κερδοφόρες (ΟΛΠ κέρδη 2011 11.2 εκατ. ευρώ, ΟΛΘ 10.6 εκατ. ευρώ, ΔΕΠΑ κέρδη 2010 91 εκατ. ευρώ, ΕΥΔΑΠ 24.3 εκατ. ευρώ κλπ). Πρόκειται για ένα πλιάτσικο σε βάρος της εργατικής τάξης, που με τους αγώνες και την εργασία της έφτιαξε όλα αυτά που σήμερα η Χούντα του κεφαλαίου ξεπουλά.

Να τσακίσουμε τις φασιστικές συμμορίες

Τα ναζιστικά φασιστικά γουρούνια της Χρυσής Αυγής έχουν προχωρήσει σε μια οργανωμένη εκστρατεία ρατσιστικού μίσους και δολοφονικών επιθέσεων σε μετανάστες εργάτες. Ξεκινώντας από την εκμετάλλευση της δολοφονίας του άτυχου 30χρονου στην Πάτρα και το πογκρόμ ενάντια στους εξαθλιωμένους μετανάστες.

Εκμεταλλούμενοι την ανοχή της αστυνομίας, εάν όχι και σύμπραξη σε πολλές περιπτώσεις, όπως στην πρόσφατη προσπάθεια τρομοκράτησης αγωνιστών και οργανώσεων της αριστεράς έξω από τα γραφεία του ΣΕΚ στην Αθήνα. Προσπαθούν να επιβάλλουν ένα καθεστώς τρομοκρατίας και νομιμοποίησης των φασιστικών και ρατσιστικών πρακτικών ενάντια στο πιο εύλωτο κομμάτι της εργατικής τάξης. Οι θρασύδειλες επιθέσεις ενάντια στους μετανάστες δεν έχουν τέλος σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας: Νίκαια, Άγιος Νικόλαος, Περιστέρι, Αιγάλεω, Καλλιθέα κ.α. Σε αρκετές γειτονιές της Αθήνας η απάντηση στις φασιστικές επιθέσεις ήταν άμεση με την οργάνωση διαδηλώσεων, όπως στο Αιγάλεω, την Καλλιθέα, την Νίκαια.

Στόχος η παγίωση του ρόλου που αναλαμβάνει η Χ.Α στην νέα περίοδο της παρατεταμένης πολιτικής κρίσης. Είναι αναγκαία η αυτοοργάνωση ντόπιων και μεταναστών, που θα φράξει το δρόμο στα ναζιστικά ανδρείκελα και θα καταπολεμήσει τις συνέπειες της κρίσης που τροφοδοτούν το ρατσιστικό μίσος και τις φασιστικές συμμορίες σαν την Χ.Α.

Υγειονομική βόμβα; Κοίτα ποιος μιλάει!

Ο πρώην υπ. Υγείας Λοβέρδος επιδόθηκε προεκλογικά σε ένα πρωτοφανές κινήρι μαγισσών. Εχθρός οι σύγχρονες σκλάβες του καπιταλισμού, που αναγκάστηκαν να πουλήσουν το σώμα τους, έρμαια στα χέρια δουλεμπόρων, εκτεθειμένες σε κάθε εκβιασμό και κακομεταχείριση. Τα θύματα της πορνοκοιταξίας του συστήματος έγιναν θύτες!

«Να απελαθούν οι ιερόδουλες φορείς του AIDS, για να πάντων να συνιστούν απειλή για την ελληνική οικογένεια», δήλωσε όλο μίσος ο Λοβέρδος, τροφοδοτώντας ένα ρατσιστικό καρναβάλι στα ΜΜΕ που καταπατώντας βασικά ανθρώπινα δικαιώματα έδωσαν στην δημοσιότητα ονόματα και φωτογραφίες ιερόδουλων. Για την εξάπλωση της πορνείας λοιπόν δεν φταίνε οι δουλεμποροι-νταβατζήδες, ούτε οι συνεργάτες τους στον κρατικό μηχανισμό, ούτε οι «αξιόπρεπεις έλληνες» πελάτες. Φταίνε οι αλλοδαπές ιερόδουλες, άσχετα εάν οι ελληνίδες «συνάδελφοι» τους οροθετικές βρέθηκαν περισσότερες!

Ο πραγματικός κίνδυνος για την δημόσια υγεία είναι ο Λοβέρδος και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, η καταστροφή των νοσοκομείων, η διάλυση του ΟΚΑΝΑ, τα πανάκριβα νοσήλια και φάρμακα. Υγειονομική βόμβα είναι το φασίζον πολιτικό προσωπικό της μπουρζουαζίας, που για να σώσει το σύστημά της μας βυθίζει στο χάος και την εξαθλίωση.

Η Δεξιά «Πολυκατοικία» και οι νέες συγκολλήσεις

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 17ης Μαΐου επέφερε μια βαριά ήττα στις δυνάμεις και τα κόμματα που επέβαλαν τα μνημόνια. Η Νέα Δημοκρατία έχει υποστεί και αυτή εξίσου μεγάλη ιστορική ήττα με το ΠΑΣΟΚ.

Η νέα περίοδος ουσιαστικά χαρακτηρίζεται από την καταδίκη των μνημονίων, αλλά και της ΕΕ - Τρόικας, από το τσάκισμα του δικομματισμού και την όξυνση της πολιτικής κρίσης, την αδυναμία της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών να κυβερνήσουν, τουλάχιστον όπως κυβερνούσαν μέχρι σήμερα, και την ανάγκη να ανασυγκροτήσουν άμεσα το αστικό πολιτικό μπλοκ. Τα εκλογικά αποτελέσματα οξύνουν την οικονομική, πολιτική και κοινωνική κρίση και προσθέτουν και την κυβερνητική κρίση. Έκαναν, έστω και μέσα από τις εκλογές, φανερές τις κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις και, κυρίως, την αναζήτηση (έστω και θολή) των εργαζόμενων και των φτωχών μαζών μιας άλλης διακυβέρνησης, έξω από τα μνημόνια και τα βάρβαρα μέτρα τους ή σε κάθε περίπτωση μιας ανακούφισης από αυτά.

Μπροστά σε αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα και τις πολιτικές διεργασίες που συντελούνται στη συνείδηση των μαζών, η ΝΔ επιχειρεί να ανασυγκροτήσει το «Ευρωπαϊκό Πατριωτικό Μέτωπο» με τη «συστράτευση» και το περιμάζεμα, ότι πιο αντιδραστικού υπάρχει στη δεξιά πολυκατοικία, με στόχο ένα υψηλό εκλογικό ποσοστό και την αναχαίτιση της στροφής των μαζών προς τα

αριστερά. Έτσι, επανήλθε στη ΝΔ η Ντόρα Μπακογιάννη και η Δημοκρατική Συμμαχία, που είχε τεθεί εκτός κόμματος το Μάιο του 2010, επειδή ακριβώς είχε ψηφίσει το μνημόνιο. Έγιναν προσπάθειες να τα βρουν με το ΛΑΟΣ, που όμως απέτυχαν, παρόλο που πρωτοκλασάτα στελέχη του (Πλεύρης, Βελόπουλος κ.ά.) προσχώρησαν στη ΝΔ.

Η «συστράτευση» στη ΝΔ είναι μάλλον μια προσωρινή συγκόλληση, που από εδώ και από εκεί δημιουργεί πλήθος αντιδράσεων. Η προσχώρηση της Ντόρας Μπακογιάννη και της Δημοκρατικής Συμμαχίας, με την ακραία και ακραϊφή υπεράσπιση των μνημονίων και των μνημονιακών πολιτικών, δημιουργεί πρόβλημα στις υποσχέσεις για «επαναδιαπραγμάτευση» του μνημονίου του Αντώνη Σαμαρά. Στην ίδια κατεύθυνση λειτουργούν και οι υπουργοί της κυβέρνησης Παπαδήμου και τα στελέχη του ΛΑΟΣ.

Όσο και αν άμεσα ο στόχος είναι η ενίσχυση του εκλογικού ποσοστού της, η ΝΔ και ο Σαμαράς έχουν να λύσουν πιο ουσιαστικά και φλέγοντα ζητήματα. Αυτά έχουν να κάνουν με την ανασυγκρότηση του αστικού μπλοκ εξουσίας και με τη δημιουργία πολιτικών δυνάμεων και κομμάτων ικανών να επιβάλουν τη βάρβαρη πολιτική των μνημονίων. Η πολιτική της ΝΔ, που σήμερα μιλά για «επαναδιαπραγμάτευση» του μνημονίου, για «την ανακοπή της ανεργίας στο τέλος του έτους και για τον περιορισμό της στα επίπεδα του 2009 κατά το 2015», για «ανάπτυξη και χιλιάδες θέσεις εργασίας»,

επιχειρεί να ξεγελάσει κυρίως τα φτωχά λαϊκά στρώματα και να υφαρπάξει την ψήφο τους. Αυτό καθίσταται βέβαια εξαιρετικά δύσκολο καθώς με τη συγκυβέρνηση η ΝΔ έχασε το αντιμνημονιακό της προσώπιο. Πολύ δε περισσότερο, οι ωμοί εκβιασμοί για χρεοκοπία, για «ευρώ ή θάνατο», η νέα εμψυκτική πόλωση και ο νέος αντικομμουνισμός, που επιχειρεί να επιβάλει η ΝΔ για να διχάσει την ελληνική κοινωνία σε «πατριώτες» και «αντεθνικά στοιχεία», αποτελούν σε μεγαλύτερη ένταση και βαθμό τα ίδια εκβιαστικά διλήμματα και εκβιασμούς που χρησιμοποιήθηκαν στην προεκλογική περίοδο και δεν έφεραν το επιθυμητό για τη ΝΔ αποτέλεσμα — ακριβώς το αντίθετο.

Όπως και να 'χει, αυτή η πολιτική της ΝΔ δεν αποτελεί μια ουσιαστική ανασυγκρότηση του αστικού μπλοκ εξουσίας και προς το παρόν προσκρούει πάνω στην καταδίκη των μνημονίων και στην αναζήτηση μιας διαφορετικής διακυβέρνησης από πλευράς των εργαζόμενων και των φτωχών. Σίγουρα τα εκλογικά αποτελέσματα θα παίξουν καταλυτικό ρόλο για το πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα στη ΝΔ. Μια νέα ήττα της στις εκλογές της 17ης Ιουνίου θα επιταχύνει τις εξελίξεις προς τη διάσπαση και το θρυμματισμό ή προς το άδοξο τέλος του Σαμαρά.

Παρόλα αυτά, τα πολιτικά επιτελεία που συγκεντρώνονται στη δεξιά πολυκατοικία είναι και η μαγιά για να προκύψει μια ανασυγκρότηση του αστικού πολιτικού μπλοκ

εξουσίας προς μια νέα αυταρχική και κατασταλτική πολιτική. Για να γίνει όμως κάτι τέτοιο πρέπει να ηττηθεί το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Και αυτό είναι το κρίσιμο σημείο. Καμιά αυταπάτη δεν πρέπει να υπάρξει για μια λαϊκομετωπική ή «αριστερή» κυβέρνηση, που θα αναλάβει εξ ονόματος των εργαζόμενων και των φτωχών να τους σώσει από την τρόικα συνδιαλεγόμενη μαζί της. Η οικονομική κρίση είναι βαθιά και η χρεοκοπία των εργαζόμενων και της κοινωνίας στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος δεδομένη για την Ελλάδα, αλλά και την ΕΕ. Μόνο αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους και συνεχίσουν τις προηγούμενες κινητοποιήσεις με μεγαλύτερη ορμή και ριζοσπαστισμό, με ενότητα και αυτοοργάνωση, για κατάργηση όλων των μνημονίων και δανειακών συμβάσεων, για διαγραφή του χρέους, για έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ, για εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο, για μια ανασυγκρότηση της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής με βάση τις ανάγκες των εργαζόμενων και των φτωχών και όχι του καπιταλιστικού κέρδους, μπορούν να σωθούν. Διαφορετικά, θα επανακάμψει η δεξιά, αυτή τη φορά με μια άλλη ιδεολογία (που θα προκύπτει από την ήττα του εργατικού κινήματος) και μια άλλη πολιτική, αυτή της ολοκληρωτικής συντριβής του εργατικού κινήματος και της διαχείρισης των οικονομικών ερειπίων.

Ένας χρόνος από την έκρηξη του κινήματος των πλατειών

Το Μάη του 2011 η λαίλαπα του μνημονίου είχε ήδη αφήσει τα ίχνη της στην ελληνική κοινωνία: κατακόρυφη πτώση των εισοδημάτων και του βιοτικού επιπέδου, διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, μαζικά λουκέτα και απολύσεις. Είχε προηγηθεί ένας χρόνος παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου, με μαζικούς και σκληρούς αγώνες σε πολλά μέτωπα. Κυβέρνηση και τρόικα ετοιμάζονταν να κατεβάσουν το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, με μια καταγίδα εξοντωτικών μέτρων μέχρι το 2015. Εκείνες τις μέρες επικρατούσαν μια φαινομενική ύφεση των αγώνων και βιαστικές εκτιμήσεις από πολλούς ότι τα νέα μέτρα θα περνούσαν σχετικά εύκολα. Ωστόσο, σ' αυτή την τόσο περίπλοκη και αντιφατική εποχή, όπου το σοκ της χρεοκοπίας και των απαντώντων μνημονίων οδηγεί την ελληνική κοινωνία σε ένα βίαιο ξύπνημα από το λήθαργο όπου βρισκόταν για πολλά χρόνια, η συνείδηση των πλατιών μαζών μπορεί πολύ γρήγορα και «απρόβλεπτα» να περάσει από την αδράνεια και τη μοιρολατρία στην αντίσταση, ακόμα και την εξέγερση, και το αντίστροφο. Στο μεταξύ, οι ηρωικές εξεγέρσεις των αραβικών λαών έδιναν ένα παράδειγμα με παγκόσμια απήχηση και αναδεικνυαν ως μορφή πάλης την κατάληψη των κεντρικών πλατειών, με κυρίαρχο το συμβολισμό της πλατείας Ταχρίρ του Καΐρου. Στην κατάληψη των πλατειών βασίστηκε το κίνημα των Αγανακτισμένων, που πήρε παγκόσμιες διαστάσεις, από την Ισπανία μέχρι τις ΗΠΑ.

Στις 25 Μάη του 2011, «αυθόρμητες» πρωτοβουλίες μέσω διαδικτύου και άλλων μέσων προσπάθησαν να μιμηθούν τις κινήσεις των ισπανών «αγανακτισμένων», κα-

λώντας το λαό να κατακλύσει την πλατεία Συντάγματος, το Λευκό Πύργο, αλλά και πλατείες άλλων μεγάλων πόλεων. Το αποτέλεσμα ξεπέρασε κάθε προσδοκία: από την αρχή η παρουσία του κόσμου ήταν μαζική και πολλοί έστησαν σκηνές για διανυκτέρευση. Ξεκίνησε η λειτουργία των συνελεύσεων των πλατειών, όπου όλες οι αποφάσεις σχετικά με θέσεις, αιτήματα και δράσεις λαμβάνονταν με άμεση δημοκρατία. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν εθελοντικές ομάδες για την κάλυψη όλων των αναγκών του κινήματος: ομάδα επικοινωνίας, ομάδα γραμματείας των συνελεύσεων, ομάδα τροφοδοσίας, ιατρική ομάδα κλπ. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν η δημιουργία των ομάδων που με εξορμήσεις σε γειτονιές και χώρους δουλειάς προωθούσαν την εξάπλωση του κινήματος. Σε καθημερινή βάση, πλήθος κόσμου συγκεντρωνόταν μπροστά στη βουλή, δείχνοντας με κάθε τρόπο την οργή του για τα εξοντωτικά μέτρα και το σάπιο πολιτικό σύστημα. Ιδιαίτερα έντονη και καθοριστική για την κοινωνική απήχηση του κινήματος ήταν η μαζική παρουσία μεσαίων στρωμάτων που είχαν συνθλιβεί από την κρίση και το μνημόνιο. Ωστόσο, τον τόνο έδινε η αποφασιστικότητα δεκάδων χιλιάδων νέων, είτε φοιτητών, είτε άνεργων, είτε εργαζόμενων με τις βάρβαρες «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, να παλέψουν για τη ζωή και το μέλλον τους.

Οι εξελίξεις που πυροδότησε το κίνημα ήταν ραγδαίες. Οι λαϊκές συνελεύσεις εξαπλώθηκαν σε όλες σχεδόν τις ελληνικές πόλεις και τις συνοικίες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Οι Κυριακές καθιερώθηκαν ως μέρες πανευρωπαϊκού καλέσματος, με τεράστια πλήθη να συρρέουν στο Σύνταγμα. Στις συνελεύσεις είχε αρχίσει να

συζητείται και να αποκρυσταλλώνεται ένα «μίνι» μεταβατικό πρόγραμμα, με επίκεντρο την κατάργηση του μνημονίου, τη διαγραφή του χρέους και την εθνικοποίηση των τραπεζών. Η πίεση για την κυβέρνηση αλλά κυρίως για την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχε αρχίσει να γίνεται αφόρητη. Η γενική απεργία που κηρύχθηκε για τις 15 Ιούνη ήταν σημείο καμπής. Η συμμετοχή ήταν πρωτοφανής και παρέλυσε τη χώρα, ενώ οι διαδηλωτές παρέμεναν αποφασιστικά επί πολλές ώρες στο Σύνταγμα και τους γύρω δρόμους, παρά τους τόνους χημικών και τη βαρβαρότητα των ΜΑΤ. Ο Παπανδρέου πανικόβλητος κάλεσε το Σαμαρά να συγκυβερνήσουν και να επαναδιαπραγματευτούν το μνημόνιο. Η κυβέρνησή του σώθηκε από την πλήρη κατάρρευση μόνο χάρη στην παρέμβαση του ξένου παράγοντα και τελικά αναγκάστηκε να παραδώσει τα «κλειδιά» στον Βενιζέλο, που ανέλαβε υπ. Οικονομικών με αποστολή την πάση θυσία ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου από τη βουλή, που ορίστηκε για τις 29 Ιούνη.

Μπροστά στη νέα πρόκληση από κυβέρνηση-ΕΕ, το κίνημα κλιμάκωσε τις εξορμήσεις και τη δράση του. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αναγκάστηκε να κηρύξει απεργία για τις 28-29 Ιούνη, που ήταν η πρώτη 48ωρη γενική απεργία στην Ευρώπη εδώ και δεκαετίες. Το διήμερο εκείνο οι πρω-

τοφανείς σε ένταση συγκρούσεις εξαπλώθηκαν σε όλο το κέντρο της Αθήνας. Η καταστολή κλιμακώθηκε με δολοφονικές επιθέσεις μέσα στην πλατεία Συντάγματος, ακόμα και ενάντια στο πρόχειρο ιατρείο που είχε στηθεί, και με ρίψη χημικών μέσα στο σταθμό του μετρό, όπου είχε καταφύγει πολύς κόσμος. Μόνο με αυτή την στρατιωτικού τύπου επιχείρηση μπόρεσαν οι ορδές της χούντας ΠΑΣΟΚ-ΔΝΤ-ΕΕ αργά το απόγευμα της 29ης Ιούνη να «καθαρίσουν» το Σύνταγμα από τους διαδηλωτές, ώστε οι βουλευτές-μαριονέτες να επιτελέσουν «απρόσκοπτα» το έργο τους.

Παρότι δεν μπόρεσε να εμποδίσει την ψήφιση του ανθρωποκτόνου Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος, το κίνημα των πλατειών άφησε βαθιά σημάδια στην ελληνική κοινωνία, από αυτά που μόνο μετά από αρκετά χρόνια και σε ιστορική κλίμακα μπορούν να εκτιμηθούν στις πλήρεις διαστάσεις τους. Σε πολιτικό επίπεδο, είχε δώσει ένα θανάσιμο χτύπημα στη συμμορία του Παπανδρέου, που ολοκληρώθηκε με την πτώση της μετά τις νέες μεγάλες κινητοποιήσεις του Οκτώβρη. Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των νέων εκλογών, το σίγουρο είναι ότι μόνο με τέτοιους και ακόμα πιο μαζικούς και ανυποχώρητους αγώνες μπορούμε να νικήσουμε.

■ Γιάννης Χαλάς

Ο σεισμός της 6^{ης} Μάη πρέπει να συνεχιστεί!

Το εκλογικό αποτέλεσμα της 6^{ης} Μάη ήταν ένας εκλογικός σεισμός που δημιουργεί σίγουρα μια νέα κατάσταση στο πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, και όχι μόνο στην χώρα μας.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Μια σύντομη ανάγνωση των εκλογικών αποτελεσμάτων φανερώνει ότι:

1 Τα δυο αστικά κόμματα ΠΑΣΟΚ και ΝΔ γνώρισαν πραγματική εκλογική συντριβή, χάνοντας πάνω από 3,3 εκ. ψηφοφόρους σε σχέση με τις εκλογές του 2009, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων κατευθύνθηκε σε κόμματα που τάχθηκαν κατά του μνημονίου. Σκληρά αποδοκιμάστηκαν και οι υπόλοιπες αστικές μνημονιακές δυνάμεις (ΛΑΟΣ, Δημοκρατική Συμμαχία-Μπακογιάννη, Δράση-Μάνος κλπ).

2 Τα κόμματα της Αριστεράς (ρεφορμιστικής και άκρας) ενισχύθηκαν σημαντικά, σημειώνοντας ιστορικό ρεκόρ, με συνολικό ποσοστό πάνω από το 24,4% που είχε πάρει η ΕΔΑ το 1958.

- Μεγάλος κερδισμένος είναι ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, που εκτινάχθηκε στο 16,78% από 4,6% που είχε το 2009, καταλαμβάνοντας την 2^η θέση! Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε με τον καλύτερο τρόπο το πνεύμα και την συνείδηση που κυριαρχεί -προς το παρόν- στις μάζες, δηλαδή την αναζήτηση λύσης μέσα από τις εκλογές, πιθανόν και εντός της ΕΕ. Ακόμη, αντικειμενικά, εξέφρασε την αγωνιστική διάθεση, τον πόθο για την ενότητα των δυνάμεων της αριστεράς, και ίσως για μια αριστερή κυβέρνηση ή για μια εναλλακτική λύση απέναντι στην απίστευτη βαρβαρότητα του συστήματος.

- Το ΚΚΕ είχε μια μικρή άνοδο, αλλά βγήκε σοβαρά τραυματισμένο. Για πρώτη φορά στην ιστορία του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας, όπως και μετά τη διάσπαση του 1968, το ΚΚΕ υποσκελίζεται από ένα άλλο αριστερό κόμμα! Ίσως το σημαντικότερο είναι ότι στις εργατικές και λαϊκές περιοχές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, ειδικά της Αθήνας που ήταν το προπύργιο του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου, το ΚΚΕ «πέφτει» σε ποσοστά και ψήφους σε σχέση με το 2009.

- Η άκρα αριστερά σημείωσε και αυτή άνοδο, με μεγάλη κερδισμένη την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (1,19%). Ωστόσο, παρά το ποσοστό που συγκεντρώνει συνολικά η άκρα αριστερά, κοντά στο 1,6%, που είναι το μεγαλύτερο στην μεταπολιτευτική ιστορία της, δεν συνιστά κάποια τομή, μια που οι ψήφοι είναι περίπου ομοιόμορφα διάσπαρτοι σ' ολόκληρη την επικράτεια.

- Το ποσοστό της ΟΚΔΕ (0,03%) μπορεί να θεωρηθεί ικανοποιητικό, λαμβανομένων υπόψη όλων των συνθηκών και της πρωτόγνωρης εμπειρίας για το ρεύμα μας. Σίγουρα μπορούσε να είναι καλύτερο, πράγμα που θα αντιστοιχούσε περισσότερο στο πολιτικό και πρακτικό βάρος της οργάνωσής μας.

3 Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες έκαναν θεαματική εμφάνιση, κερδίζοντας ένα καλό ποσοστό 10,6%, χάρις κυρίως στην αντιμνημονιακή ρητορεία τους και όχι στα όποια δεξιά και ακροδεξιά στοιχεία έχουν στην πολιτική τους.

4 Η επίσης θεαματική εμφάνιση της Χρυσής Αυγής (6,97%) είναι το αρνητικό αποτέλεσμα αυτών των εκλογών. Γιατί η Χρυσή Αυγή δεν είναι ένα ακροδεξιό μόρφωμα, όπως ο ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη, είναι μια φασιστική συμμορία και σαν τέτοια, χωρίς υπερβολές, πρέπει να αντιμετωπιστεί από το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του. Είναι φανερό ότι αυτά τα εκλογικά αποτελέσματα επιταχύνουν τις πολιτικές εξελίξεις και δημιουργούν μια νέα κατάσταση, η οποία θέλει προσοχή και μελέτη.

Μερικά γενικά Συμπεράσματα

Πρώτο, το γενικό πολιτικό σκηνικό άλλαξε, όπως ακριβώς συμβαίνει σ' όλες τις μεγάλες κρίσεις.

Δεύτερο, οι κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές λόγω της φτωχοποίησης μεγάλου κομματιού της ελλ. κοινωνίας, έφεραν τις πολιτικές αλλαγές και τις αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό.

Τρίτο, έχουμε σημαντικές αλλαγές στους εσωτερικούς συσχετισμούς και στους δυο πολιτικούς χώρους, τόσο στον αστικό, όσο και στον αριστερό, χωρίς, ωστόσο, να μπορούμε να πούμε ότι αυτή η νέα κατάσταση έχει οριστικοποιηθεί.

Τέταρτο, αποτελεί βολική εξήγηση, παραποίηση της πραγματικότητας ότι η ψήφος του ελλ. λαού είναι προϊόν σύγχυσης, οργής και θυμού και επομένως εύκολα ή δύσκολα μπορεί ν' αλλάξει, να διορθωθεί, να διαφοροποιηθεί κλπ. Όσο και αν η ψήφος δεν είναι ιδεολογική και

πολλές φορές ίσως και καθαρά πολιτική (με την βαθύτερη έννοια του όρου), η ψήφος της 6^{ης} Μάη είναι πολιτική, τουλάχιστον με την έννοια της καταδίκης των μνημονιακών πολιτικών και δυνάμεων που μας οδήγησαν στην καταστροφή.

Πέμπτο, ωστόσο, είναι αναμφισβήτητο ότι η ψήφος παράγει πολιτικά γεγονότα και αποτελέσματα, που σ' ορισμένες περιπτώσεις, όπως και στις εκλογές

της 6^{ης} Μάη, επιτείνουν τις κρίσεις (οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές) του συστήματος συνολικά, την κατάρρευση ή τις καταρρεύσεις, αλλά και τις ανασυγκροτήσεις/ανασυνθέσεις κομμάτων, τάξεων και συστημάτων και ακόμη επισπεύδουν εξεγέρσεις και γενικότερα ανατροπές κλπ. Όλα αυτά βέβαια δημιουργούν μια Νέα Κατάσταση, όπου, όπως πάντοτε, άλλα από αυτά είναι πραγματικότητες άλλα μισοπραγματικότητες και άλλα δυνατότητες. Ένα πολιτικό αποτέλεσμα που παράχθηκε δεν είναι τόσο το τέλος του δικομματισμού ή η κατάδειξη της απονομιμοποίησης των μνημονίων, των μέτρων κλπ. (όχι ότι αυτά δεν είναι σημαντικά), όσο ότι η κρίση δεν είναι διαχειρίσιμη τουλάχιστον από καθαρόαιμους εκπροσώπους της αστικής τάξης, της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών. Η κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού τους αναγκάζει να αναζητήσουν εναγώνια μια νέα ανασυγκρότηση του κομματικού συστήματος, του πολιτικού προ-

σωπικού τους και του συστήματός τους. Μια «αναζήτηση» που δεν είναι καθόλου εύκολη και σε κάθε περίπτωση δεν οδηγεί στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Το πιο πιθανό είναι να αναζητήσουν, προσωρινά και μόνο προσωρινά, μια νέα ισορροπία, πάνω σε μια από παλιά δοκιμασμένη συνταγή, ένα Λαϊκό Μέτωπο ή κάτι που να μοιάζει σαν τέτοιο. Και σ' αυτό το εγχείρημα υπάρχουν δυσκολίες.

Έκτο, η ψήφος δεν είναι μόνο αντιμνημονιακή και πολύ περισσότερο δεν είναι υπέρ της «ευρωπαϊκής πορείας και του ευρώ», όπως σκόπιμα, αυθαίρετα και εντελώς μονομερώς προσπαθούν να ερμηνεύσουν οι αστοί και οι παπαγάλοι τους. Σίγουρα το αντιμνημονιακό με το αντι-ΕΕ και το αντι-Ευρώ δεν συνδέονται μ' έναν άμεσο τρόπο. Αλλά, επίσης, σίγουρα δε σημαίνει ότι κάθε ψηφοφόρος τα διαχωρίζει μ' έναν απόλυτο τρόπο. Ούτε ότι καταδικάστηκαν μόνο το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ, η Τρόικα, η Μέρκελ, ο Σαρκοζί και όχι οι πολιτικές της ΕΕ, της Ευρωζώνης κλπ.

Εβδομο, αναμφίβολα υπάρχει έντονα και η αναζήτηση ενός ριζικά διαφορετικού τρόπου διακυβέρνησης, μιας εναλλακτικής λύσης διεξόδου από την κρίση, καταδίκης της θεότητας της αγοράς, των τραπεζών, των χρηματοπιστωτικών συστημάτων κλπ. Όλα αυτά είναι αναμφισβήτητα αλλά και γενικά. Δεν μπορούμε να δούμε στην ψήφο -όχι μόνο γιατί είναι αυθαίρετο και κακώς κάνουν όσοι το κάνουν- μια συγκεκριμένη πολιτική και ένα συγκεκριμένο τρόπο διεξόδου από την κρίση. Όλα αυτά υπάρχουν μ' έναν γενικό και θολό τρόπο, υπάρχει και η απαλλαγή και η αλλαγή. Όπως πάντα, αυτά θα διαμορφωθούν και θα μορφοποιηθούν στο καμίνι της ταξικής πάλης και από την παρέμβαση των πολιτικών δυνάμεων. Το σίγουρο πάντως είναι ότι, σύμφωνα με τη γνωστή ρήση του Λένιν, οι «από πάνω» δεν μπορούν να κυβερνούν όπως παλιά και οι «από κάτω» δεν ανέχονται πια να κυβερνούνται όπως μέχρι τώρα. Και αυτό είναι το υπόβαθρο της γιγαντιαίας σύγκρουσης που έρχεται.

Όγδοο, οι αιτίες που διόγκωσαν την Χρυσή Αυγή είναι: α) η δομική κρίση του συστήματος,

β) η ύπαρξη ιστορικά ενός τέτοιου ρεύματος στην ελλ. κοινωνία (χουντικοί, βασιλικοί, δοσίλογοι κλπ.), γ) η κατάσταση που μοιάζει μ' εκείνη του Μεσοπολέμου και δ) τα 30 χρόνια του νεοφιλελευθερισμού, η κουλτούρα του, ο κατακερματισμός και ο εκφασισμός της κοινωνίας που επέβαλε, ο ατομικισμός και ο αμοραλισμός που καλλιέργησε και φυσικά η υποχώρηση της κουλτούρας και των αξιών του εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα στις νεότερες γενιές. Ασφαλώς και το μεταναστευτικό και η ανασφάλεια, που και τα δυο αποτελούν σημαντικά πολυεργαλεία εκμετάλλευσης των πιο καθυστερημένων στρωμάτων της κοινωνίας στα χέρια των αστών, της αστικής πολιτικής αλλά και των φασιστικών συμμοριών.

Ένατο, άφησε στο κενό ή αποτελείωσε, τουλάχιστον όπως τα ξέραμε, το μνημόνιο, τις μνημονιακές πολιτικές, τις δανειακές συνθήκες, την υποτέλεια κλπ. Ο πολιτικός συσχετισμός που έχει δημιουργηθεί από το εκλογικό αποτέλεσμα, και που εντελώς πραξικοπηματικά κρατούνταν για 2,5 χρόνια στα επίπεδα του 2009 (που και αυτός ήταν προϊόν εξαπάτησης από την παπανδρεϊκή συμμορία) και δεν αφήνονταν να εναρμονιστεί με τους κοινωνικούς συσχετισμούς που διαμορφώθηκαν από την φτωχοποίηση και τους αγώνες του ελλ. λαού, δεν επιτρέπουν τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής.

Κάτω από το πλήρες αδιέξοδο, οικονομικό και πολιτικό, ακόμη και οι πιο φανατικοί υποστηρικτές, εμφανίζονται περίπου σαν αντιμνημονιακοί! Ωστόσο όλοι αυτοί γνωρίζουν ότι χρειάζονται 2-3 μνημόνια για να σωθεί ο ελλ. καπιταλισμός, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορούν να τα επιβάλουν. Για να τα επιβάλλουν χρειάζεται ν' αλλάξουν πρώτα τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς και γι' αυτό πασχίζουν μέρα νύχτα η αστική τάξη, τα επιτελεία της και οι ευρωπαίοι μέντορές τους.

Δέκατο, αγνοήθηκαν ή περιφρονήθηκαν οι φασιστικοί εκβιασμοί από τους εργαζόμενους- καταφέρνοντας ένα διπλό κτύπημα στους εκφραστές, ντόπιους και ξένους, των μνημονιακών πολιτικών. Η περιφρόνηση δείχνει, εκτός όλων των άλλων, ότι οι εργαζόμενες μάζες έχουν μια καλή αίσθηση της πραγματικότητας, δηλαδή γνωρίζουν ότι βρίσκονται σε χρεοκοπία και ότι οδηγούνται σε ακόμη χειρότερη κατάσταση.

Συμπεράσματα από τις εκλογές της 6ης Μάη

Όλες οι τάσεις που αποτυπώθηκαν και εκδηλώθηκαν στις εκλογές για τα δυο αστικά κόμματα και για τις υπόλοιπες μνημονιακές αστικές δυνάμεις μ' έναν γενικό τρόπο, θα συνεχίσουν να επιδεινώνονται και να χειροτερεύουν. Αυτό οφείλεται στην βαθιά κρίση/χρεοκοπία του καπιταλισμού συστήματος, στην κοινωνική διάλυση της αστικής τάξης, στην τρομακτική κρίση της αστικής ιδεολογίας και τώρα στον παροξυσμό της πολιτικής κρίσης (αδυναμία διαχείρισης της κρίσης, διάλυση του αστικού πολιτικού σκηνικού και πολιτικού προσωπικού). Και βέβαια, **ο παροξυσμός της πολιτικής κρίσης παροξύνει και την οικονομική κρίση.**

α) Η ιστορικών διαστάσεων ήττα του ΠΑΣΟΚ κάνει εξαιρετικά δύσκολη έως απίθανη την ανασυγκρότηση του και σε κάθε περίπτωση τη γρήγορη ανασυγκρότησή της. Μέχρι τώρα φαίνεται να είναι το κύριο θύμα της κατάρρευσης του πολιτικού σκηνικού και της διάλυσης του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης.

β) Η ήττα της ΝΔ είναι εξίσου μεγάλη μ' εκείνη του ΠΑΣΟΚ και επέτεινε της αντιφάσεις της. Το προσκλητήριο για «ενότητα» είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει σ' ένα νέο γύρω εσωτερικών συγκρούσεων, ειδικά μετά από μια νέα ήττα στις εκλογές της 17^{ης} Ιουνίου. Η «δεξιά πολυκατοικία» είναι δύσκολο ν' αναστηλωθεί χωρίς στρατηγική ή με μόνη στρατηγική και πολιτική το Μνημόνιο και τις ιαχές «ενάντια στους κόκκινους».

γ) Η αποσύνθεση και ο θρυμματισμός των αστικών δυνάμεων, ειδικά εκείνων που οδήγησαν στη χρεοκοπία την

χώρα, είναι το πιο πιθανό ενδεχόμενο που έχουμε μπροστά μας. Αυτό, λίγο ως πολύ, θα αρχίσει να συμβαίνει μετά από μια νέα αποτυχία τους στις επερχόμενες εκλογές.

Τα αστικά κόμματα που έχουν δημιουργηθεί ή θα δημιουργηθούν θα είναι μάλλον **προσωρινά** (το προσωρινό εξαρτάται από την διάρκεια της κρίσης). Πάντως, δεν φαίνεται να μπορούν να αναμορφώσουν το αστικό πολιτικό σκηνικό, τις αστικές πολιτικές δυνάμεις - που σε μεγάλο βαθμό η ανασυγκρότησή τους πάει μαζί με την ανασυγκρότηση της αστικής ιδεολογίας.

δ) Η εκλογική εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ, τον έκανε να αποτελεί ένα **βασικό στοιχείο** της Νέας Κατάστασης και σαν τέτοιο χρειάζεται να τον δούμε πιο προσεκτικά απ' ό,τι στο παρελθόν. Πριν απ' αυτό ή σε σχέση μ' αυτό χρειάζεται να επισημάνουμε:

1. Φαίνεται να ενσωματώνει/συγχωνεύει όλες τις οργανώσεις που ανήκαν στην άκρα αριστερά (ΚΟΕ, ΔΕΑ κλπ.).

2. Ασκήει μεγάλη πίεση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και στο μ-λ χώρο). Ο φυγόκεντρος τάσεις στο εσωτερικό της θα ενταθούν, ειδικά αν ο ΣΥΡΙΖΑ αντέξει στο χρόνο, αν ενισχυθεί κι άλλο πολιτικά και κυρίως κοινωνικά.

3. Την ισχυρότερη πίεση δέχεται το ΚΚΕ, που βρίσκεται αντιμέτωπο με νέα υποχώρηση της εκλογικής του επιρροής, πράγμα που μπορεί να το οδηγήσει σε σοβαρή κρίση. Σ' αυτό συντελεί, πέρα όλων των άλλων, η πολιτική του, που γίνεται όλο και πιο ακατανόητη, ασυνάρτητη, «μεσοιανική».

Ο ΣΥΡΙΖΑ και το εργατικό κίνημα

Η εκλογική εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει ότι έλυσε αυτόματα και όλες τις αδυναμίες του (πολιτικές, κοινωνικές οργανωτικές κλπ.). Ίσα ίσα τις κάνει ακόμη πιο έντονες και αποφασιστικές για την πορεία του.

Πρώτο, έχει μια πολύ αδύνατη κοινωνική βάση και, επίσης, μια μικρή κομματική βάση για ένα τόσο μεγάλο εκλογικό ποσοστό ενός αριστερού κόμματος.

Δεύτερο, αυτές οι αδυναμίες δίνουν στην ηγεσία του μεγάλες δυνατότητες «χειρισμών» και ελιγμών πολιτικών, τακτικών κλπ. Ήδη έχουμε πολλά τέτοια δείγματα που θυμίζουν τις χειρότερες στιγμές του ΚΚΕ εσ.

Τρίτο, το κενό που αφήνει η συρρίκνωση του ΠΑΣΟΚ δεν είναι μόνο ένα δέλεαρ για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά φαίνεται να είναι και μια συνειδητή πολιτική επιλογή η κάλυψή του.

Τέταρτο, χωρίς μια στερεή κοινωνική και κομματική βάση και μια επαναστατική πολιτική, γίνονται ακόμα πιο εύκολοι οι συμβιβασμοί, η «ρεαλιστική» ή ακόμα και μια προδοτική πολιτική.

Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ είναι θολό και συγχυσμένο. Η «υιοθέτησή» του στις πρόσφατες εκλογές από ένα σημαντικό ποσοστό της κοινωνίας οφείλεται στο γεγονός ότι οι μάζες **καταλαβαίνουν** την πολιτική, τουλάχιστον σε πρώτη ανάγνωση, με «χοντρά γράμματα». Ωστόσο, η πολιτική γενικά και η πολιτική ενός κόμματος δεν είναι μόνο τα «χοντρά γράμματα» και ούτε μπορεί να είναι μόνο αυτά. Τα «ψιλά γράμματα» είναι πάντοτε τα πιο ουσιαστικά και αποφασιστικά. Δηλαδή:

- Δεν υπάρχει καταγγελία του μνημονίου και εγκατάλειψη των μνημονιακών πολιτικών χωρίς έξοδο από το Ευρώ και την Ευρωζώνη.

- Δεν υπάρχει εναλλακτική πολιτική, ίσως ούτε η πιο στοιχειώδης, χωρίς καταγγελία όλων των συνθηκών της αντιδραστικής ΕΕ, δηλαδή χωρίς έξοδο από το Ευρώ, την Ευρωζώνη και την ΕΕ.

- Δεν υπάρχει δυνατότητα επανεκκίνησης της οικονομίας και πολύ περισσότερο πάνω σε μια εναλλακτική βάση, χωρίς ριζικά μέτρα που να έρχονται σε ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα.

Η **πρόσδεση** στην ΕΕ, στην Ευρωζώνη και στο Ευρώ, είναι σήμερα, ουσιαστικά, ο δρόμος για την ενσωμάτωση στο αστικό σύστημα και στον ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό. Σήμερα, η ενσωμάτωση και η εξυπηρέτηση του συστήματος **δεν περνούν** μέσα από το σοσιαλδημοκρατικό δρόμο. **Δεν υπάρχουν περιθώρια** για ένα κράτος πρόνοιας, κάτι που οι εργαζόμενοι οι άνεργοι κλπ. θα χαίρετιζαν και θα καλοδέχονταν. Ακόμη και τα πιο απλά πράγματα, όπως για να μείνει ένα σχολείο ανοιχτό, για να διατηρηθεί μια θέση εργασίας, για να μην κλείσει ένα νοσοκομείο, χρειάζονται επαναστατικές αλλαγές.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αναφέρεται **καθόλου** σε κάποια κυβερνητική δομή και πολύ περισσότερο σε κάποια δομή εξουσίας. Αυτή η «παράλειψη» του συνδέεται άμεσα με το γεγονός ότι **δεν αναφέρεται** σε συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις (αναφέρεται μόνο σε πολίτες, στην κοινωνία, σε δυνάμεις της εργασίας κλπ.) που θα στηρίξουν και θα εφαρμόσουν την «εναλλακτική» του πολιτική και πολύ περισσότερο την εναλλακτική λύση. Αντίθετα, αντικαθιστά τις κοινωνικές δυνάμεις, πράγμα που είναι κομβικό σημείο, με μικροαστικές «προσωπικότητες» και αστικές πολιτικές δυνάμεις. Όμως, αυτά αποτελούν τις καλύτερες συνταγές για συμβιβασμούς, αποτυχίες και τελικά για την ήττα.

Η **στάση του κινήματος** απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ δεν πρέπει να καθορίζεται, από θεωρητικολογίες, παρελθοντολογίες, από κηρύγματα επαναστατικής καθαρότητας ή από θεωρητικές κατασκευές ή και πραγματικότητες, όπως π.χ. αν ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αριστερός ρεφορμισμός ή εργατικό αστικό κόμμα κλπ. Όχι ότι όλα αυτά δεν έχουν καμιά σημασία. Ωστόσο, το πρόγραμμα και η πολιτική του στη συγκεκριμένη περίοδο, αλλά και η κίνηση των μαζών είναι τα καθοριστικά σημεία. Είναι γεγονός, ότι η υπερψήφιση του ΣΥΡΙΖΑ μαζί με την καταψήφιση των μνημονιακών κομμάτων, προκάλεσε μια ανακούφιση και μάλλον έδωσε μια νέα ορμή στην κίνηση των μαζών προς τ' αριστερά, χωρίς να είναι βέβαιο ότι αυτά θα ενισχύσουν το κίνημα.

Οι προγραμματικές και πολιτικές αδυναμίες του ΣΥΡΙΖΑ δεν σημαίνει ότι αρκεί να καταγγέλλονται μέρα νύχτα-όπως κάνει το ΚΚΕ. Σημασία έχει να αναδεικνύονται πρακτικά, να οργανώνονται οι μάζες πάνω σ' ένα πρόγραμμα σωτηρίας και κυρίως πάνω σε μια επαναστατική πολιτική, η οποία πρέπει να οικοδομηθεί όπως και ο φορέας της.

Είναι **ανάγκη να προετοιμαστούν** οι μάζες για τον συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και για τη σύγκρουση, που και τα δυο υπάρχουν μέσα στη συγκυρία, αν και δεν μπορεί να ειπωθεί τότε και πως.

Είναι ολοφάνερο ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν περίμενε αυτή την τόσο θεαματική άνοδο, ούτε ήταν προετοιμασμένη, ούτε προετοίμασε τις εργαζόμενες μάζες για κάτι τέτοιο και τι συνεπάγεται αυτό. Και μάλιστα αντί να το κάνει, άρχισε τις «εκπτώσεις», στο έτσι και αλλιώς θολό πρόγραμμά του, τα σούρτα φέρτα δεξιά και αριστερά, τις κωλοτούμπες σχετικά με τα Μνημόνια και τους όρκους πίστης στο Ευρώ και την ΕΕ. Στις εργατικές και λαϊκές μάζες πρέπει να **λέγεται όλη η αλήθεια** και να υπάρχει η κατάλληλη προετοιμασία. Η δύναμη της αστικής τάξης δεν βρίσκεται **μόνο** στην κυριαρχία της ιδεολογίας της και στην κυριαρχία των κομμάτων της, αλλά και στις ένοπλες συμμορίες των ΜΑΤ, του Στρατού - και αυτό όχι μόνο σε τελευταία ανάλυση.

Μια σύντομη ματιά στις οικονομικές εξελίξεις

Είναι απαραίτητη μια σύντομη ματιά σ' ορισμένα οικονομικά στοιχεία, στη χώρα μας και στην ΕΕ, που δείχνουν την κατάσταση και βέβαια ποια πολιτική μπορεί και πρέπει να ακολουθηθεί.

1. Η ελλ. οικονομία καταρρέει μέρα με τη μέρα και σ' αυτό ευθύνονται βέβαια και τα Μνημόνια.

- Τον Απρίλη σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2011 σημειώθηκε υστέρηση εσόδων 13,4%. Το πρώτο τετράμηνο του 2012 η υστέρηση ήταν 3,6%, που εκ νέου εκτροχιάζει τον αναθεωρημένο, τον Φλεβάρη, προϋπολογισμό.

- Η επίσημη ανεργία τον Φλεβάρη του 2012 εκτινάχθηκε στο 21,7% (1.070.724 άτομα)! Στους νέους ηλικίας 15-24 εκτινάχθηκε στο 53,8%.

- Σύμφωνα με στοιχεία της ΕΣΣΕ, προβλέπεται νέα αύξησή των λουκέτων, λόγω μείωσης της κατανάλωσης σε όλα τα είδη, ακόμη και στα είδη ευρείας λαϊκής κατανάλωσης.

- Η βιομηχανική παραγωγή σημείωσε νέα πτώση σε ετήσια βάση κατά 8,5%! Την τελευταία τετραετία (2008-2011), η πτώση είναι 28%, δηλαδή σαν σε πολεμική περίοδο!

- Η ύφεση το πρώτο τρίμηνο είναι στο 6,2% σε σχέση με το αντίστοιχο του 2012.

2. Η οικονομία της Ευρωζώνης έχει βυθιστεί στην ύφεση, επηρεάζοντας αρνητικά την ελλ. οικονομία. Αν ήταν μόνο η ύφεση, το πρόβλημα δε θα ήταν και πολύ σοβαρό. Αυτό που είναι ιδιαίτερα σοβαρό, είναι ότι οι **τωρινοί** «αδύνατοι κρίκοι» της ευρωζώνης, Ισπανία, Ιταλία κλπ. βρίσκονται υπό κατάρρευση/χρεοκοπία.

3. Είναι γνωστό, με βάση τα μνημόνια που ψήφισαν οι προηγούμενες δοσίλογες κυβερνήσεις, ότι:

- Τον Ιούνιο πρέπει να παρθούν μέτρα για το 2012-13, ύψους 11,5-14,5 δις ευρώ!

- Το φθινόπωρο νέα μέτρα, που βασικά αφορούν μειώσεις μισθών και συντάξεων, ακόμη και του κατώτερου μισθού, καθώς και νέα έκτακτα μέτρα λόγω εκτροχιασμού του προϋπολογισμού.

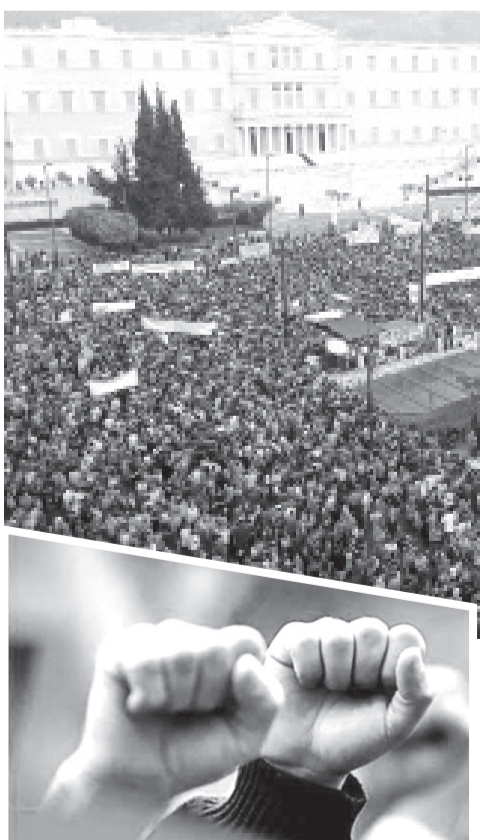
Γίνεται φανερό ότι η πρωτοφανής κρίση του ελλ. καπιταλισμού δεν αντιμετωπίζεται με ψέματα, ημίμετρα κλπ. Ή αντιμετωπίζεται με Μνημόνια, όπως κάνουν οι αστικές δυνάμεις - δηλαδή φορτώνοντάς την στις πλάτες των εργαζομένων και της νεολαίας. Ή αντιμετωπίζεται με ριζικά μέτρα, που η βασική τους κατεύθυνση είναι έξω από το καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή σε βάρος των καπιταλιστών. **Άλλη πολιτική δεν υπάρχει.** Οποιαδήποτε απόπειρα ν' ακολουθηθεί μια μεσοβέζικη πολιτική (όπως π.χ. συγκράτηση μισθών, συντάξεων, βιοτικού επιπέδου, στάνταρτ ζωής κλπ.) χωρίς ριζικές αλλαγές στη δομή της οικονομίας και της εξουσίας, οδηγεί σε καταστροφή, σε επιστροφή σε ακόμη χειρότερα Μνημόνια.

ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ ΠΑΝΤΟΥ

Να αποτελειώσουμε τα Μνημόνια και τους υπηρέτες τους Διαγραφή του Χρέους

Το αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μάη ήταν γερή γροθιά για τα κόμματα και τις πολιτικές των Μνημονίων, για τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που μας οδήγησαν στη σημερινή άθλια κατάσταση. Οι εργαζόμενοι, τα λαϊκά στρώματα και η νεολαία μαύρισαν μαζικά το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και το ΛΑΟΣ, που ταυτίστηκαν με τα Μνημόνια και βάρβαρα μέτρα, τη μαύρη συγκυβέρνηση Παπαδήμου, την υποτέλεια απέναντι σε Τρόικα και Ευρωπαϊκή Ένωση, την εξαθλίωση, ταπεινωση και εξανδραποδισμό του ελληνικού λαού. Αγνόησαν και περιφρόνησαν τα εκβιαστικά διλήμματα και τις φασιστικές απειλές ότι αν οι μνημονιακές δυνάμεις έχαναν την εξουσία, θα ερχόταν η καταστροφή («άδεια ράφια», «Β. Κορέα», «δεν θα έχουμε γάλα για τα παιδιά μας(!) και βενζίνη» κλπ.).

Δεν είναι μόνο μια ψήφος θυμού και οργής. Έτσι βολεύει τα αστικά επιτελεία και ΜΜΕ να την παρουσιάζουν, για να πείσουν ότι μπορούν αρκετά γρήγορα να την βάλουν «πίσω στο μαντρί» των μνημονιακών-αστικών δυνάμεων. Το αποτέλεσμα οφείλεται στα δεινά που επέβαλαν στον ελληνικό λαό, αλλά και στο τεράστιο κύμα αγώνων, στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο εδώ και δύο χρόνια: απεργίες, καταλήψεις, αγώνες στους χώρους δουλειάς, κίνημα των «αγανακτισμένων» και των πλατειών, έκρηξη της λαϊκής οργής στις παρελάσεις, γιγάντιες εξεγερσιακές και συγκρουσιακές διαδηλώσεις με αποκορύφωμα τις 12 Φλεβάρη. Αυτοί οι αγώνες, που έριξαν τον Γ. Παπανδρέου και επέβαλαν τις εκλογές ενάντια στη χούντα του Παπαδήμου, επέτρεψαν ν' αποτυπωθεί η θέληση της τεράστιας κοινωνικής πλειοψηφίας ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές και δυνάμεις, παρά τα διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα με τα οποία αυτές προσπαθούσαν να συνεχίσουν να κυβερνούν «όπως παλιά». Έστω και μέσα από τον θαμπό καθρέφτη των εκλογών, αποδείχτηκε η δύναμη των εργαζόμενων και καταπιεσμένων μαζών, όταν αποφασίζουν ν' αγωνιστούν για το δίκιο τους.

ΜΑΥΡΟ ΣΕ ΝΔ – ΠΑΣΟΚ – ΛΑΟΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΕΙΛΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε.

Μετά τις 6 Μάη, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ακόμα και ο ΣΕΒ(!), ανακάλυψαν ότι είναι δήθεν εφικτό να υπάρξει κάποια «βελτίωση» στα Μνημόνια! Θέλουν έτσι ν' αποπροσανατολίσουν την οργή των μαζών, τη διάθεση για μια ανακούφιση ή και απαλλαγή από τα Μνημόνια και τις πολιτικές δυνάμεις που μας οδήγησαν ως εδώ. Για να μπορέσουν να συνεχίσουν την ίδια πολιτική, στην υπηρεσία της ΕΕ και του μεγάλου κεφαλαίου, των διεθνών και ντόπιων τραπεζιτών/τοκογλύφων.

Η ΝΔ προσπαθεί να περιμαζέψει ό,τι πιο αντιδραστικό, όποιοι μισεί περισσότερο την εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και το εργατικό κίνημα – και μ' έναν νέο αντικομμουνισμό να δημιουργήσει εμφυλιακό κλίμα, να διχάσει την ελληνική κοινωνία σε «πατριώτες» και «αντεθνικά στοιχεία». Γι' αυτό τα βρήκαν Σαμαράς και Μπακογιάννη, μαζεύοντας και ακροδεξιά κατακάθια. Το λεγόμενο «ευρωπαϊκό πατριωτικό μέτωπο» θα είναι από τους κύριους εχθρούς των εργαζόμενων και της νεολαίας, θα προσπαθήσει να μας ρίξει πάλι στο ζυγό των Μνημονίων, με ακόμα πιο αυταρχικό καθεστώς και σκληρή καταστολή. Από κοντά το ΠΑΣΟΚ, με όσα από τα μιση-

τά στελέχη του απέμειναν, προσπαθεί με κάθε είδους ψέμα να μας εξαπατήσει ξανά.

Αυτή η «συμμορία του ευρώ» (μαζί με αργυρώνητους δημοσιογράφους, πανεπιστημιακούς κ.α.) δεν θέλει στο παραμικρό να μας ανακουφίσει από την φτώχεια και εξαθλίωση των Μνημονίων. Γι' αυτό εξαπολύει εκβιασμούς και απειλές για την «ευρωπαϊκή πορεία της χώρας» – δηλ. οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα να στηθούμε στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο και μόνο για να πλουτίσουν αυτοί. Από πίσω τους η Λαγκάρντ, ο Μπαρόζο, ο Σόιμπλε, η Μέρκελ και τώρα ο Ολάντ, που θέλουν να τηρήσουμε «τις δεσμεύσεις της χώρας», δηλαδή να δεχτούμε την πλήρη καταστροφή της οικονομίας, της κοινωνίας, ό,τι έχει απομείνει από υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση κλπ. – σαν να διατάζουν με ύφος γκαουλάιτερ τους υπηκόους ενός προτεκτοράτου!

Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να πάρουν την παραμικρή ανάσα. Στις 17 Ιούνη, να τους μαυρίσουμε ακόμα πιο μαζικά, για να τεθεί έμπρακτα επί τάπητος και το ξήλωμα των Μνημονίων και βάρβάρων μέτρων. **Μαύρο σ' αυτούς τους ορκισμένους εχθρούς μας.**

Η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού

Ομως, η επιβίωση της ελληνικής κοινωνίας –με όρους 21^{ου} αιώνα και όχι δουλοπάροικου– δεν διασφαλίζεται αλλάζοντας κόμματα και πρόσωπα. Το χρέος (όχι μόνο του δημοσίου, αλλά και του ιδιωτικού τομέα, που είναι φεσωμένος μέχρι τα μπουνιά) και τα Μνημόνια δεν ήρθαν μόνο από αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις ή τους «επιτρόπους» της Τρόικας και της ΕΕ. Είναι πάνω απ' όλα προϊόν της βαθιάς κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, της ουσιαστικής χρεοκοπίας του, που εξελίσσεται μέρα τη μέρα σε κατάρρευση.

Αυτό δείχνει όχι μόνο η ύφεση διαρκείας, αλλά και η ραγδαία πτώση της βιομηχανικής παραγωγής (-28% το 2008-2011, σαν να βρισκόμαστε σε πόλεμο!) και η αποδιάρθρωση των παραγωγικών τομέων. Η ανεργία που καλπάζει σαν καρκίνος, το νέο κύμα λουκέτων και απολύσεων, οι εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που δουλεύουν χωρίς να πληρώνονται, η επιτεινόμενη διάλυση των εργασιακών σχέσεων (συλλογικές συμβάσεις κλπ.), η κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων και των πιο στοιχειωδών υπηρεσιών υγείας, οι ουρές των φτωχών και νεοφτωχών εργαζομένων στα συσσίτια... Και ακόμα οι αυτοκτονίες συνανθρώπων μας καθημερινά, λόγω της φτώχειας και ταπεινωσης που ζουν. Αυτή η παρακματική κατάσταση σημαίνει ότι αργά ή γρήγορα έρχονται νέα χαράτσια, μέτρα και Μνημόνια, όπως κι αν ονομαστούν, όσο δύσκολο κι αν είναι να εφαρμοστούν στις παρούσες συνθήκες.

Δεν είναι πολύ καλύτερη η κατάσταση στην Ευρώπη, με μεγάλες οικονομίες (Ισπανία, Ιταλία κ.α.) να βρίσκονται στο χείλος της χρεοκοπίας ή σε ύφεση. Η Γαλλία του Ολάντ, που μας τον σερβίρουν σαν «προοδευτικό», έχει το πιο χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα σ' όλη την Ευρώπη – και εφαρμόζοντας το πρόσφατο «Δημοσιονομικό Σύμφωνο» ετοιμάζεται να πάρει μέτρα ύψους πολλών ελληνικών Μνημονίων.

Γι' αυτό, η αντεργατική-αντιλαϊκή λύσσα των αστικών επιτελείων σε Ελλάδα και ΕΕ, η «κινεζοποίηση» των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, δεν θα υποχωρήσουν έτσι απλά, δεν είναι κάτι «περαστικό», που διορθώνεται με τις α' ή β' εκλογές. Είναι ο δικός τους μονόδρομος για να μας φορτώσουν την κρίση του συστήματός τους. **Καμία μέση λύση δεν μπορεί να σταθεί: ή θα δεχτούμε να μας πατάνε διαρκώς με Μνημόνια και να μας μετατρέπουν σε δουλοπάροικους – ή θα παλέψουμε για μια ριζικά διαφορετική διαχειριστική της οικονομίας, που οδηγεί στη ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα.**

ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΝΕΟΝΑΖΙ

Τα ΜΜΕ και το επίσημο πολιτικό σκηνικό βγάζουν λόγους για την υπεράσπιση της «δημοκρατίας» από την Χρυσή Αυγή (τσουβαλιάζοντάς την σκόπιμα με το άλλο «άκρο», την επαναστατική αριστερά). Οι ίδιοι όμως της άνοιξαν τον δρόμο με τον εκφασισμό της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, την φτώχεια και εξαθλίωση, την καταστολή και τις ρατσιστικές σκούπες, τον ευτελισμό κάθε ηθικής, πολιτικής, πολιτιστικής και ανθρωπίνης αξίας!

Πρόκειται για μια ναζιστική συμμορία, που είναι επικίνδυνη γιατί ενισχύεται από την απελπισία όσων καταστρέφονται από την κρίση. Σήμερα χτυπάνε φουκαράδες μετανάστες και ξεμοναχιάζουν αριστερούς – αύριο θα στραφούν ενάντια στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, μαζί με τις ορδές των ΜΑΤ/Δίας και με τις ευλογίες της «δημοκρατικής» αστικής τάξης, που τους θέλει εφεδρεία για να σώσει το σύστημά της. Το εργατικό κίνημα και οι οργανώσεις του, ντόπιοι και μετανάστες μαζί, πρέπει να τσακίσουμε αυτά τα κατακάθια, με κοινή δράση και επιτροπές αυτοάμυνας παντού.

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟ ΣΕ ΚΑΜΜΕΝΟ – ΔΗΜΑΡ – ΚΚΕ

Οι «πατριωτικές» κορώνες των Ανεξάρτητων Ελλήνων δεν μπορούν να κρύψουν ότι δεν έχουν κανένα ρεαλιστικό σχέδιο διεξόδου από την κρίση. Η ΔΗΜΑΡ του Κουβέλη απέδειξε ήδη («όχι στον λαϊκισμό», «υπευθυνότητα», στάση στις διερευνητικές εντολές) ότι είναι πρόθυμη να γίνει τσόντα σε μια κυβέρνηση αστικών-μνημονιακών δυνάμεις με ολίγον από «επαναδιαπραγματεύση». Αργά ή γρήγορα, όλοι αυτοί θα στηρίξουν μια κυβέρνηση που δεν θ' αλλάξει ουσιαστικά τίποτα από το σημερινό σάπιο καθεστώς.

Καμία ψήφος και στο ΚΚΕ, που η πολιτική του γίνεται όλο και πιο αφορήτη. Ποιον κοροϊδεύουν, μιλώντας για «κυβέρνηση μέσα από εξέγερση», όταν όλα τα συγκρουσιακά γεγονότα του κινήματος τα κατήγγειλαν με ακατάσχετη προβοκατορολογία; Δεν φτάνει που διασπούν όλες τις κινητοποιήσεις, τώρα νομίζουν οι προφέσορες του Περισσού ότι μπορούν να διατάζουν τον ελληνικό λαό «να διορθώσει την ψήφο του»; Δεν έχουν κανένα τέτοιο δικαίωμα οι νοσταλγοί των αποκορυστικών σταλινικών καθεστώτων, οι ίδιοι που συγκυβέρνησαν επί Ζολώτα και Τζανέτακη. Μιλούν για ανατροπή, αλλά στοχοποιούν ό,τι δεν ελέγχουν στην Αριστερά και στο κίνημα, δίνοντας έτσι πολύτιμη βοήθεια στο καθεστώς.

Να προετοιμαστούμε για τη σύγκρουση που έρχεται

Να σωθούμε από το σύστημά τους

Για μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων και μια Σοσιαλιστική Διέξοδο

Μπροστά στην καταστροφή που μας απειλεί, δεν χωράνε μισόλογα και ημίμετρα. Οι μόνες πραγματικές λύσεις είναι αυτές που μπορούμε και πρέπει να επιβάλλουμε, με αποκλειστικό κριτήριο τα συμφέροντα και τις ανάγκες των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

κές και πολιτικές αλυσίδες της Ε.Ε. και του Ευρώ - να διαλύσουμε την αντιδραστική Ε.Ε. και να προχωρήσουμε στο χτίσιμο μιας Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης των εργαζομένων.

4. ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ & ΤΟΜΕΩΝ - ΚΛΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΝΤΟΥ.

Τίποτα δεν θα μείνει όρθιο αν αφήσουμε την οικονομία στη διαχείριση αυτών που καταστρέφουν την παραγωγή, τις υποδομές, την καταναλωτική δύναμη αλλά και το μορφωτικό-τεχνικό επίπεδο των εργαζομένων, των νέων, των λαϊκών στρωμάτων. Δεν μπορούν να υποσχεθούν παρά μόνο περισσότερα λουκέτα και ανεργία, μισθούς πείνας και εργάτες-σύγχρονους σκλάβους. Ο μόνος δρόμος είναι να εθνικοποιήσουμε τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (ενέργεια, πρώτες ύλες, συγκοινωνίες, τηλεπικοινωνίες και όλες τις βασικές υποδομές, κοινωνικές υπηρεσίες, μεγάλα εργοστάσια, εμπορικές και κατασκευαστικές επιχειρήσεις κλπ.) - και πρώτα και κύρια τις τράπεζες, που τις έχουμε ήδη «διασώσει» (βλ. χρυσοπληρώσει) με αμέτρητα δις! Όλα αυτά πρέπει να γίνουν δημόσια/κοινωνική περιουσία και να λειτουργούν κάτω από τον έλεγχο εκλεγμένων και ανακλητών επιτροπών των εργαζομένων και των καταναλωτών (όχι μεγαλοσυνδικαλιστών γραφειοκρατών).

Είναι αυτό αναγκαίο; ΝΑΙ - γιατί μόνο έτσι μπορούμε να σώσουμε τις θέσεις εργασίας, να επανακινήσουμε την οικονομία μ' ένα σχέδιο κάλυψης των επείγουσών κοινωνικών αναγκών. Όχι με ανοησίες για «ανάπτυξη» μέσω των «αγορών» και για αεριτζιδική «επιχειρηματικότητα».

Είναι αυτό εφικτό; ΝΑΙ - γιατί εμείς παράγουμε τον πλούτο, εμείς έχουμε συμφέρον από την ορθολογική διαχείρισή του. Καθένας «ειδικός», τεχνοκράτης ή μεγαλοκαπιταλιστής, καμία κυβέρνηση που μένει στα πλαίσια αυτού του καθεστώτος δεν μπορεί και δεν θέλει να το κάνει για εμάς.

5. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ.

Δεν μπορούμε πια ν' ανεχόμαστε μια συμμορία βουλευτάδων με παχυλούς μισθούς και τραπεζικούς λογαριασμούς να ψηφίζουν τη θανατική μας καταδίκη, σε μια Βουλή-φρούριο ζωσμένη από δολοφονικές ορδές ΜΑΤ-Δίας. Αυτοί που έχουν καταργήσει κάθε νομιμότητα και το ίδιο το Σύνταγμα, που γίνονται δεκτοί με τα γαιουρτία της λαϊκής οργής σε κάθε εμφάνισή τους, δεν έχουν καμία πολιτική και ηθική νομιμοποίηση. Αυτή η σαπίλα δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές. Πρέπει να επιβάλλουμε να γίνουν εκλογές για Συντακτική Συνέλευση - δηλαδή για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια ριζικά διαφορετική οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής.

Για να σωθούμε απ' αυτό το σύστημα και τους κανίβαλους του, δεν αρκούν οι εκλογές. Χρειαζόμαστε πρόγραμμα, οργάνωση, ένα σχέδιο αγώνων.

Κάθε μέρα που χάνουμε, μεγαλώνει και η δική μας ευθύνη για όσα δεν κάνουμε για να σταματήσουμε όσους μας καταστρέφουν και μας καταπιέζουν. Πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, στη δική μας οργάνωση και αγώνα παντού. Σε χώρους δουλειάς, σχολές, γειτονιές και πλατείες, με κινηματικές δομές (επιτροπές αλληλοβοήθειας κ.α.) για την αντιμετώπιση των ζωτικών προβλημάτων επιβίωσης. Η κατακραυγή ενάντια στα Μνημόνια πρέπει να γίνει αγώνας μέσα από ενωτικές, μαζικές **Επιτροπές Δράσης** για την καταγγελία/κατάργηση των Μνημονίων, την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων, τη διαγραφή του χρέους κλπ. Δείξαμε ότι έχουμε τη δύναμη - τώρα, πρέπει και να την ασκήσουμε στην πράξη!

Όμως, αν δεν πάμε μέχρι τη ρίζα του κακού, αν σταματήσουμε στο κατώφλι της μόνης πραγματικής λύσης, τότε αυτό το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα θα «αναπαλαιωθεί» πάνω στα κόκαλά μας, φέρνοντας ακόμα χειρότερα Μνημόνια και Παπαδήμ(ι)ους, ακόμα και στυγνές δικτατορίες... Δεν θα υποχωρήσουν ούτε εύκολα ούτε γρήγορα, ας μην έχουμε αυταπάτες! Πολλές φορές το εργατικό κίνημα πλήρωσε βαριά την ανικανότητα ή προδοσία των ηγεσιών του μπροστά στην αντεπίθεση της αστικής τάξης.

Ο δρόμος για να σωθούμε οδηγεί υποχρεωτικά σε ρήξη με τον καπιταλισμό. Δεν υπάρχει άλλη, «εύκολη» λύση. Χρειάζεται καταρχήν να φύγουμε από τις κοινοβουλευτικές πρακτικές - και ως πρώτο βήμα να επιβάλλουμε μια επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων. Ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό. Μια οικονομία πλήρως αναδιαρθρωμένη, όπου τα μέσα παραγωγής και ο παραγόμενος πλούτος θα είναι κοινωνική ιδιοκτησία, με κριτήριο τις ανθρώπινες ανάγκες και όχι τα κέρδη μιας χούφτας καπιταλιστών. Ένα καθεστώς βασισμένο στον έλεγχο, τη συμμετοχή, τις αποφάσεις όλων των «από κάτω». Στην επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών (συνδικαλισμού, τύπου, έκφρασης κ.α.). Στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών (επενδύσεις, ενέργεια, διατροφή, περιβάλλον κλπ.). Στην ελεύθερη συνεργασία των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής Ε.Ε. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος από τη βαρβαρότητα του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, αυτό είναι το αυθεντικό περιεχόμενο του Σοσιαλισμού (και όχι τα εκτρώματα του «υπαρκτού σοσιαλισμού»).

Για να νικήσουμε, μόνη πραγματική εγγύηση είναι να οικοδομήσουμε μια **νέα επαναστατική δύναμη**, που θα συγκρουστεί αποτελεσματικά μ' αυτό το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Η νίκη δεν θα έρθει με λόγια στη Βουλή

Η μεγάλη εκλογική άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ έχει δημιουργήσει προσδοκίες σε πλατιά στρώματα. Αυτή η χαρά, η ανάταση για την ευκαιρία ν' απαλλαχθούμε από τις μνημονιακές δυνάμεις είναι δικαιολογημένες, μετά από τόσα βάρβαρα μέτρα και ταπεινώσεις που υπομείναμε, από τους αγώνες που δώσαμε.

Ωστόσο, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ από πολύ νωρίς άρχισε τα «στοργυλέματα» και τους συμβιβασμούς, μπροστά στα ουρλιαχτά της ΕΕ, του κεφαλαίου, των ΜΜΕ. Επιπλέον άρχισε τις «συμμαχίες» με κάθε είδους «προσωπικότητες», από το καταρρέον ή παλιό ΠΑΣΟΚ, αντί να στηριχθεί στις αναρίθμητες δυνάμεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Τώρα, ο Τσίπρας δηλώνει ότι θα κάνει τα πάντα για να μείνουμε στο Ευρώ και την ΕΕ. Έτσι, όμως, δεν μπορεί να επιβληθεί ούτε το παραμικρό ουσιαστικό μέτρο υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, παρά μόνο ανοησίες και διακοσμητικές «αναβολές». Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ οδηγείται σε επονειδιστους συμβιβασμούς και, κυρίως, σε απεμπόλιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων.

Πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι. Δεν υπάρχει καταγγελία ή κατάργηση του Μνημονίου χωρίς ρήξη/έξοδο από το Ευρώ και την ΕΕ. Δεν υπάρχει καμία δυνατότητα επανεκκίνησης της οικονομίας (για ν' αρχίσει μια απορρόφηση των ανέργων, να σταματήσει η κατρακύλα των συλλογικών συμβάσεων, τα λουκέτα, το κλείσιμο σχολείων, νοσοκομείων κλπ.) χωρίς ριζικά μέτρα σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Και τα δύο καρπούζια δεν χωράνε στην ίδια μασχάλη. Οι αυταπάτες για σχετικά «ανώδυνη» διέξοδο, για ανακούφιση μέσω μιας «αριστερής» ή «προοδευτικής» κυβέρνησης που θα σεβαστεί το αστικό καθεστώς και το καπιταλιστικό σύστημα, κινδυνεύουν γρήγορα ν' αποδειχθούν «αέρας», να οδηγήσουν στο χάσιμο μιας ιστορικής ευκαιρίας που έχει η Αριστερά, ν' απογοητεύσουν τον κόσμο - και ν' ανοίξουν τον δρόμο για μια σκληρή ήττα, για την επάνοδο ακόμα πιο λυσσασμένων αστικών-μνημονιακών δυνάμεων και βοναπαρτών αλλά Παπαδήμος.

1. ΑΜΕΣΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ & ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ «ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ» ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, ΤΗΣ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΑΝΕΙΑΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ.

2. ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ - ΑΜΕΣΗ ΠΑΥΣΗ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΙΤΕΣ-ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥΣ.

Κάθε ευρώ που πάει σε τόκους και χρεολύσια, κόβεται από τους μισθούς, τις συντάξεις, την υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση, τα δημόσια αγαθά και υπηρεσίες. Αρκετά άρμεξαν επιτέλους από το χρέος οι ντόπιοι και ξένοι τοκογλύφοι, που το κράτος τους ταΐζει και με πακέτα δεκάδων δις! Να σταματήσουμε την υποθήκευση του μέλλοντός μας. Να σταματήσουμε άμεσα να πληρώνουμε το χρέος, για να βρεθούν πόροι για μια άλλη πορεία της οικονομίας, για την επιβίωση της ελληνικής κοινωνίας.

3. ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε. - ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΚΒΙΑΣΜΟ «ΕΥΡΩ Ή ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΗ».

Μας εκβιάζουν με την «στάση πληρωμών» και την «χρεοκοπία», αλλά ήδη τα εφαρμόζουν! - κομμένα και ραμμένα στα μέτρα του κεφαλαίου, των τραπεζιτών και κερδοσκόπων. Γιατί τι είναι το διαρκές κόψιμο μισθών, συντάξεων κλπ. ή όταν δουλεύουμε μήνες απλήρωτοι; Δεν είναι αυτά η απόλυτη χρεοκοπία μας; Αλίμονο αν δεχτούμε αυτό τον αργό αλλά σίγουρο θάνατό μας, μόνο και μόνο για να μείνουμε στο Ευρώ!

Από τα «δάνεια σωτηρίας» που μας σερβίρουν, ούτε μισό ευρώ δεν πάει για μισθούς και συντάξεις, όπως ασύστολα ψεύδονται. Όλα πάνε (και μάλιστα δεσμεύονται μέσω ειδικών λογαριασμών) στους δανειστές-τοκογλύφους. **Δεν θέλουμε πια τέτοιες «σωτηρίες» εξόντωση!** Να παλέψουμε για να πάρουμε στα χέρια μας τον πλούτο που εμείς οι εργαζόμενοι παράγουμε, το χρήμα απ' όπου κι αν βρίσκεται, για να εξασφαλίσουμε σ' όλους εργασία, στέγη και ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Γιατί η πραγματική αιτία της κόλασης που ζούμε (και που θα χειροτερεύει συνεχώς) είναι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείρισή της τόσα χρόνια απ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι αυτό το σάπιο και καταστροφικό σύστημα που πρέπει να ξεφορτωθούμε. Γι' αυτό πρέπει να συγκρουστούμε με το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος - να παλέψουμε ενάντια στις οικονομι-

Φοιτητικές Εκλογές 2012

Στις 16 Μάη διεξήχθησαν οι φοιτητικές και σπουδαστικές εκλογές σ' όλους τους συλλόγους της χώρας. Οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν στην σκιά των εθνικών εκλογών της 6ης Μάη και το κλίμα στις σχολές ήταν ιδιαίτερα υποτονικό. Με μια πρώτη ανάγνωση των αποτελεσμάτων δεν φαίνεται να καταγράφονται στην φοιτητική κάλπη οι τεράστιες αλλαγές και διεργασίες που συντελούνται στην ελληνική κοινωνία τα δύομιση τελευταία χρόνια και που αποτυπώθηκαν στην 6η Μάη. Αυτό που σίγουρα δεν αποτυπώνεται ξεκάθαρα (παρά μόνο σαν τάση) και στα φετινά αποτελέσματα είναι μια σαφής αποστροφή που υπάρχει στην πλειοψηφία του κόσμου απέναντι στο πολιτικό σύστημα και ιδιαίτερα προς τα δύο μεγάλα κόμματα (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ).

Ο «δικομματισμός» (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ) κρατάει ένα ποσοστό (59,6%) που μοιάζει μακρινή ανάμνηση για την ελληνική κοινωνία και μάλιστα σε ένα χώρο που παραδοσιακά λάμβανε μικρότερο ποσοστό από ότι στις εθνικές εκλογές. Αν μάλιστα το συγκρίνουμε με το ποσοστό των φοιτητών που νίκησε ΠΑΣΟΚ-ΝΔ (κάτω από 20%), το 59,6% μοιάζει αστρονομικό! Η αριστερά (σε όλες τις εκφάνσεις της) παίρνει περίπου 34% και σημειώνει άνοδο περίπου 5%. Βέβαια, σε αρκετούς συλλόγους με έντονη κινηματική δραστηριότητα τα τελευταία χρόνια, αν δούμε τα αποτελέσματα σε βάθος 5ετίας καταγράφεται πτώση των δύο μεγάλων παρατάξεων ανάλογη με αυτή των εθνικών εκλογών.

Ένας ακόμα παράγοντας που κρατάει ακόμα τα ποσοστά των ΔΑΠ-ΠΑΣΠ είναι η πτώση της συμμετοχής σε συνδιασμό με τον μηχανισμό που κατα-

φέρνουν και διατηρούν ακόμα σε έναν αριθμό σχολών. Γενικότερα όμως πρέπει να γνωρίζουμε ότι η ταλάντευση των φοιτητών προς τα αριστερά παλιότερα, προς τα «δεξιά» στις δυο τελευταίες δεκαετίες, είναι πολύ μεγαλύτερη και πολύ πιο απότομη απ' ότι στην υπόλοιπη κοινωνία, και πως η αδύναμη έστω στροφή προς τα αριστερά που καταγράφεται τελευταία δεν αποτελεί παρά το προίμιο μιας εκρηκτικής και μαζικής στροφής προς τα αριστερά (και προς την επαναστατική αριστερά) που δεν θα αργήσει και πολύ να έρθει λόγω των εκρηκτικών υλών που έχουν συσσωρευτεί μέσα στο φοιτητικό κίνημα.

Παρ' όλα αυτά, το εκλογικό αποτέλεσμα αποτυπώνει κάποιες από τις αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στην ελληνική κοινωνία και δεν πρέπει να μας δημιουργεί την εντύπωση ότι οι φοιτητές ασυγκίνητοι από αυτές τις αλλαγές.

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Το εκλογικό αποτέλεσμα είναι λίγο διαφορετικό από το περσινό. Έχουμε μία σημαντική πτώση της συμμετοχής σε σχέση με το 2011 (-15% για τα ΑΕΙ και -8% στα ΤΕΙ). Η ΔΑΠ μειώνεται τα ποσοστά της στα ΑΕΙ (-1,9%) και μένει σταθερή στα ΤΕΙ. Η ΠΑΣΠ χρεώνεται σε μεγαλύτερο βαθμό —για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά— την πολιτική των μνημονίων και καταγράφει σημαντική πτώση (-6,5% στα ΑΕΙ και -2% στα ΤΕΙ). Η ΠΚΣ μετά από πτώσεις τριών συνεχόμενων ετών καταγράφει μικρή άνοδο (0,6% στα ΑΕΙ και 1% στα ΤΕΙ). Τα ΕΑΑΚ αυξάνουν σημαντικά τις δυνάμεις τους (2,2% στα ΑΕΙ) και η ΑΡΕΝ σημειώνει επίσης άνοδο (1,7% στα ΑΕΙ).

Πιο αναλυτικά τα αποτελέσματα διαιμορφώνονται ως εξής (σε παρένθεση τα περσινά ποσοστά):

ΔΑΠ 37,3% (39,2%) στα ΑΕΙ και 46,5% (46,7%) στα ΤΕΙ.

ΠΑΣΠ 22,3% (28,7%) στα ΑΕΙ και 30% (32,1%) στα ΤΕΙ.

ΠΚΣ 13,5% (12,9%) στα ΑΕΙ και 13% (12%) στα ΤΕΙ.

ΕΑΑΚ 10,9% (8,7%) στα ΑΕΙ και 2,5% (1,7%) στα ΤΕΙ.

ΑΡΕΝ 6,7% (5%) στα ΑΕΙ και 2,2% (1,6%) στα ΤΕΙ.

Η συμμετοχή έφθασε περίπου στους 80.000 σε σχέση με 93.900 πέρσι στα ΑΕΙ και περίπου 40.000 σε σχέση με 43.500 πέρσι στα ΤΕΙ.

Η παρουσία της ΣΣΠ

Το δικό μας εκλογικό αποτέλεσμα ήταν καλύτερο από το περσινό —λόγω αρκετών νέων συμμετοχών μας σε συλλόγους— αλλά σίγουρα κατώτερο των περιστάσεων και σίγουρα δεν ξεφεύγει από τα γενικά χαρακτηριστικά της περιόδου. Καταγραφίκαμε σε 14 σχολές (από 9 το 2011) σε Θεσσαλονίκη και Ιωάννινα, με τα ποσοστά ανά σχολή να κυμαίνονται από 0,3-8,3%. Η ΣΣΠ καταλαμβάνει συνολικά τρεις έδρες σε νέα Διοικητικά Συμβούλια.

Η ΣΣΠ θα συνεχίσει την προσπάθεια της για την ουσιαστική ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος ώστε αυτό να είναι ενεργό και πρωτοπόρο κομμάτι του εργατικού και λαϊκού κινήματος —το οποίο πρέπει να προετοιμαστεί όσο το δυνατόν καλύτερα για την κολοσσιαία σύγκρουση που έχει μπροστά του.

Γ.Θ.

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ

Το βράδυ 16 προς 17 Μαΐου, λίγο πριν ξεκινήσει η καταμέτρηση των ψηφοδελτίων του Συλλόγου της ΑΣΟΕΕ, 30 περίπου αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ εισέβαλαν στο προαύλιο της σχολής και στην συνέχεια μπήκαν στο κεντρικό κτίριο, όπου τραμπούκισαν και κυνήγησαν φοιτητές, αναποδογυρίζοντας και χτυπώντας τραπέζια και καρέκλες. Ταυτόχρονα χτύπησαν άγρια έναν φοιτητή που βρισκόταν έξω από τη σχολή, στέλνοντάς τον στο νοσοκομείο. Τον τελευταίο καιρό η καθημερινή παρουσία διμοιριών των ΜΑΤ έξω από την ΑΣΟΕΕ, όπως και στις υπόλοιπες σχολές του κέντρου της Αθήνας, το καθημερινό κυνηγητό των μεταναστών και οι ασφαλίτες που πηγαioέρχονται μέσα στο προαύλιο της ΑΣΟΕΕ, προετοίμαζαν το έδαφος για αυτή την επίθεση. Μην ξεχνάμε άλλωστε τί είχε προηγηθεί στις 9 Μαΐου, όταν νεοναζί με ΜΑΤ πετούσαν πέτρες σε μετανάστες και φοιτητές με την πλήρη κάλυψη της ηγεσίας της αστυνομίας και των ΜΜΕ.

Μετά την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου οι δυνάμεις καταστολής έχουν ξεσαλώσει στην καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου, μπαίνοντας με ασήμαντες αφορμές ακόμα και στο εσωτερικό των ιδρυμάτων χωρίς να διστάζουν να επιτίθενται στους φοιτητές. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι μέχρι τώρα τις πιο «εντυπωσιακές εισόδους» τις έχουν κάνει σε δύο συμβολικές ημερομηνίες, την 17^η Νοεμβρίου 2011 και στις πρόσφατες φοιτητικές εκλογές, σε μια προσπάθεια να δείξουν ότι το άσυλο δεν προστατεύεται ούτε καν από το εθνικό δίκαιο.

Κάθε περιστατικό καταπάτησης του ασύλου πρέπει να αποτελεί αιτία πολέμου για τους φοιτητές. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να υπερασπιστεί με κάθε μέσο το πανεπιστημιακό άσυλο. Μόνο η συλλογική, οργανωμένη και δυναμική δράση του φοιτητικού και εργατικού κινήματος μπορεί να διασώσει το άσυλο και τα πολιτικά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, τα οποία συνθλίβονται στην μέγγενη των μνημονίων και των βάρβαρων πολιτικών εξόντωσης των εργαζομένων και της νεολαίας.

Ισπανία: Δυναμώνουν τον αγώνα νέοι και εργαζόμενοι

Όσο πιο κοντά πλησιάζει στην χρεοκοπία η ισπανική οικονομία, τόσο ανεβαίνει το θερμομέτρο της ταξικής πάλης, κινητοποιώντας με όλο και μεγαλύτερη συχνότητα μεγάλες μάζες εργαζομένων, άνεργων, νεολαίων, όλων αυτών που λυγίζουν καθημερινά κάτω από το βάρος της κατάρρευσης του ισπανικού καπιταλισμού και της βάρβαρης επίθεσης των αστικών κυβερνήσεων.

Η οικονομία βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση και κανείς δεν παραξενεύεται πλέον με τις συνεχείς αναθεωρήσεις του ελλείματος, που από το 6,3% πέρασε στο 8,5% και σήμερα είναι στο 8,9%. Η ανεργία σημείωσε τον Μάιο νέο ιστορικό ρεκόρ, με ποσοστό 24,44% και 5.639.500 επίσημα καταγεγραμμένους άνεργους. Το λιανικό εμπόριο σημείωσε τον Απρίλιο μια ετήσια μείωση κατά 11,3%. Μόνο η ενίσχυση για την λεγόμενη ανακεφαλαιοποίηση των χρεοκοπημένων τραπεζών αγγίζει τα 225 δις ευρώ, που αναλογεί στο 15-20% του ΑΕΠ ξεπερνώντας κατά 9 δις τις συνολικές δαπάνες του προϋπολογισμού του κεντρικού κράτους για το 2012. Το 48% του παραπάνω ποσού είναι δημόσιο χρήμα, που αποσπάται με βίαιο τρόπο από τις κοινωνικές δαπάνες και συνολικά τις κατακτήσεις των τελευταίων 35 χρόνων της εργατικής τάξης.

Αυτή η ασφυκτική κατάσταση για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα έχει βρει διέξοδο στον δρόμο της αντίστασης και του αγώνα με δεκάδες απεργίες και κινητοποιήσεις σε πολλούς κλάδους. Από το κίνημα των «αγανακτισμένων», που έκαναν ξανά

τη δυναμική τους εμφάνιση, τους φοιτητές, τους μαθητές και τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση, έως τους ανθρακωρύχους.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Πρωταγωνιστής ενός από τους πιο σημαντικούς και δυναμικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων στάθηκε συνολικά η δημόσια εκπαίδευση με αιχμή του δόρατος ένα κατάπτυστο νομοσχέδιο της κυβέρνησης Ραχόι. Απο τις 19 Απριλίου, ημερομηνία στην οποία ο υπουργός Εκπαίδευσης Χοσέ Ιγνάσιο Βερτ ανακοίνωσε τα θανατηφόρα για την εκπαίδευση μέτρα «εξορθολογισμού», πραγματοποιήθηκαν δεκάδες μικρές απεργίες και κινητοποιήσεις, καταλήψεις σχολών, διαδηλώσεις και κλεισίματα δρόμων.

Ο νόμος αυξάνει τα διδάκτρα έως 66% και κόβει όλες τις υποτροφίες για τις φτωχές οικογένειες, που φτάνουν τα 166 εκ. ευρώ. Προκαλεί μια αύξηση 20% των μαθητών ανά αίθουσα (φτάνοντας τους 36 μαθητές), αύξηση των ωρών εργασίας κατά 25 ανά εβδομάδα για τους δασκάλους και κατά 20 για τους καθηγητές της δευτεροβάθμιας, απόλυσεις από 20.000 έως 100.000 καθηγητών.

Ο στόχος είναι η πλήρης απαξίωση της δημόσιας εκπαίδευσης, το τσάκισμά των εργασιακών σχέσεων καθηγητών και εργαζομένων, η απόλυση χιλιάδων και η επιβολή μιας απόλυτα ταξικής εκπαίδευσης, κλείνοντας στα μούτρα την πόρτα της μόρφωσης στα παιδιά της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Την σπίθα άναψαν οι φοιτητές, οι οποίοι κατά εκατοντάδες χιλιάδες βγήκαν συντο-

νισμένοι στους δρόμους όλης της χώρας σε δύο ημερομηνίες, στις 25 Απριλίου και στις 10 Μάη. Στο ενδιάμεσο αυτών των ημερών πραγματοποιήθηκαν εκατοντάδες καταλήψεις, ανοιχτές συνελεύσεις για την καταγραφή των επιπτώσεων του Βασιλικού Διατάγματος-Νόμου 14/2012 και μια συνεχής δραστηριότητα αμφισβήτησης, που λειτουργήσε σαν συνδετικός κρίκος μεταξύ όλων των πληττόμενων, καθηγητών, συμβασιούχων/αναπληρωτών, διοικητικών εργαζομένων, φοιτητών κλπ.

Αυτή η άμεση και μαζική κινητοποίηση πίεσε ασφυκτικά τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που αναγκάστηκε να καλέσει πανεκπαιδευτική απεργία στις 22 Μάη. Η αποκοινού κινητοποίηση εκπαιδευτικών, φοιτητών και γονιών οδήγησε αυτή την πανεκπαιδευτική απεργία σε μεγάλη επιτυχία, με την συμμετοχή να ξεπερνάει το 80% στη δευτεροβάθμια και το 95% σε αναπληρωτές καθηγητές και φοιτητές. Οι διαδηλώσεις πήραν παλλαϊκό χαρακτήρα, με 150.000 κόσμο στη Βαρκελώνη, 100.000 στη Μαδρίτη, 40.000 στη Σαραγόσα κλπ.

«ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΟΙ»

Απο τις 12 έως τις 15 Μάη, σε όλη την Ισπανία το κίνημα των «αγανακτισμένων» γνώρισε μια μαζική ανταπόκριση στο επετειακό κάλεσμά του για τον ένα χρόνο απο την αφετηρία του. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι διαδήλωσαν και επανακατέλαβαν τις πλατείες όλων των μεγάλων πόλεων με κεντρικά συνθήματα «δεν θα πληρώσουμε εμείς την κρίση των τραπε-

ζών» και «πραγματική δημοκρατία τώρα». Έπειτα από ένα χρόνο, το κίνημα έχει αφήσει ζωντανό το στίγμα του στην πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες της χώρας. Οι λαϊκές συνελεύσεις σε πολλές γειτονίες λειτουργούν λίγο πολύ σε μια τακτική βάση, παλεύοντας για την άμεση αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων, όπως π.χ. ενάντια στις εξώσεις που κράτος και τράπεζες επιχειρούν μαζικά ενάντια σε όσους δεν έχουν να πληρώσουν το ενοίκιο ή τις δόσεις δανείων. Φυσικά δεν έλλειψε η μόνιμη πλέον καταστολή της αστυνομίας, που επιχειρεί με μίσος ενάντια στις κινητοποιήσεις, προχωρώντας σε πάνω από 800 ελέγχους και 40 συλλήψεις.

ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ

Από τις περικοπές στον προϋπολογισμό δεν ξέφυγαν ούτε τα ανθρακωρυχεία. Τα ορυχεία άνθρακα, που απασχολούν περισσότερους από 8.000 εργαζόμενους, απειλούνται με άμεσο κλείσιμο, αφού η κυβέρνηση, έπειτα από την σκληρή επιμονή της ΕΕ, προχωράει στην μείωση της επιδότησης στην κατανάλωση άνθρακα κατά 60%. Ένα τέτοιο μέτρο θα σημάνει το άμεσο κλείσιμο όλων των εξορύξεων.

Ενάντια σε αυτό το μέτρο οι ομοσπονδίες των ανθρακωρύχων κάλεσαν σε τέσσερις ημέρες απεργίας στις 23, 24, 30 και 31 Μάη. Στην πρώτη μέρα της απεργίας ήδη υπήρχε καθολική συμμετοχή και έκλεισαν όλα τα ορυχεία. Οι ανθρακωρύχοι με την σχεδόν απόλυτη συμπαράσταση της τοπικής κοινότητας έκλεισαν δρόμους και εθνικές οδούς.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΝΑΤΟ ΚΑΙ G8

Στις 20-21 Μαΐου συναντήθηκαν στο Σικάγο των ΗΠΑ οι ηγέτες των 28 χωρών-μελών του ΝΑΤΟ και άλλοι περίπου 33 προσκεκλημένοι ηγέτες κρατών. Η Σύνοδος πραγματοποιήθηκε αμέσως μετά την συνάντηση των G8 και όπως ήταν φυσικό οι διαφορές μεταξύ των ιμπεριαλιστών στα διάφορα ζητήματα εντάθηκαν λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Τα κύρια θέματα της Συνόδου των ιμπεριαλιστών ήταν τρία:

α) Αφγανιστάν: «όπου φύγει φύγει»!

Ως γνωστόν το ΝΑΤΟ έχει αναλάβει τον έλεγχο του Αφγανιστάν από το 2003 μέσω της International Security Assistance Force. Οι ιμπεριαλιστές έχουν ήδη αποφασίσει ότι ο κύριος όγκος των νατοϊκών στρατευμάτων θα αποχωρήσει μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου του 2014 (μετά από 13 χρόνια αιματοβαμμένης κατοχής), παραδίδοντας τον έλεγχο της χώρας στις αφγανικές δυνάμεις ασφαλείας και διατηρώντας κάποιες επίλεκτες μονάδες και βοηθητικό-εκπαιδευτικό στρατιωτικό προσωπικό. Ωστόσο αν και η ημερομηνία αποχώρησης έχει ήδη οριστεί το πρόβλημα είναι ότι δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα τηρηθεί... Οι ιμπεριαλιστές και το ΝΑΤΟ έχουν ήδη χάσει αυτόν τον πόλεμο αφού οι Ταλιμπάν έχουν εδώ και καιρό επανακάμψει δραμύτερο ενώ η μαριονέτα των ιμπεριαλιστών, ο Χαμίτ Καρζάι, δεν πρόκειται να αντέξει ούτε δευτερόλεπτο αν φύγουν οι ιμπεριαλιστές-προστάτες του. Από έναν τέτοιο πόλεμο όλοι οι ιμπεριαλιστές θέλουν να αποδευμευτούν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, ειδικά τώρα που η πίεση της οικονομικής κρίσης αυξάνει.

Σήμερα οι νατοϊκές κατοχικές δυνάμεις στο Αφγανιστάν αριθμούν 130.000 στρατιώτες, σχεδόν αποκλειστικά από τις χώρες-μέλη του ΝΑΤΟ. Από αυτούς οι 99.000 είναι των ΗΠΑ, 9.500 της Βρετανίας, 4.500 της Γερμανίας, 3.600 της Γαλλίας, 1.550 της Αυστραλίας κ.α. Μέχρι τώρα ο Ομπάμα έχει δηλώσει ότι μέχρι τέλος του χρόνου θα έχουν επιστρέψει 22.000 αμερικανοί στρατιώτες. Η Μέρκελ έχει δηλώσει αρκετές φορές ότι «οι γερμανοί στρατιώτες πρέπει να επιστρέψουν όσον το δυνατόν πιο γρήγορα — και πάντως πριν τις γερμανικές εκλογές του 2013. Η Αυστραλία ανακοίνωσε ότι θα αποσύρει τους στρατιώτες της μέχρι το τέλος του χρόνου. Ο Ολάντ είχε δηλώσει στα μέσα Φλεβάρη ότι θα αποσύρει τους γάλλους στρατιώτες μέχρι το τέλος του 2012, αλλά μετά τις εκλογές αναθεώρησε και δήλωσε ότι θα αποσύρει μόνο 1.000 μέχρι το τέλος του χρόνου και τους υπόλοιπους μέσα στο 2013, πάντα «σε συνεννόηση με τους συμμάχους μας».

Γ' αυτό και το κύριο θέμα της Συνόδου ήταν να συγκρατηθεί το «κύμα φυγής» των ιμπεριαλιστών και να μην φυλλορροήσει η νατοϊκή δύναμη στο Αφγανιστάν. Γ' αυτό και το σύνθημα του Ομπάμα ήταν: «μαζί πήγαμε, μαζί πρέπει να φύγουμε». Δεν φαίνεται όμως να τα κατάφερε παρ' όλο που πήρε διαβεβαιώσεις από την λυκοσυμμαχία πως θα συνεννοηθούν μαζί του και δεν θα προχωρήσουν σε μονομερείς ενέργειες.

β) Αντιπυρραυλική ασπίδα

Η επίσημη δικαιολογία για την αντιπυρραυλική ασπίδα πάνω από την Ευρώπη είναι η προστασία του ευρωπαϊκού πληθυσμού από τους πυραύλους που πιθανόν εκτοξεύσει κάποιος... παρανοϊκός δικτάτορας (οι ιμπεριαλιστές εννοούν το Ιράν). Στην πράξη, είναι θέμα προστασίας της καπιταλιστικής Ευρώπης και ειδικά των πρώην ανατολικών χωρών που ήδη έχουν ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, κυρίως από την Ρωσία. Γ' αυτό και το θέμα αυτό έχει βαλτώσει λόγω των σφοδρών αντιθέσεων της Ρωσίας που οι αμερικάνοι θέλησαν να

αμφλύνουν υποσχόμενοι ότι θα λάβουν υπόψη τα συμφέροντά της και ότι θα την ενημερώνουν για την ανάπτυξη της αντιπυρραυλικής ασπίδας. Όπως και να 'χει, για άλλη μια φορά ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ, ο Ρασμούσεν, δήλωσε ότι το ΝΑΤΟ θα προχωρήσει στην ανάπτυξη της αντιπυρραυλικής ασπίδας και ότι η Ρωσία δεν πρόκειται να την σταματήσει γιατί «πρόκειται για εσωτερική υπόθεση του ΝΑΤΟ».

γ) Η εφαρμογή των αποφάσεων της Λισσαβόνας

Το ΝΑΤΟ υποτίθεται ότι είχε ιδρυθεί ως αμυντικός στρατιωτικός μηχανισμός της Ευρώπης απέναντι στην σοβιετική απειλή. Έτσι μετά την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού κανονικά θα έπρεπε να διαλυθεί. Ωστόσο όχι μόνο δεν διαλύθηκε αλλά έκτοτε συνεχώς αναβαθμίζεται ο ρόλος του ενώ αυξάνει ο αριθμός των χωρών-μελών καθώς και των συνεργαζόμενων χωρών. Αποδεικνύεται έτσι ότι το ΝΑΤΟ δεν δημιουργήθηκε μόνο για την σοβιετική απειλή αλλά και για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας επανάστασης και της υπεράσπισης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, κυρίως των ΗΠΑ.

Έτσι στα 50α γενέθλιά του, το 1999, στην Σύνοδο της Ουάσιγκτον, υιοθέτησε ένα νέο στρατηγικό δόγμα: τώρα ο χώρος δράσης του δεν θα ήταν μόνο η Ευρώπη αλλά ολόκληρη η Ευρασία ενώ δεν θα περιοριζόταν πια σε αμυντικές ενέργειες αλλά θα μπο-

ρούσε και να επεμβαίνει δηλαδή να πραγματοποιεί επιθετικές ενέργειες — λίγα χρόνια μετά είχαμε την εισβολή στο Αφγανιστάν.

Τον Νοέμβριο του 2010, στην Σύνοδο της Λισσαβόνας στην Πορτογαλία, το νέο δόγμα αναβαθμίστηκε: α) το νατοϊκό πυρηνικό οπλοστάσιο που μέχρι τώρα ήταν «για αμυντικούς σκοπούς» τώρα θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και για επιθετικούς, β) ο χώρος δράσης του ΝΑΤΟ επεκτάθηκε σε παγκόσμιο πλέον επίπεδο, γ) το πεδίο δράσης του επεκτάθηκε και σε μια σειρά άλλων απειλών για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα (κυβερνοεπιθέσεις, τρομοκρατία, παράνομη διακώπη κρίσιμων ενεργειακών ροών, κλιματική αλλαγή, πειρατεία, διάδοση χημικών, βιολογικών, και πυρηνικών όπλων, κατάρρευση χωρών, κ.α.). Με άλλα λόγια, το ΝΑΤΟ θα μπορεί να επεμβαίνει παντού ανά τον κόσμο, όποτε θέλει και για όποιο θέμα θέλει και μάλιστα και προληπτικά (με βάση ένα άλλο δόγμα: «Ενεργή εμπλοκή, σύγχρονη άμυνα»).

Στην Σύνοδο αυτή, παρ' όλο που δεν ανακοίνωσαν τίποτα συγκεκριμένο, προχώρησαν στην επεξεργασία αυτών των αποφάσεων της Λισσαβόνας και στην κατάρτιση και υλοποίηση 25 προγραμμάτων για την εφαρμογή αυτών των αποφάσεων.

Η Σύνοδος του G8

Μια μέρα πριν την Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Σικάγο, έγινε η συνάντηση των G8. Επρόκει-

το να γίνει στο Σικάγο, αλλά ο Ομπάμα φεβουόμενος μεγάλες διαδηλώσεις, την έκανε τελικά στο Καμπ-Ντέιβιντ — όχι άδικα αν κρίνουμε από την αντιπολεμική διαδήλωση των 15.000 στο Σικάγο που κατέληξε και σε συγκρούσεις με την αστυνομία.

Όπως και οι προηγούμενες συναντήσεις, έτσι και αυτή δεν κατέληξε πουθενά. Οι ιμπεριαλιστές λόγω της όξυνσης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και της υπερχρέωσής τους, είναι βαθιά διαιρεμένοι. Είναι χαρακτηριστικό ότι και λόγω οικονομικών δυσκολιών, ραγίζει το μέτωπό τους στο Αφγανιστάν ενώ στην Σύνοδο του ΝΑΤΟ, ο Ομπάμα έθεσε επιτακτικά το ζήτημα χρηματικής συνεισφοράς των Ευρωπαίων, γιατί μέχρι τώρα «δεν συνεισφέρουν αρκετά».

Ο φόβος των ιμπεριαλιστών είναι η βαθιά κρίση της ευρωζώνης και της ΕΕ. Γνωρίζουν ότι η χρεοκοπία της Ελλάδας και τώρα πια, πολύ περισσότερο, της Ισπανίας και της Ιταλίας, μπορεί να τινάξει στον αέρα το ευρώ, δημιουργώντας μια μαύρη τρύπα που θα καταπιεί την ούτως ή άλλως καταρρέουσα παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Είναι ωστόσο προφανής η επιδείνωση της κρίσης της παγκόσμιας αστικής εξουσίας. Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να βοηθήσουν χρηματικά την ΕΕ (αντιθέτως αυτές χρειάζονται βοήθεια), οι νεοαναδυόμενες δυνάμεις βάζουν σκληρούς όρους για να το κάνουν, και η Γερμανία δεν θέλει να «αναλάβει τις ευθύνες» — βέβαια ακόμη και να ήθελε δεν θα μπορούσε. Έτσι αποσβολωμένοι όλοι οι ιμπεριαλιστές παρακολουθούν την έκρηξη της παγκόσμιας κρίσης να πλησιάζει συνεχώς, χωρίς να μπορούν να καταλήξουν σε κοινή απόφαση, πέρα από την επίθεση στην εργατική τάξη.

Ιρλανδία: 60% «ΝΑΙ» και μεγάλη αποχή στο δημοψήφισμα για το Δημοσιονομικό Σύμφωνο

Με μεγάλη ανακούφιση όλα τα αστικά επιτελεία και ο αστικός τύπος ανακοίνωσε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στην Ιρλανδία για το Δημοσιονομικό Σύμφωνο. Παρά τις δημοσκοπήσεις που έδειχναν άνετη επικράτηση του «ΝΑΙ», δεν μπορούσαν να κρύψουν την ανησυχία τους. Και μόνο που ο ιρλανδικός λαός έχει απορρίψει επανειλημμένα σε δημοψηφίσματα ευρωπαϊκές συνθήκες, τους έκανε να είναι επιφυλακτικοί μέχρι την τελευταία στιγμή. Το ότι το δημοψήφισμα ήρθε λίγες μόνο μέρες μετά τις εκλογές στην Ελλάδα και την Γαλλία, ενέτεινε ακόμη πιο πολύ τον πανικό. Ακόμη και όταν φάνηκε ότι η συμμετοχή θα ήταν πολύ μικρή (πράγμα του αντικειμενικά θα ευνοούσε το ΝΑΙ), υπήρχαν φόβοι μήπως οι «οπαδοί» του ΟΧΙ επιδείξουν πιο μεγάλη διάθεση για να ψηφίσουν και ανατραπεί το διαφαινόμενο αποτέλεσμα.

Η μικρή συμμετοχή (οριακά πάνω από το 50%) σημειώθηκε παντού στον αστικό τύπο, αλλά για τους αστούς αναλυτές το ζήτημα είναι αν βγαίνει το επιθυμητό αποτέλεσμα στα εκβιαστικά διλήμματα με κάθε κόστος. Για την ευρωπαϊκή μπουρζουαζία και την ιρλανδική κυβέρνηση το αποτέλεσμα ανοίγει το δρόμο για την επιβολή ακόμη πιο βάρβαρων πολιτικών. Σε αυτό το δρόμο είναι υποχρεωμένο να βαδίζει όλο το κυρίαρχο πολιτικό μπλοκ εξουσίας της χώρας. Και τα 2 κόμματα εξουσίας (Fine Gail και Fianna Fai) μαζί με το Εργατικό Κόμμα υποστήριξαν με κάθε μέσο και εκβιασμό το «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα. Έχουν δεσμευτεί απέναντι στην τρόικα και την κυρίαρχη αστική ελίτ της Ευρώπης ότι για τα επόμενα 20 χρόνια θα επιβάλουν όποια πολιτική του αναγγέλλεται με μοναδικό σκοπό να διασώσουν τα κέρδη των κερδοσκόπων. Ότι θα συνεχίζουν να δανείζονται με υπέρογκα επιτόκια και την ίδια στιγμή θα απομυζούν τον ιρλανδικό λαό για να τα αποπληρώνουν, κρατώντας το έλλειμμα του προϋπολογισμού κάτω από το 0,5% του ΑΕΠ ακόμη και αν το ΑΕΠ πέφτει.

Χρειάζεται μια πιο προσεχτική ματιά το 40% που ψήφισε «ΟΧΙ». Πρώτα από όλα γιατί το «ΟΧΙ» υποστήριξαν πολιτικά κόμματα που μέχρι πρόσφατα μόλις μετά βίας έπιαναν το 15% στις εκλογές (το Sinn Féin και την ULA-Ενωμένη Αριστερή Συμμαχία), όταν τα τρία αστικά κόμματα μαζί με τους διάφορους ανεξάρτητους αστούς πολιτικούς είχαν πάνω από 80%. Με νύχια και με δόντια το αστικό σύστημα κατάφερε να συγκρατήσει την οργή των μεσαίων στρωμάτων και να την μετατρέψει σε φόβο. Οι μικροαστοί, οι αγρότες, τα καλύτερα αμειβόμενα στρώματα εργαζομένων, οι δημόσιοι υπάλληλοι ψήφισαν κατά μικρή ή μεγαλύτερη πλειοψηφία «ΝΑΙ». Όμως στις φτωχογειτονίες των

μεγαλουπόλεων είναι συντριπτικό το «ΟΧΙ». Είναι η πρώτη φορά που το αποτέλεσμα σε δημοψήφισμα παίρνει τόσο ξεκάθαρα ταξικά χαρακτηριστικά. Είναι η κακοπληρωμένη, άνεργη, περιθωριοποιημένη εργατική τάξη που ψήφισε «ΟΧΙ» στο δημοσιονομικό Σύμφωνο και όχι κάποιο θολό αταξικό-διαταξικό συνονθύλευμα (λίγο εθνικιστικό, λίγο αντιστασιακό και λίγο ταξικό) όπως στα προηγούμενα δημοψηφίσματα.

Είναι βαθειά νυχτωμένος όποιος από τα αστικά επιτελεία πανηγυρίζει τώρα για το αποτέλεσμα, επειδή νομίζει ότι το σύστημα κατάφερε να διαірσει την εργατική τάξη. Ναι, επέβαλαν ακόμη μια ταπείνωση για την εργατική τάξη, το ξέρουν καλύτερα όλοι εκείνοι που υπέκυψαν στους εκβιασμούς και ψήφισαν ΝΑΙ ή δεν τόλμησαν να πάνε να ψηφίσουν ΟΧΙ. Τα χειρότερα όμως τώρα έρχονται. Η χρεοκοπία της ιρλανδικής καπιταλιστικής οικονομίας δεν αντιστρέφεται με κανένα μνημόνιο και δημοσιονομικό σύμφωνο. Αντίθετα, το σύνολο της ευρωπαϊκής οικονομίας και της ζώνης του ευρώ χειροτερεύει μέρα με την μέρα. Τις ίδιες μέρες με το ιρλανδικό δημοψήφισμα αποκαλύπτονταν η χρεοκοπία του ισπανικού τραπεζικού συστήματος, για τους ίδιους ακριβώς λόγους που κατέρρευσαν και οι ιρλανδικές τράπεζες. Όσο οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις θα φορτώνουν τα χρέη των τραπεζών (δηλαδή του ιδιωτικού τομέα) στους κρατικούς προϋπολογισμούς, τόσο η επίθεση στις κατακτήσεις και στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης θα μεγαλώνει.

Η προλεταριοποίηση της μεσαίας τάξης και της «εργατικής αριστοκρατίας» ανοίγει το δρόμο για μια ακόμη πιο μεγάλη ταξική αντιπαράθεση. Είναι αλήθεια ότι το προλεταριάτο, το οργανωμένο εργατικό κίνημα στην Ιρλανδία, όπως και στην Ελλάδα, δεν είναι αρκετά προετοιμασμένο και ετοιμοπόλεμο. Η αυτοοργάνωση και η διάθεση για ριζοσπαστικές μορφές πάλης είναι κατώτερες των αναγκών, με ευθύνη κυρίως των ρεφορμιστικών ηγεσιών του Εργατικού Κόμματος και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Αλλά αν το Sinn Féin διαισθάνεται την κατάσταση και κάνει την αριστερή του στροφή (κατ' αντιστοιχία με τον Συνασπισμό στην Ελλάδα), η ευθύνη πέφτει κύρια στις επαναστατικές δυνάμεις να παλέψουν για την ηγεμονία της επαναστατικής πολιτικής, για ένα πρόγραμμα σωτηρίας της ιρλανδικής κοινωνίας, την διαγραφή του χρέους, την ρήξη με την ΕΕ και το ευρώ, και την γενικευμένη αυτοδιαχείριση και αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας και οικονομίας από την εργατική τάξη. Είναι η ευθύνη των επαναστατών να παλέψουν για τον σοσιαλισμό σε κάθε χώρα και στο σύνολο της Ευρώπης ταυτόχρονα. Για τις Σοσιαλιστικές Πολιτείες

Ευρώπη

Οι κάλπες «μαυρίζουν» τη λιτότητα

Οι εκλογές σε Γαλλία και Ελλάδα έδειξαν την καταδικαστική στάση των λαϊκών στρωμάτων απέναντι σε όλες τις δυνάμεις που συνετέλεσαν στην έκρηξη της οικονομικής κρίσης και που τη διαχειρίστηκαν με πρωτοφανή αντεργατικό τρόπο, προς όφελος των τραπεζών και του μεγάλου κεφαλαίου. Το ίδιο ακριβώς μήνυμα έστειλαν και οι τοπικές εκλογές σε Γερμανία, Ιταλία, Βρετανία.

Γερμανία

Οι εκλογές στο πολυπληθέστερο κρατίδιο της Γερμανίας, τη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία, έχουν ιδιαίτερη σημασία. Η Ρηνανία αποτελεί το πολιτικό εργαστήριο των εξελίξεων στη Γερμανία. Το 2005, η εκεί ήττα του κυβερνητικού συνασπισμού (Σοσιαλδημοκράτες-Πράσινοι) υποχρέωσε τον τότε καγκελάριο Σρέντερ να προκηρύξει πρόωρες εκλογές σε ομοσπονδιακό επίπεδο, ανοίγοντας το δρόμο στους Χριστιανοδημοκράτες (CDU) της Μέρκελ. Η πτώση των Σοσιαλδημοκρατών (SPD) ήταν συντριπτική, μιας και αυτοί είχαν επιβάλει το πρώτο πακέτο αντεργατικών μέτρων, γνωστό ως Ατζέντα 2010. Η μετέπειτα συμμετοχή τους σε κυβέρνηση συνασπισμού με το CDU αποτελούσε το φιλολαϊκό τους προφίλ. Μετά το 2009, το CDU κυβερνά σε συνασπισμό με τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες (FDP).

Η πολιτική αυστηρής δημοσιονομικής πειθαρχίας και μείωσης του εργατικού κόστους/εισοδήματος που επέβαλε η Μέρκελ πανευρωπαϊκά αλλά και στη Γερμανία (μείωση ή πάγωμα μισθών, μείωση κοινωνικών δαπανών, αύξηση ανεργίας) καταψηφίστηκε εντυπωσιακά, καθώς το συγκεκριμένο κρατίδιο είναι χρεοκοπημένο, ενώ ο υποψήφιος των Χριστιανοδημοκρατών διατυμπάνιζε τη μείωση του χρέους μέσω αυστηρής μείωσης των δαπανών (όπως εξάλλου επιτάσσει το «φρένο χρέους» που ενσωματώθηκε στο γερμανικό Σύνταγμα) και στηρίχτηκε στην προβολή της ίδιας της Μέρκελ και της πολιτικής της. Από την άλλη, οι Σοσιαλδημοκράτες πρότειναν μια «ήπια διαχείριση» για τη μείωση του χρέους.

Τα αποτελέσματα έφεραν τη χειρότερη ήττα του CDU μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στο συγκεκριμένο κρατίδιο. Έχασαν 8 ποσοστιαίες μονάδες πέφτοντας στο 26,3%. Το SPD πήρε 39% (άνοδος 4,5%) και έχει πλέον την κυβέρνηση σε όλα τα ομοσπονδιακά κρατίδια. Το FDP πήρε 8,5% (άνοδος 1,8%), οι Πράσινοι 11,3%, το νεοεμφανιζόμενο κόμμα των Πειρατών μπήκε στη βουλή του κρατιδίου με 7,7%, ενώ η «Αριστερά» (Die Linke) έμεινε κάτω από το πλαφόν του 5% (πήρε 3,1% από 5,7%), συνεχίζοντας την πτωτική της πορεία σε παγγερμανικό επίπεδο.

Η μεγάλη πλειοψηφία στρέφεται ξανά προς το μέχρι χτες απαξιωμένο SPD, μη βλέποντας άλλη εναλλακτική λύση. Οι Πράσινοι (δεν έχουν πια καμία σχέση με το κίνημα της δεκαετίας του '80) είναι επίσημο δεκανίκι του SPD, ενώ τώρα τους «γλυκοκοιτάει» και η Μέρκελ προσβλέποντας σε μελλοντική συνεργασία μαζί τους. Οι τάσεις ριζοσπαστικοποίησης εγκλωβίζονται σε σχήματα σαν τους «Πειρατές», που εντός συστήματος πλασάρουν γενικόλογες δημοκρατικές ιδέες για δημοψηφίσματα, ελευθερία στο διαδίκτυο κ.α., ενώ η «Αριστερά» του Λαφοντέν πληρώνει τη διαχειριστική της λογική και την ανικανότητά της να υπερασπίσει στοιχειωδώς -ιδεολογικά, πολιτικά και κυρίως πρακτικά- τα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Μετά απ' αυτές τις εκλογές, οι δημοσκοπήσεις στο σύνολο της Γερμανίας δείχνουν πτώση της Μέρκελ στο 30% και φέρνουν τους Σοσιαλδημοκράτες σε απόσταση αναπνοής από το CDU.

Ιταλία

Συντριβή υπέστησαν τα μεγάλα ιταλικά κόμματα στις δημοτικές εκλογές στις 6-7 Μάη. Αυτοί που στηρίζαν την κυβέρνηση Μόντι, την κυβέρνηση των

τραπεζιτών (αντίστοιχη του Παπαδήμου), καταποντίστηκαν. Η κεντροδεξιά του Μπερλουσκόνι έχασε το 44,5% των ψήφων της, το κεντροαριστερό Δημοκρατικό Κόμμα το 33% των ψήφων του, η «Λίγκα του Βορρά» έχασε το 67%, η κεντροαριστερή «Ιταλία των Αξιών» το 50%. Είναι χαρακτηριστικό πως η πτώση όλων είναι μεγαλύτερη στις βιομηχανικές περιοχές του Βορρά, ενώ το Δημοκρατικό Κόμμα «διασώζεται» από την αύξησή του στην κεντρική και νότια Ιταλία. Δυναμικό αποτέλεσμα είχε το νεοεμφανιζόμενο κόμμα των «5 Αστέρων» του κωμικού ηθοποιού Μπέπε Γκρίλο, που σε πολλές μεγάλες πόλεις συγκέντρωσε 10-20%. Προμετωπίδα του κόμματος είναι γενικές προτάσεις για δημοψηφίσματα, εναλλακτική ενέργεια, μείωση απολαβών των πολιτικών, νομοσχέδια στο διαδίκτυο κ.α. Έτσι συνεχίζεται η διάλυση του πολιτικού σκηνικού, με καταδίκη των δυνάμεων που στηρίζαν την κυβέρνηση Μόντι και την παραδοσιακή πια στην Ιταλία εμφάνιση «απολιτική» σχημάτων, που γεμίζουν το κενό που έχει αφήσει η αναξιόπιστη και ανίκανη ιταλική αριστερά (καταδικασμένη μετά τη συμμετοχή της στην κεντροαριστερή κυβέρνηση Πρόντι).

Βρετανία

Από το 2010 που πήρε την κυβέρνηση ο συνασπισμός Συντηρητικών (Τόρις) και Φιλελεύθερων, εφαρμόσε μια σκληρή πολιτική λιτότητας και περιστολής των κοινωνικών δαπανών. Γι' αυτό το ΔΝΤ επαινέσε ιδιαίτερα την κυβέρνηση Κάμερον. Όμως, στις πρόσφατες τοπικές εκλογές το μήνυμα ήταν ηχηρό. Η συμμετοχή έφθασε μόνο στο 32%, αποτυπώνοντας την τεράστια κοινωνική απαξίωση του αγγλικού πολιτικού συστήματος. Τα αποτελέσματα καταποντίζουν τον κυβερνητικό συνασπισμό και ξαναφέρνουν στην επιφάνεια τους «Εργατικούς», μετά τη συντριπτική αποδοκιμασία τους από τα λαϊκά στρώματα στις εκλογές του 2010. Από τα 181 περιφερειακά συμβούλια σε Αγγλία, Σκωτία, Ουαλία, το Εργατικό Κόμμα κέρδισε τα 75 και 2.158 έδρες (αύξηση 823 εδρών), οι Συντηρητικοί 42 και 1.005 έδρες (μείωση 405 εδρών), οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες μόλις 6, ενώ έχασαν 336 έδρες. Σε εθνικό επίπεδο, οι Εργατικοί πήραν 39% (+3%), οι Τόρις 31% (-4%) και 16% οι Φιλελεύθεροι. Ποσοστό 14% συγκέντρωσε σε όσες περιοχές συμμετείχε και το εθνικιστικό Βρετανικό Κόμμα Ανεξαρτησίας. Οι Συντηρητικοί κατάφεραν να κρατήσουν τον μητροπολιτικό δήμο του Λονδίνου με 51,8%.

Οι εκλογικές αναμετρήσεις στην Ευρώπη εκφράζουν την καταδίκη των αντεργατικών-«μνημονιακών» πολιτικών, τη βαθιά πολιτική κρίση, τις τάσεις ριζοσπαστικοποίησης που εμφανίζονται. Προμηνύουν τη ραγδαία διάλυση του πολιτικού σκηνικού σε πολλές χώρες, μιας και οι νέοι εντολοδόχοι (σοσιαλδημοκράτες) δεν θέλουν, ούτε μπορούν, λόγω της κρίσης, να κάνουν φιλολαϊκή διαχείριση του συστήματος. Οι εξελίξεις θα είναι ραγδαίες και εντυπωσιακές, όμως το κρίσιμο σημείο είναι να αναδειχθεί μια νέα επαναστατική αριστερά, ώστε να υπάρξει ένα ρεαλιστικό σχέδιο αγώνων και διεξόδου από τη βαθιά κρίση της γερασμένης Ευρώπης.

Α.Φ.

στον κόσμο...

ΚΑΝΑΔΑΣ

Το φοιτητικό κίνημα στο Κεμπέκ και η προσπάθεια σκληρής καταστολής του πυροδότησαν μαζικότερες κινητοποιήσεις. Ο αγώνας των φοιτητών ξεκίνησε τον Απρίλιο ενάντια στην αύξηση των διδάκτρων κατά 75% που ανακοίνωσε η κυβέρνηση Καρέστ, ως πρώτη εφαρμογή του «προϋπολογισμού λιτότητας». Οι φοιτητές κατέλαβαν τις σχολές και σχεδόν κάθε μέρα βγαίνουν στο δρόμο: 30 διαδηλώσεις καλέστηκαν και από τις τρεις συνομοσπονδίες τους (η μεγαλύτερη έχει πάνω από 180.000 μέλη) με όλους σχεδόν τους φοιτητές να συμμετέχουν. Για να κάμψει τις μαζικές κινητοποιήσεις των φοιτητών και των εργαζομένων που τους συμπαραστέκονται, η κυβέρνηση ψήφισε εκτάκτως το «Διάταγμα 78», που απαγορεύει, για πρώτη φορά στην ιστορία του Καναδά, τις διαδηλώσεις και τις συναθροίσεις.

Την Τρίτη 22 Μαΐου περίπου 500.000 Καναδοί κατέβηκαν στους δρόμους του Κεμπέκ χτυπώντας καταρόλες και τηγάνια ενάντια στο «Διάταγμα 78». Την επομένη πραγματοποιήθηκαν τρεις διαδηλώσεις στις γειτονίες του Μόντρεαλ με 2.000 διαδηλωτές η καθεμία και καθιστική διαμαρτυρία στο Κεμπέκ με 176 συλλήψεις. Την Παρασκευή 25/5 έγινε πάλι διαδήλωση στο Κεμπέκ με την ίδια περίπου μαζικότητα. Η αστυνομία προχωρά σε καταστολή και μαζικές συλλήψεις (μέχρι σήμερα ξεπερνούν συνολικά τις 2.500), συλλαμβάνοντας ακόμα και ανήλικους μαθητές και δικάζοντάς τους με βάση τους τρομονόμους. Τίποτα όμως δεν πτοεί τους εργαζόμενους και τους φοιτητές που δηλώνουν ότι θα παλέψουν μέχρι τη νίκη.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Μετά τη μεγαλειώδη Γενική Απεργία της 29ης Μάρτη που κατέληξε σε οδομαχίες, η Ισπανία συνεχίζει να κλονίζεται από τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, που αντιδρούν στην οικονομική κατάρρευση και στην ανεργία, στην προδιαγεγραμμένη έλευση του ΔΝΤ, στο τζογάρισμα του δημόσιου χρήματος και στις απειλές του υπουργείου Εσωτερικών με τους διάφορους τρομονόμους. Στις 22 Μάη, φοιτητές και μαθητές σε πολλές πόλεις κατέλαβαν τις σχολές και έστησαν μπλόκα σε αυτοκινητόδρομους, όπου συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Στην απογευματινή διαδήλωση στη Βαρκελώνη συγκεντρώθηκαν 150.000 φοιτητές και εργαζόμενοι.

Οι μεταλλωρύχοι κατέβηκαν σε 48ωρη απεργία στις 23 και 24 Μάη για να παρθούν πίσω οι περικοπές και ο εκμηδενισμός των κονδυλίων για τα μέτρα ασφαλείας. Μπλόκαραν με πύρινα οδοφράγματα διάφορους αυτοκινητοδρόμους σε Καστίλη, Ανδαλουσία, Αραγκόν και Αστουρίες και συγκρούστηκαν με τη στρατιωτική αστυνομία. Παρότι η εργασιακή μεταρρύθμιση ψηφίστηκε στα γρήγορα, οι εργάτες στα μεταλλεία συνεχίζουν με νέα 48ωρη απεργία στις 30-31 Μάη.

ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

Η κυβέρνηση Ερντογάν συνεχίζει τις προσπάθειες αφανισμού των αγωνιζόμενων Κούρδων, που εμποδίζουν τα σχέδιά της για εισβολή στη Συρία με πρόσχημα την «ειρηνευτική αποστολή» — ενώ και οι Κούρδοι της Συρίας μετρούν εκατοντάδες νεκρούς από το καθεστώς Άσαντ. Τουρκικά αεροπλάνα βομβάρδισαν επανειλημμένα την ορεινή περιοχή Καντίλ όπου, όπως ισχυρίζονται, βρίσκεται η βάση των ανταρτών του PKK (Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν). Η αεροπορική και χερσαία επιχείρηση με πάνω από 10 χιλιάδες στρατιώτες στην περιοχή συνεχίζεται με άγνωστο μέχρι τώρα αριθμό νεκρών, ενώ μάσκες αερίου μοιράστηκαν στους τούρκους στρατιώτες.

Η φασίζουσα τουρκική κυβέρνηση είναι έτοιμη να διεξάγει ακόμα και χημικό πόλεμο για να προστατέψει τα οικονομικά της συμφέροντα απέναντι στο Ισραήλ και στο Ιράν και να αρπάξει ό,τι μπορεί από τη Συρία, την ίδια στιγμή που υποκριτικά υποστηρίζει τους Παλαιστίνιους και διαλαλεί ότι με την εισβολή της στη Συρία θα σώσει το λαό της από τη δολοφονική μανία του Άσαντ.

Άτυπη Σύνοδος ΕΕ

«Καμία χαλάρωση» σε ύφεση και Μνημόνια

Η άτυπη σύνοδος κορυφής της ΕΕ στις 23 Μάη μοιάζει να έγινε μ' έναν και μοναδικό στόχο: ν' αναχαιτίσει, όσο αυτό είναι δυνατόν, τις συνέπειες από τον εκλογικό σεισμό της 6^{ης} Μάη στην Ελλάδα. Πράγματι, δεν είναι τυχαίο ότι ο πρόεδρος της ΕΕ Χέρμαν Βαν Ρομπάι, από τους ενορχηστρωτές των εκβιασμών και απειλών ενάντια στον ελληνικό λαό για να σκύψει το κεφάλι στο ζυγό των Μνημονίων και των πολιτικών τους υπηρετών, ανακοίνωσε την έκτακτη σύγκληση της συνόδου στις 8/5, δύο μόλις μέρες μετά τη μαζική καταδική των αστικών δυνάμεων και των μνημονιακών πολιτικών στις ελληνικές κάλπες.

Η ατζέντα ήταν σκόπιμα διαμορφωμένη ώστε να συντηρείται μια φλυαρία για την υποτιθέμενη «ανάπτυξη» και την «αντιμετώπιση της ανεργίας», δημιουργώντας ένα προπέτασμα ψεύτικων ελπίδων ότι το αντιμνημονιακό μήνυμα των ελληνικών εκλογών εισακούγεται από τους ηγέτες της ΕΕ. Ξεχωριστή θέση σ' αυτή την προσπάθεια είχε η καλλιέργεια εντυπώσεων για ενδεχόμενη σύγκρουση του «προοδευτικού» Ολάντ με την «συντηρητική» Μέρκελ. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και το ξαναξέσταμα των λεγόμενων ευρωμολόγων, ως δήθεν αναπτυξιακό και κοινωνικό αντίβαρο στο νέο σύμφωνο δημοσιονομικής σταθερότητας. Ταυτόχρονα, βέβαια, γινόταν καθαρό ότι δεν μπορεί να υπάρχει η **παραμικρή παρέκκλιση** από την στρατηγική της δημοσιονομικής εξυγίανσης – δηλαδή από το άγριο φόρτωμα της κρίσης στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η σύνοδος αποφάσισε ότι θα συγκεντρωθούν κεφάλαια για την αναβάθμι-

ση των υποδομών μέσω των λεγόμενων ομολόγων ανάπτυξης ή έργων, πράγμα που η δανέζικη προεδρία χαρακτήρισε ως ορόσημο. Η πραγματικότητα όμως είναι καταθλιπτική. Το σχέδιο (είχε προταθεί για πρώτη φορά το 2010) προβλέπει μόλις 230 εκ. ευρώ από τον προϋπολογισμό της ΕΕ ως το 2013, για να διατεθούν για την «αντιστάθμιση κινδύνου» από δάνεια της Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕΠ). Πρόκειται κυριολεκτικά για ψίχουλα.

Ο επίτροπος Όλι Ρεν επεσήμανε ότι με το σχέδιο θα μπορούσαν να «μοχλευτούν» έως και 4,6 δις ευρώ ιδιωτικών επενδύσεων. Τι σημαίνουν αυτά τα κορακίστικα; Ότι με βάση τα 230 εκ. ευρώ ως «εγγύηση», θα μπορούσαν να εκδοθούν δάνεια υπερπολλαπλάσιου μεγέθους. Τα επιτελεία της ΕΕ θέλουν να ελπίζουν – μάλλον να δείχνουν ότι ελπίζουν – σε «ανάπτυξη» μέσα από νέες φούσκες χρέους, αυτές που ήδη απειλούν να τους καταπιούν. Αλλά κι αυτά τα 4,6 δις ευρώ δεν αντιπροσωπεύουν παρά ένα αστειό ποσό, μικρότερο κι από το ¼ του ελληνικού ΕΣΠΑ!

Για άλλα δύο θέματα, η σύνοδος δεν κατέληξε σε τίποτα συγκεκριμένο. Δηλαδή για την κεφαλαιακή ενίσχυση της ΕΤΕΠ και για την ανακατεύθυνση δι-αρθρωτικών πόρων (αξιοποίηση 82 δις ευρώ της περιόδου 2007-2013 που λιμνάζουν).

Τα ευρωμολόγια, το πολυδιαφημισμένο «εργαλείο» του Ολάντ, βρίσκουν την κάθετη αντίθεση της Γερμανίας και των στενών συμμάχων της (π.χ. Ολλανδία, Φινλανδία), που ξέρουν ότι θα κληθούν να τα χρηματοδοτήσουν/εγγυηθούν. Μ' αυτή την έννοια, τέτοιου είδους λύσεις πρέπει να θεωρούνται ουσιαστι-

κά ανέφικτες, τουλάχιστον με τον σημερινό συσχετισμό δυνάμεων, που δεν αποτυπώνει μόνο την ηγεμονία της Γερμανίας αλλά και των πιο αρπακτικών μερίδων του κεφαλαίου, αυτών του χρηματοπιστωτικού τομέα. Αυτό το ξέρει πολύ καλά και ο Ολάντ, που αφενός δεν έχει καμία διάθεση να συγκρουστεί με τη Γερμανία –γι' αυτό και μόνο γενικόλογα αναφέρεται στα ευρωμολόγια– αφετέρου ξέρει ότι όχι μόνο δεν περισσεύουν χρήματα για «ανάπτυξη», αλλά πως ο ίδιος πρέπει να σώσει το γαλλικό τραπεζικό σύστημα, ίσως το πιο χρεοκοπημένο στην Ευρώπη. Πράγμα που βέβαια θα χρειαστεί μέτρα ισοδύναμα με πολλά ελληνικά Μνημόνια. Γι' αυτό, άλλωστε, σχεδόν με το καλημέρα της εκλογής του, έκανε πέρα τις υποσχέσεις για «αναπροσαρμογή» του νέου δημοσιονομικού συμφώνου σταθερότητας.

Όμως, ο πιο κρίσιμος παράγοντας, που μ' αυτόν καλούνται ν' αναμετρηθούν τα επιτελεία της ΕΕ, δεν είναι οικονομικός αλλά πολιτικός: **η άνοδος της ταξικής πάλης που σταδιακά εξαπλώνεται σ' όλη την Ευρώπη.** Από οικονομική άποψη, το αδιέξοδο της Ευρωζώνης και της ΕΕ είναι απόλυτο. Ένας νέος κύκλος ύφεσης χτυπάει τις χώρες της Ευρωζώνης, που βέβαια θα είναι ακόμα χειρότερος στη βάση των πολιτικών της «δημοσιονομικής προσαρμογής». Λεφτά «δεν υπάρχουν» για να χρηματοδοτήσουν οποιαδήποτε ανάπτυξη – το να πιστεύει κανείς ότι στις σημερινές συνθήκες το μεγάλο κεφάλαιο και οι πολυεθνικές στην Ευρώπη θα δέχονταν να πληρώσουν, έστω και στο ελάχιστο, για μια πιο ήπια διαχείριση της κρίσης, είναι ολέθρια αυταπάτη. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι αφήνονται να καταποντιστούν στον

ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ και τις «ανάδυόμενες» οικονομίες – πράγμα που δεν πρόκειται βέβαια να κάνουν.

Γι' αυτό, η «δημοσιονομική προσαρμογή», όπως κομψά ονομάζουν τον ανελέητο κοινωνικό και ταξικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει, η οικονομική και πολιτική «κινεζοποίηση» των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, δεν είναι κάτι παροδικό αλλά ο δικός τους μονόδρομος. Η επιμονή τους, «ακατανόητη» σε μια πρώτη ματιά, σ' αυτή την καταστροφική πολιτική, που βαθαίνει και αγριεύει την ύφεση και οξύνει τις κοινωνικές/πολιτικές εντάσεις στο έπακρο, μόνο έτσι εξηγείται. Αυτό σημαίνουν και οι αποφάσεις της άτυπης συνόδου του Μάη για «καμία χαλάρωση» στις μνημονιακές πολιτικές. Γι' αυτό και μετά τη σύνοδο οι ηγέτες της ΕΕ, μαζί βέβαια και ο νεοφερμένος Ολάντ, επανέλαβαν τις γνωστές χυδαιότητες για «δεσμεύσεις της Ελλάδας που πρέπει να τηρηθούν», συνοδεύοντάς τις με εκβιαστικές «φήμες» για σενάρια προετοιμασίας της Ευρωζώνης για ενδεχόμενη έξοδο της Ελλάδας. Στο ίδιο κλίμα θα κινηθεί χωρίς αμφιβολία και η προγραμματισμένη σύνοδος κορυφής του Ιουνίου (κάποιες αποφάσεις έχουν αναβληθεί για τότε, ώστε να έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο του σχηματισμού κυβέρνησης στην Ελλάδα).

Ήδη αυτή η πορεία, που οδηγεί μαθηματικά στο ιστορικό πτωγύρισμα της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης στον 19^ο αιώνα και σε στυγνά αυταρχικά καθεστώτα, κοντράρεται με την άνοδο των αγώνων σ' όλη την Ευρώπη. **Η σύγκρουση θα είναι τιτάνια και θα καθορίσει το μέλλον για πολλές δεκαετίες – ως προετοιμαστούμε κατάλληλα και έγκαιρα, για να βγούμε νικητές.**

Γαλλία: Μετά τις εκλογές, έρχονται επιθέσεις

Οπως αναμενόταν, ο υποψήφιος του Σοσιαλιστικού Κόμματος Φρανσουά Ολάντ επικράτησε — αν και αρκετά πιο δύσκολα απ' ό,τι προβλεπόταν— του δεξιού αντιπάλου του και πρώην προέδρου της Γαλλίας Νικολά Σαρκοζί. Η αμέσως επόμενη περίοδος θα δείξει στους γάλλους εργαζόμενους ότι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα απ' αυτόν τον «σοσιαλιστή» διαχειριστή της κρίσης και υποψήφιο δήμιό τους, που ανήλθε στην εξουσία μ' ένα σωρό ψεύτικες φιλολαϊκές υποσχέσεις (ωστόσο ιδιαίτερα ασαφείς – κι αυτό είναι χαρακτηριστικό για το τι θα επακολουθήσει) και εκμεταλλεζόμενος την οργή της γαλλικής κοινωνίας ενάντια στον Σαρκοζί.

Αν και είναι φανερό ότι μεγάλο κομμάτι της γαλλικής κοινωνίας ψήφισε με βασικό κριτήριο το διώξιμο του Σαρκοζί, ένα επίσης μεγάλο κομμάτι δεν φαίνεται να τρέφει καμία αυταπάτη για τον Ολάντ. Η αποχή στον δεύτερο και καθοριστικό γύρο των προεδρικών εκλογών άγγιξε το 20%, με πάνω από 9 εκ. ψηφοφόρους να απέχουν, σε σύνολο 46 εκ. εγγεγραμμένων. Η λευκή και άκυρη ψήφος ξεπέρασε τα 2 εκατομμύρια (5,8%). Ο Ολάντ έλαβε 18 εκατ. ψήφους (51,6%) έναντι 16.860.000 του Σαρκοζί (48,3%). Η νίκη του Ολάντ ανοίγει το δρόμο για την επικράτηση των σοσιαλιστών στις βουλευτικές εκλογές που θα διεξαχθούν στις 10 και 17 Ιουνίου.

Η αναθεώρηση του νέου ευρωπαϊκού συμφώνου σταθερότητας αποτέλεσε έναν από τους βασικούς άξονες της προεκλογικής καμπάνιας του Ολάντ. Στα προηγούμενα φύλλα της ΕΠ σημειώναμε ότι το σύμφωνο αυτό, το οποίο η ΕΕ επιθυμεί να αποκτήσει συνταγματική ισχύ σε κάθε χώρα, αποτελεί μια δικτατορία των αγορών πάνω στις κοινωνίες και μια κήρυξη πολέμου στους ευρωπαίους εργαζόμενους με στόχο την οικονομική και πολιτική «κινεζοποίηση» τους. Το σύμφωνο αυτό αποτελεί παράλληλα την κεντρική επιλογή της ευρωπαϊκής αστικής τάξης για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης, που απειλεί να διαλύσει την ΕΕ και το ευρώ να καταστήσει τα ευρωπαϊκά κεφάλαια ανήμπορα στο διεθνή ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ και τις αναδυόμενες οικονομίες (Κίνα κλπ.). Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, ο Ολάντ, ο οποίος σε όλη του την πολιτική καριέρα υπήρξε πιστός υπηρέτης των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των αγορών, δεν πρόκειται στην πράξη να επιδιώξει με σθένος καμία «φιλολαϊκή» αναθεώρηση του συμφώνου. Ακόμη όμως κι αν ήθελε να το κάνει, ο έλεγχος και οι πιέσεις που ασκούν τα χρηματιστικά κεφάλαια και οι οίκοι αξιολόγησης στην Ευρώπη είναι τόσο ισχυρές, ώστε όποιος επιδοξός τέτοιος «μεταρρυθμιστής» θα εγκαλούνταν γρήγορα στην τάξη.

Στις συναντήσεις που είχε με τον πρόεδρο της ΕΕ Χέρμαν Βαν Ρομπάι και με τον πρόεδρο του Γιούρογκρουπ Ζαν Κλοντ Πούνκερ, αλλά και στη σύνοδο της ΕΕ στις 23 Μαΐου με την καγκελάρια Μέρκελ, ο Ολάντ επανέλαβε μεν τις προθέσεις του για την αναθεώρηση του συμφώνου, το ευρωμολόγιο, τη μεγαλύτερη συμμετοχή της ΕΚΤ στην προστασία των χωρών ευρωζώνης κλπ., όμως την ίδια στιγμή αναγνωρίζει την προτεραιότητα που πρέπει να πάρει ο περιορισμός των ελλειμμάτων – με άλλα λόγια, ετοιμάζεται αμέσως μετά τις βουλευτικές εκλογές για μεγάλες «σοσιαλιστικές» επιθέσεις ενάντια στους γάλλους εργαζόμενους. Εξάλλου η Γαλλία βυθίζεται μέρα με τη μέρα στην στασιμότητα και την κρίση: το ΑΕΠ της παρουσιάζει στασιμότητα, οι τάσεις ελαφριάς ανάκαμψης της βιομηχανίας έχουν εξαφανιστεί και η επίσημη ανεργία στη Γαλλία έχει φτάσει το 10%, ενώ το έλλειμμα αναμένεται να κυμανθεί στο 4,2% του ΑΕΠ.

Συνεπώς, οι γάλλοι εργαζόμενοι και νεολαίοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τον Ολάντ. Αντίθετα, θα πρέπει να οργανώσουν τις αντιστάσεις τους και να αναπτύξουν αγώνες ενάντια στις επιθέσεις που σύντομα θα ξεκινήσουν. Ένα ελπιδοφόρο χαρακτηριστικό της προεκλογικής περιόδου είναι ότι πράγματι σηματοδεύτηκε από το ξέσπασμα πολλών εργατικών αγώνων (κυ-

ρίως ενάντια σε απολύσεις και κλεισίματα εργοστασίων), παρά την παράδοση των κινηματικά «ήρεμων» προεκλογικών περιόδων που είχε για πολλά χρόνια επιβάλλει η γραφειοκρατία των Σοσιαλιστών και των ρεφορμιστών του ΚΚ Γαλλίας, στρέφοντας τις ελπίδες των εργαζομένων σε μια αποκλειστικά κοινοβουλευτική πρακτική και εναλλαγή.

Δεν έχουν όμως τίποτα να περιμένουν και από το Κόμμα της Αριστεράς του πρώην σοσιαλιστή Μελανσόν, το οποίο επίσης υπόσχεται μια φιλολαϊκή διαχείριση της οικονομικής κρίσης – η κλασική αλλά και ολέθρια (λόγω του βάθους της κρίσης και της επίθεσης της αστικής τάξης) αυταπάτη που σπέρνουν αυτά τα νέα ρεφορμιστικά ρεύματα. Η μόνη λύση για να προασπίσουν οι γάλλοι εργαζόμενοι τις δουλειές και το βιοτικό τους επίπεδο είναι να προχωρήσουν μαζί με τους ανέργους, τους νέους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε μαχητικούς, αυτο-οργανωμένους αγώνες, που θα συγκροτούνται με το ίδιο το σύστημα του κέρδους, της αγοράς, της ατομικής ιδιοκτησίας και του ανταγωνισμού. Πρέπει να οικοδομήσουν παράλληλα εκείνες τις επαναστατικές οργανώσεις, που θα τους βοηθήσουν να συγκρουστούν με την γαλλική και ευρωπαϊκή αστική τάξη και το αστικό κράτος που την προστατεύει.

Ανοιχτή επιστολή για την απελευθέρωση του Μπάμπα Ζαν Χουνζάι

Υπογεγραμμένη από τους Ταρίκ Άλι, Νόαμ Τσόμσκι, Φαρούκ Ταρίκ κ.α.

Εδώ και 8 μήνες ο Μπάμπα Ζαν Χουνζάι και τέσσερις ακόμα ακτιβιστές λιώνουν σε διάφορες φυλακές του Γκιλγκίτ. Σε αυτό το διάστημα, δύο φορές έχει μετακινηθεί για να βασανιστεί από στρατιωτικούς και πολιτικούς πράκτορες. Στον ίδιο και τους συναδέλφους του έχουν απαγγελθεί κατηγορίες από την Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία του Πακιστάν. Ο Μπάμπα Ζαν Χουνζάι, ωστόσο, δεν είναι τρομοκράτης. Είναι ένας ευλόγητος πολιτικός ακτιβιστής του Γκιλγκίτ-Μπαλτιστάν (ο ορεινός βορράς του Πακιστάν). Κρατείται εξαιτίας της δράσης του για την υποστήριξη των καταπιεσμένων της περιοχής και πρέπει να απελευθερωθεί άμεσα.

Τον Ιανουάριο του 2010 κατέρρευσε ένα βουνό μέσα στον ποταμό Χούνζα δημιουργώντας αυτό που τώρα ονομάζεται λίμνη Αταμπάτ και βυθίζοντας χωριά το ένα μετά το άλλο. Συνολικά, 1.000 χωριά μετατοπίστηκαν και πάνω από 25.000 αποκόπηκαν από την υπόλοιπη χώρα (η λίμνη κατέστρεψε το μοναδικό δρόμο που συνέδεε την περιοχή με το υπόλοιπο Πακιστάν). Η δραματική κατάσταση των κατοίκων του Γκιλγκίτ-Μπαλτιστάν αγνοήθηκε. Ο Μπάμπα Ζαν Χουνζάι, ακτιβιστής του Εργατικού

Κόμματος του Πακιστάν, περιόδευσε στη χώρα προκειμένου να πιέσει την κυβέρνηση να αποστραγγίσει τη λίμνη και να δημιουργήσει υποδομές για τη μετακίνηση των πληγέντων. Η κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος του Πακιστάν έδρασε καθυστερημένα. Η λίμνη αποτελεί τώρα πια μόνιμο χαρακτηριστικό της περιοχής. Για να κατευνάσει τις διαμαρτυρίες η κυβέρνηση υποσχέθηκε αποζημιώσεις.

Για κάποιους αυτές οι αποζημιώσεις δεν έφτασαν ποτέ. Η επίσημη λίστα των δικαιούχων περιλάμβανε 457 οικογένειες. Πάνω από εκατό, όμως, δεν έλαβαν την αποζημίωση, που εικάζεται ότι πήγε σε οικογένειες προσκείμενες στο Λαϊκό Κόμμα. Στις 11 Αυγούστου, πραγματοποιήθηκε μια διαμαρτυρία 200 περίπου ανθρώπων για τα δικαιώματα των οικογενειών που δεν έλαβαν τις αποζημιώσεις τους, την ώρα που ο επικεφαλής του υπουργικού συμβουλίου του Γκιλγκίτ-Μπαλτιστάν, Μεχντί Σαχ, επισκεπτόταν την πόλη Αλιαμπάντ. Η αστυνομία, έχοντας οδηγίες να απομακρύνει με κάθε μέσο τους διαδηλωτές, χρησιμοποίησε πρώτα κλομπ, μετά χημικά και τέλος άνοιξε πυρ με αληθινά πυρά. Πρώτο τους θύμα ήταν ο Αλφάζ Μπέιγκ, ένας 22χρονος φοιτητής. Όταν ο πατέρας του προσπάθησε να τραβή-

ξει το σώμα του νεκρού γιου του, δολοφονήθηκε και αυτός. Ακολούθησε έκρηξη του κόσμου στην κοιλάδα και το αστυνομικό τμήμα πυρπολήθηκε από τους διαδηλωτές.

Ο Μπάμπα Ζαν Χουνζάι έφτασε 6 ώρες αργότερα. Οργάνωσε τους διαδηλωτές, απέσπασαν την υπόσχεση έρευνας και αυστηρής τιμωρίας των υπεύθυνων αστυνομικών και περίμεναν τις ενέργειες της κυβέρνησης.

Αυτές ήρθαν μια εβδομάδα μετά, με την έκδοση ενταλμάτων σύλληψης για πολλούς διαδηλωτές, ανάμεσά τους και του Μπάμπα Ζαν. Ενώ, όμως, οι περισσότεροι από τους συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση, ο Μπάμπα Ζαν και 4 ακόμα ακτιβιστές παραμένουν στη φυλακή. Δύο φορές μετακινήθηκαν από τη φυλακή για να βασανιστούν. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2011, ο Μπάμπα Ζαν ξυλοκοπήθηκε άγρια και τα πόδια του συνθλίφθηκαν, ενώ ένας άλλος ακτιβιστής (ο Ιφτικχάρ) δέχτηκε καυτό κερι στα γεννητικά του όργανα. Στις 28 Απριλίου 2012, και πάλι, η αστυνομία και οι Rangers του Πακιστάν (μια παραστρατιωτική οργάνωση) όρμησαν στο κελί του, τον χτύπησαν βάνουσα, στη συνέχεια τον μετέφεραν σε κάποιο άγνωστο μέρος και για να τον ταπεινώσουν του ξύρισαν το κεφάλι. Του έχουν

σπάσει τα δάχτυλα και του αρνούνται ιατρική περίθαλψη. Επιπλέον, έχει μεταφερθεί στη φυλακή Ζουλφικαραμπάντ, στο Γκιλγκίτ, σε κελί με άγριους εγκληματίες, όπου έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι μπορεί να σκοτωθεί «κατά λάθος».

Στο μεταξύ, διενεργήθηκε ένορκη ανάκριση για τη δολοφονία του Αφζάρ Μπέιγκ και του πατέρα του. Το πόρισμα δεν δημοσιοποιήθηκε, αλλά οι δημοσιογράφοι που το είδαν λένε ότι ρίχνει τις ευθύνες για το περιστατικό στην αστυνομία και τις τοπικές αρχές.

Οι κάτωθι υπογράφωντες καλούμε την κυβέρνηση του Πακιστάν να δημοσιεύσει το πόρισμα της ένορκης ανάκρισης για τη δολοφονία των Αφζάρ και Σερ Ουλάχ Μπέιγκ. Καλούμε την κυβέρνηση του Πακιστάν να αντιμετωπίσει τον Μπάμπα Ζαν και τους άλλους ακτιβιστές ως πολιτικούς κρατούμενους και να τους τοποθετήσει σε ξεχωριστά κελιά από τους άλλους κρατούμενους. Επιπλέον, ζητάμε από την κυβέρνηση του Πακιστάν να αποσύρει τις κατηγορίες που κατασκεύασε ενάντια στον Μπάμπα Ζαν και τους υπόλοιπους ακτιβιστές. Απαιτούμε, επίσης, να αποζημιωθούν οι οικογένειες που πλήγηκαν από την κατολίθωση στο Αταμπάντ.

Αίγυπτος: Προεδρικές εκλογές χωρίς νικητή

Δεκαπέντε μήνες μετά την εξέγερση του αιγυπτιακού λαού και τέσσερις μετά τις πρώτες ελεύθερες βουλευτικές εκλογές τα τελευταία 50 χρόνια, πραγματοποιήθηκαν στην Αίγυπτο οι πρώτες πολυκομματικές προεδρικές εκλογές, με 43,2% συμμετοχή και 13 υποψήφιους, κανέναν από τους οποίους δεν συγκέντρωσε την απόλυτη πλειοψηφία. Στις επαναληπτικές εκλογές, που θα διεξαχθούν στις 16-17 Ιουνίου, θα αναμετρηθούν ο Μοχάμεντ Μόρσι των Αδελφών Μουσουλμάνων, που συγκέντρωσε το 25,3% των ψήφων και ο Αχμέντ Σαφίκ, τελευταίος πρωθυπουργός του Μουμπάρακ και εκλεκτός του στρατού, με 23,74%. Τα αποτελέσματα, ωστόσο, εκφράζουν πολλές ανατροπές στο πολιτικό σκηνικό, συγκρινόμενα με τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών, και αποκαλύπτουν τόσο τις προσπάθειες του παλιού καθεστώτος να επιβληθεί, όσο και τις διεργασίες της αραβικής άνοιξης που συνεχίζονται, αποδυναμώνοντας την επιρροή της Μουσουλμανικής Αδελφότητας και των φονταμενταλιστών.

Μείωση της επιρροής των Αδελφών Μουσουλμάνων

Αν και πρώτος σε ψήφους, ο υποψήφιος των Αδελφών Μουσουλμάνων Μόρσι συγκέντρωσε λίγο περισσότερους από τους μισούς ψήφους σε σχέση με αυτούς που είχαν πάρει μόλις τον Ιανουάριο (47%). Ο Μόρσι προσπάθησε να εμφανιστεί ως ο γνήσιος ισλαμιστής υποψήφιος, ώστε να προσελκύσει και τα πιο φονταμενταλιστικά στοιχεία (π.χ. σαλαφιστές). Προσπάθησε ακόμα να εμφανιστεί ως εκπρόσωπος της κύριας αντιπολίτευσης στο στρατιωτικό κατεστημένο, που έχει ουσιαστικά σφετεριστεί την εξουσία από την ανατροπή του Μουμπάρακ και μετά, αρνούμενο να την παραδώσει πριν διασφαλίσει τον έλεγχό της και τα δικά του προνόμια. Αυτή η συνταγή πέτυχε στις βουλευτικές εκλογές του Δεκέμβρη - Γενάρη, καθώς οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι, σε αγαστή συνεργασία με τα καθεστώτα τόσο του Σαντάτ όσο και του Μουμπάρακ, είχαν καταφέρει να παρουσιάζονται ως η μόνη αντιπολίτευση. Είναι όμως προφα-

νές ότι δεν κατάφερε να πείσει αυτή τη φορά, καθώς στους τέσσερις μήνες που βρίσκονται στην εξουσία οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι δεν έχουν καταφέρει στο ελάχιστο να ανακόψουν την τρομοκρατική δράση των στρατιωτικών και παραστρατιωτικών οργανώσεων, που χτυπούν, εξαφανίζουν και δολοφονούν. Δεν έχουν καταφέρει να περιορίσουν ούτε τον ασφυκτικό πολιτικό έλεγχο που ασκεί η στρατιωτική ηγεσία (π.χ. δεν αποδέχτηκε την πολιτική κυβέρνηση που διόρισε η δημοκρατικά εκλεγμένη βουλή), ενώ, από την άλλη, δεν υπάρχει κανένα σημάδι βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου, των εργασιακών δικαιωμάτων και της καθημερινής ζωής των Αιγυπτίων - αντίθετα ο πληθωρισμός τρέχει με 12%, η ανεργία έχει φτάσει στο 13%, τα επιτόκια δανεισμού βρίσκονται στο 17% κλπ.

Σημαντικό ποσοστό (17,93%) συγκέντρωσε ένας ακόμα ισλαμιστής υποψήφιος, ο Αμπντέλ Αμπντούλ Φοτούχ, πρώην ηγετικό στέλεχος των Αδελφών Μουσουλμάνων, που κατέβηκε ως ανεξάρτητος, διαφοροποιούμενος από τη γραμμή τους, και, αντίθετα από ό,τι θα περίμενε κανείς, στηρίχτηκε από τους σαλαφιστές μουσουλμάνους. Η περίπτωση του, ωστόσο, παρουσιάζει ορισμένα πολύ ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά καθώς, αντίθετα από την υπόλοιπη ηγεσία των Αδελφών Μουσουλμάνων, που κράτησε σαφείς αποστάσεις από το κίνημα, ο Φοτούχ κατέβηκε από νωρίς στην πλατεία Ταχρίρ και, προσαρμοζόμενος στη ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου και κυρίως της νεολαίας, εξέφρασε μια πιο φιλελεύθερη, δημοκρατική και ανεκτική εκδοχή του Ισλάμ.

Σε αυτό οφείλει μεγάλο μέρος των ψήφων που πήρε. Έτσι, αν και κάλεσε όσους τον ψήφισαν να στηρίξουν τον Μόρσι στο δεύτερο γύρο, δεν μπορεί κανείς να «προσθέσει» εύκολα τις ψήφους του σε εκείνες του Μόρσι.

Το παλιό καθεστώς ανασυγκροτείται, οι πλατείες αντεπιτίθενται

Το σημαντικό ποσοστό του Αχμέντ Σαφίκ, εκπροσώπου της στρατιωτικής χούντας, του παλιού πολιτικού κατεστημένου και φυσικά των ιμπεριαλιστών, είναι αποτέλεσμα συντονισμένων μεθοδεύσεων. Όλοι οι παλιοί μηχανισμοί (πελατειακές σχέσεις, συμφωνίες με φατρίες, εξαγορά ψήφων κλπ.) μπήκαν σε λειτουργία, γι' αυτό και η μεγάλη πλειονότητα των ψήφων του προήλθε από τις αγροτικές περιοχές, που βρίσκονται μακριά από τα κέντρα της εξέγερσης και όπου μπορούν ακόμα τέτοιες μεθοδεύσεις να χρησιμοποιηθούν. Από την άλλη, εφαρμόστηκε κατά κόρον η παλιά μέθοδος της τρομοκρατίας και του εκφοβισμού, που είχε ιδιαίτερη επιτυχία στο παρελθόν.

Αν και όλη αυτή η ενορχήστρωση δείχνει τις συστηματικές προσπάθειες που καταβάλλει το στρατιωτικό και πολιτικό κατεστημένο για να ανακτήσει τον έλεγχο της κατάστασης και να επιβάλει την κυριαρχία του, δεν είναι καθόλου δεδομένο ότι θα τα καταφέρει. Υπάρχει από τη μια το 21,6% του αριστερού νασερικού Χαμνίντ Σαμπάχι, σκληρού επικριτή των ιμπεριαλιστών και του Ισραήλ και εκφραστή των κοινωνικών κινήματων. Οι ψήφοι του προήλθαν κατά βάση από τα αστικά κέντρα προ-

πύργια της επανάστασης, εκφράζοντας ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου που ριζοσπαστικοποιήθηκε και πολιτικοποιήθηκε στις πλατείες και συνεχίζει να παλεύει ακούραστα για τη δημοκρατία και για μια άλλη κοινωνία, χωρίς ωστόσο να έχει ακόμα καταφέρει να αποκτήσει την απαιτούμενη συνοχή και οργάνωση. Υπάρχει από την άλλη μια μεγάλη ανάπτυξη του εργατικού κινήματος και της ένταξης των εργαζομένων - και μάλιστα των νέων - σε σωματεία, που ξεκίνησε μετά την εξέγερση. Η Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Συνδικάτων αριθμεί ήδη γύρω στα 2 εκατομμύρια μέλη και αναπτύσσεται με γοργούς ρυθμούς, χωρίς ακόμα η ένταξη στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα να περνάει στο επόμενο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης και δράσης. Υπάρχει τέλος η νεολαία που ανδρώθηκε στις πλατείες, που εξακολουθεί να επικοινωνεί και να δημιουργεί γεγονότα μέσω του διαδικτύου, που απαιτεί κοινωνική δικαιοσύνη, δημοκρατία και ελευθερία, αλλά με έναν γενικό ακόμα τρόπο, χωρίς σαφή πολιτικά χαρακτηριστικά.

Όλα αυτά δείχνουν τις τεράστιες δυνατότητες για μια πολιτικοποίηση προς τα αριστερά που εγκυμονούν οι διεργασίες στο κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό της Αιγύπτου. Τα εκλογικά ποσοστά τόσο των Αδελφών Μουσουλμάνων όσο και του στρατιωτικού και πολιτικού κατεστημένου έχουν κοντά ποδάρια, εφόσον η εξέγερση εξελίσσεται. Κανείς, βέβαια, δεν πρέπει να παραβλέπει και τους τεράστιους κινδύνους που ενέχει η παρούσα κοινωνική και πολιτική αστάθεια.

Παντελής Πουλιόπουλος

Μια ζωή αφιερωμένη στην επανάσταση

Μόλις 43 χρόνια ζωής ήταν αρκετά για τον Παντελή Πουλιόπουλο για να προλάβει να αφήσει πίσω του μια τεράστια θεωρητική, πνευματική, πολιτική και επαναστατική κληρονομιά. Από τους πρωτεργάτες του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα και ένας από τους θεμελιωτές του τροτσκιστικού κινήματος, συνέδεσε κάθε πτυχή της ζωής του, από την εφηβική ηλικία μέχρι και το θάνατό του, στο σκοπό της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Γεννήθηκε στη Θήβα το 1900. Το 1919 πήγε στην Αθήνα για να σπουδάσει νομική. Εκεί εντάχθηκε στο Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (ΣΕΚΕ). Την επόμενη χρονιά επιστρατεύεται και στέλνεται στο μέτωπο της Μικράς Ασίας. Εκεί διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση και την ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος, γι' αυτό συλλαμβάνεται και αντιμετωπίζει την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας και τη θανατική ποινή. Με την κατάρρευση του ελληνικού μετώπου όμως μπόρεσε να αποδράσει και να επιστρέψει στην Ελλάδα.

Τα χρόνια 1923-24 το ΣΕΚΕ σπαρασσόταν από εσωτερικές θεωρητικές και πολιτικές διαμάχες, ανάμεσα στις τρεις τάσεις: τη σοσιαλδημοκρατική, την «σταλινική» και την επαναστατική-μπολσεβίκικη, της οποίας εκφραστής ήταν ο Πουλιόπουλος. Το 1924, στο 3ο έκτακτο συνέδριο, το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε ΚΚΕ, με πρώτο Γενικό Γραμματέα τον 24χρονο Πουλιόπουλο, σηματοδοτώντας έτσι τη νίκη της επαναστατικής πτέρυγας.

Ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται από την παγκαλική δικτατορία μαζί με άλλα στελέχη της ηγεσίας του ΚΚΕ το 1925, υπερασπιζόμενος την απόφαση του κόμματος για «μία ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία-Θράκη», παρόλο που ο ίδιος είχε διαφωνήσει με αυτή την πολιτική. Στην πεντάωρη συγκλονιστική απολογία του ο Πουλιόπουλος μιλά για το διεθνισμό και υπερασπίζεται το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των λαών και συγκεκριμένα των Σλαβομακεδόνων. Για τη στάση του αυτή εξορίζεται στη Φολέγανδρο, απ' όπου απελευθερώνεται με την πτώση της δικτατορίας το 1926.

Κατά την απουσία του, όμως, οι σταλινικοί είχαν επικρατήσει πλήρως μέσα στο ΚΚΕ. Το 1927 επιχειρεί ριζική κριτική στη γραμμή της ηγεσίας και συγκεκριμένα γύρω του σημαντικό αριθμό κομματικών μελών, με αποτέλεσμα τη διαγραφή του. Ο Πουλιόπουλος υιοθετεί τις απόψεις του Τρότσκι για το χαρακτήρα της σταλινικής γραφειοκρατίας και το γραφειοκρατικό εκφυλισμό της Σοβιετικής Ένωσης και δημιουργεί μια ομάδα αντιπολίτευσης προς το ΚΚΕ, που εκδίδει το περιοδικό «Σπάρτακος». Η ομάδα του «Σπάρτακου» επιχειρεί να εκφράσει

στην Ελλάδα τις απόψεις της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης.

Στο ίδιο διάστημα ο Πουλιόπουλος εργάζεται ως δικηγόρος, υπερασπιζόμενος τους εργαζόμενους απέναντι στην αυθαιρεσία των εργοδοτών. Παράλληλα, φροντίζει για τη συγκρότηση και θεωρητική κατάρτιση των ελλήνων κομμουνιστών, μεταφράζοντας στα ελληνικά τον πρώτο τόμο του *Κεφαλαίου* καθώς και άλλα μαρξιστικά θεωρητικά κείμενα.

Το 1934 πρωτοστατεί στην ίδρυση της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), που με την ίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς το 1938, αποτέλεσε ως ΕΟΚΔΕ (Ενιαία ΟΚΔΕ) το ελληνικό τμήμα της.

Στο μεταξύ, το 1934, η νέα σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ αλλάζει ριζικά την πολιτική γραμμή του κόμματος. Αντικαθιστά τον χαρακτήρα της επανάστασης στην Ελλάδα, από σοσιαλιστική σε «αστικοδημοκρατική», με την αιτιολόγηση ότι η Ελλάδα ήταν μια υπανάπτυκτη χώρα, εξαρτημένη και μισοαποικιακή, με κυρίαρχες τις φεουδαρχικές μορφές οικονομίας. Ταυτόχρονα, υιοθετεί την πολιτική των «Λαϊκών Μετώπων» για την αντιμετώπιση του φασισμού.

Σε αυτά ο Πουλιόπουλος απάντησε με το κολοσσιαίο για την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος (και όχι μόνο) έργο, το *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα;* Στο βιβλίο αυτό ο Πουλιόπουλος, παραθέτοντας στοιχεία οικονομικά και ιστορικά, πραγματοποιεί την πρώτη επιστημονικά θεμελιωμένη μαρξιστική οικονομική, κοινωνική και πολιτική ανάλυση του ελληνικού καπιταλισμού, αποδεικνύοντας ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είναι ενσωματωμένος στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, ότι το ελληνικό κεφάλαιο δεν «αντιμάχεται», αλλά συνεργάζεται στενά με το ξένο και ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης πρέπει να είναι σοσιαλιστικός και όχι «κατά στάδια». Παράλληλα, ο Πουλιόπουλος στιγματίζει την πολιτική της ταξικής συνεργασίας των Λαϊκών Μετώπων, αφού αυτά όχι μόνο είναι αναποτελεσματικά απέναντι στο φασισμό αλλά είναι και προδοτικά προς την εργατική τάξη, αφού σημαίνουν συνεργασία και υποταγή στον ταξικό εχθρό της.

Δυο χρόνια μετά την έκδοση της μελέτης, το Μάιο του 1936, ξέσπασε η εργατική εξέγερση στη Θεσσαλονίκη, δικαιώνοντας την ανάλυση του Πουλιόπουλου. Παγιδευμένο στη θεωρία της «ανωριμότητας των συνθηκών» και στη γραμμή της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης» και προσκολλημένο στην τακτική των Λαϊκών Μετώπων, το σταλινικό ΚΚΕ, με το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη, εγκαινίασε μια σειρά προδοσιών απέναντι στις εργατικές εξεγέρσεις, με τραγικές συνέπειες για την ελ-

ληνική εργατική τάξη.

Το 1938 ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται από τη δικτατορία Μεταξά και φυλακίζεται στην Ακροναυπλία. Τις άθλιες συνθήκες κράτησης συμπληρώναν οι εσωτερικές διακρίσεις που επέβαλε η σταλινική ηγεσία της Ακροναυπλίας εναντίον των τροτσκιστών. Παρόλα αυτά ο Πουλιόπουλος συνεχίζει την πολιτική και συγγραφική του δραστηριότητα μεταφράζοντας την *Προδομένη Επανάσταση* του Τρότσκι και εντείνοντας τις προσπάθειές του για την ενοποίηση των τροτσκιστικών δυνάμεων και την αποσαφήνιση του εκφυλισμού της ΕΣΣΔ.

Το 1941, όταν η ελληνική κυβέρνηση παρέδωσε τους πολιτικούς κρατούμενους στους Ναζί, ο Πουλιόπουλος είχε προτείνει ένα δρόμο διαφυγής από τη φυλακή στους 600 συγκρατούμενούς του. Όμως, οι ηγέτες του ΚΚΕ στη φυλακή διαφώνησαν — στο τέλος μόνο αυτά τα άθλια καθάρματα διέφυγαν, οδηγώντας τη συντριπτική πλειο-

ψηφία των κρατουμένων στην εκτέλεση. Το 1943 οδηγήθηκε στο ιταλικό εκτελεστικό απόσπασμα, στο Νεζερό της Λάρισας, μαζί με άλλους 100 συγκρατούμενούς του. Μέχρι το τέλος μιλούσε στους ιταλούς φαντάρους στη γλώσσα τους, για το σάπισμα του καπιταλισμού, τα δεινά του φασισμού και του πολέμου, το διεθνισμό και τη φιλία των λαών και την επανάσταση που έρχεται. Σύμφωνα με μαρτυρίες, οι φαντάροι αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και την εκτέλεση ανέλαβαν οι φασίστες αξιωματικοί.

■ Μαρία Χ.

Περικλής Βενέτης (1951-2012)

Στις 21 Απριλίου έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 61 ετών ο σύντροφος Περικλής Βενέτης, προδομένος από την καρδιά του. Κατάγονταν από πολυμελή εργατική οικογένεια της εργατοπούλης του Περιστερίου, όπου και ο ίδιος έζησε ολόκληρη τη ζωή του.

Ο σ. Περικλής μπήκε από πολύ μικρός στον αγώνα για την επιβίωση στα δύσκολα χρόνια της δεκαετίας του '60. Σε νεαρή ηλικία δούλεψε σαν οικοδόμος και υδραυλικός, κατόπιν και στο μεγαλύτερο μέρος του εργασιμου βίου του, ως βιομηχανικός εργάτης (μηχανουργός). Επίσης, από πολύ μικρή ηλικία ήρθε σε επαφή, λόγω και οικογενειακής παράδοσης (άλλα δυο αδέρφια του ήταν τροτσκιστές), με τις ιδέες του εργατικού και κομμουνιστικού/τροτσκιστικού κινήματος, στις οποίες έμεινε πιστός μέχρι το θάνατό του.

Τα πρώτα βήματα του σ. Περικλή στο συνδικαλισμό και στην πολιτική αρχίζουν όταν ακόμη είναι έφηβος, ουσιαστικά πριν από τη δικτατορία. Μετά την πτώση της Δικτατορίας θα έχει μια έντονη συνδικαλιστική και κυρίως πολιτική δράση, θα οργανωθεί στην ΟΚΔΕ και θα συμμετάσχει σ' όλους τους μεγάλους εργατικούς και πολιτικούς αγώνες των πρώτων μεταπολιτευτικών χρόνων. Ήταν έξυπνος και οξυδερκής και είχε πολλές πολιτικές ικανότητες και μια πολιτική συγκρότηση σημαντική. Αυτές οι αρετές του τον βοήθησαν να εξελιχθεί σε στέλεχος της ΟΚΔΕ, στην οικοδόμηση της οποίας -και ειδικά στην εργατική και συνδικαλιστική συγκρότηση και πολιτική της- πρόσφερε αρκετά.

Στη διάσπαση του 1986 ακολούθησε την ομάδα που εγκατέλειψε την ΟΚΔΕ και δημιούργησε τον Σπάρτακο. Τα τελευταία χρόνια αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας, ωστόσο αυτά δεν έκαμψαν την αγωνιστική και πολιτική του δραστηριότητα και τη συμμετοχή του στους αγώνες και στο κίνημα. Η ΟΚΔΕ εκφράζει τη βαθειά της θλίψη για τον ανεπάντεχο χαμό του σ. Περικλή Βενέτη, τα ειλικρινή συλλυπητήρια στη γυναίκα του, συντρόφισσα Βιβή, στην οικογένειά του και στα αδέρφια του.

Ε.Π.

ΣΥΡΙΑ

Ο μαρτυρικός συριακός λαός συνεχίζει να δίνει την μάχη

■ Κώστας Δικαίος

Το καθεστώς του Άσαντ, εκμεταλλευόμενο την ανοχή που του παρέχει το «ειρηνευτικό σχέδιο Ανάν», το οποίο έχει ψηφίσει ο ΟΗΕ, συνεχίζει τις σφαγές του συριακού λαού. Στις 4 Μάη, άνδρες της ασφάλειας και φιλοκαθεστωτικοί φοιτητές οπλισμένοι με μαχαίρια εισέβαλαν στο Πανεπιστήμιο του Χαλεπίου και σκότωσαν 4 φοιτητές, τραυμάτισαν 28, συνέλαβαν και εξαφάνισαν πάνω από 200, ενώ εκδιώχθηκαν εκατοντάδες από τους κοιτώνες της φοιτητικής εστίας. Ακολούθησαν μαζικές, άνευ προηγουμένου, διαδηλώσεις στο Χαλέπι, δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, με συνθήματα «Δεν μπορούν να μας σταματήσουν ακόμα κι αν μας πυροβολήσουν όλους!», παρότι το Χαλέπι παρέμενε στο περιθώριο στην πρώτη χρονιά της εξέγερσης. Στις 25 Μάη τεθωρακισμένα εισήλθαν στο Χαλέπι για πρώτη φορά από την έναρξη της εξέγερσης. Στις 13 Μάη στο σουνιτικό χωριό Ταμάννα αλ Γαμπ τεθωρακισμένα σκότωσαν 7 άτομα (ανάμεσά τους 4 γυναίκες), τραυμάτισαν 18, έβαλαν φωτιά στα σπίτια και συνέλαβαν δεκάδες κατοίκους! Στις 26 Μάη η μαρτυρική πλέον πόλη Χούλα βομβαρδίστηκε από τεθωρακισμένα και πυροβολικό, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 32 παιδιά και πάνω από 70 κάτοικοι!

Το σχέδιο Ανάν, διατυπωμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να απαιτεί την κατάπαυση του πυρός, αλλά χωρίς να περιορίζει ούτε στο ελάχιστο τον

των τεθωρακισμένων του Άσαντ εναντίον ολόκληρων χωριών, συνοικιών και πόλεων, που κατοικούνται κύρια από σουνίτες και αποτελούν κέντρα της αντίστασης. Πολύ περισσότερο δεν μπορούν να εμποδίσουν το πυροβολικό του Άσαντ να ισοπεδώνει ολόκληρα χωριά που ελέγχονται από τους εξεγερμένους.

Εξάλλου, ο ρόλος αυτών των 300 και του ΟΗΕ δεν είναι να σώσουν το συριακό λαό, ούτε να περιορίσουν τα κέντρα εξουσίας της άρχουσας τάξης. Ο στόχος τους είναι να φέρουν σε συνεννόηση τις σημερινές κλίκες της εξουσίας με τις νέες που διαμορφώνονται στα πλαίσια του «Εθνικού Συριακού Συμβουλίου», το οποίο ελέγχεται κύρια από τους ισλαμιστές «Αδελφούς Μουσουλμάνους» και στηρίζεται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Όπως ανοιχτά δηλώνει ο Ομπάμα, πρέπει να υπάρξει ένα σχέδιο μεταβίβασης της εξουσίας στη Συρία, όπως έγινε και στην περίπτωση της Υεμένης. Σ' αυτό το σχέδιο θα πρέπει να συμφωνήσουν και οι Ρώσοι, πράγμα που σημαίνει ότι δεν θα θιγούν άμεσα τα συμφέροντά τους στη χώρα (βάσεις, εμπόριο, επιρροή). Επομένως, θα αποσυρθεί η κλίκα Άσαντ, αλλά θα διατηρηθούν τα βασικά κέντρα εξουσίας, σε συνεννόηση όμως με την «αντιπολίτευση» που έχουν διαμορφώσει και στηρίζουν οι ιμπεριαλιστές, εφαρμόζοντας τις ίδιες πολιτικές σε βάρος του λαού! Το σχέδιο σκοντάφτει όμως σε πολλούς παράγοντες.

ον στη σύγκρουση χαρακτηριστικά εμφυλίου πολέμου ανάμεσα στη σουνιτική πλειοψηφία του 70% και την αλεβιτική μειοψηφία που κυβερνά και στηρίζει τον Άσαντ. Αυτό σημαίνει ότι η εξέγερση δεν μπορεί πλέον να σταματήσει αν δεν τσακιστούν όλες οι δομές της παλιάς εξουσίας και μάλιστα αν δεν τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι για τις σφαγές. Αυτό περιορίζει την ευελιξία του «Εθνικού Συμβουλίου» και του ΟΗΕ, που θέλουν απλά μια συνεννόηση των αρχουσών τάξεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι «τοπικές επιτροπές συντονισμού», που περιλαμβάνουν νεολαία και είναι ριζωμένες στα κέντρα της εξέγερσης, απείλησαν πρόσφατα ότι θα αποχωρήσουν από το Συμβούλιο, γιατί «ουσιαστικά προωθεί κυρίως τα συμφέροντα των ισλαμιστών Αδελφών Μουσουλμάνων» και ότι «δεν υπάρχει καμιά σοβαρή πρωτοβουλία υποστήριξης όσων βρίσκονται εντός Συρίας, των οποίων η άποψη δεν μετρά!». Αυτό προκάλεσε την παραίτηση του επικεφαλής του Συμβουλίου. Στο μεταξύ, δημοσιεύτηκε η Ιδρυτική Διακήρυξη του «Ελευθερου Συριακού Στρατού» (ΕΣΣ), που θέτει ως στόχο την «προστασία των ειρηνικών διαδηλώσεων» και τη «συμβολή στην απελευθέρωση του συριακού λαού και την υπαγωγή στη διεθνή δικαιοσύνη όσων ευθύνονται για το αιματοκύλισμα της χώρας». Ο μαχόμενος ΕΣΣ μέσα στη Συρία είναι φανερό ότι θέτει στόχους που έχουν να κάνουν με τη διάλυση του καθεστώτος στο σύνολό του και άρα ξεπερνάει το Συμβούλιο!

Ο δεύτερος παράγοντας όπου σκοντάφτει το σχέδιο Ανάν είναι οι επιδιώξεις των διάφορων περιφερειακών δυνάμεων (Σαουδική Αραβία, Κατάρ, Τουρκία) και των ιμπεριαλιστών, που συνεχίζουν να συζητούν το ενδεχόμενο μιας ανοιχτής στρατιωτικής επέμβασης τύπου Λιβύης (Γαλλία, Αγγλία κ.α.), παρά τα ρίσκα που θα είχε μια τέτοια εξέλιξη (σύγκρουση με Ρωσία, Κίνα, εξαπλώση της κρίσης σε Λίβανο, Ιράκ, Μέση Ανατολή).

Πράγματι, Σαουδική Αραβία και Κατάρ, στηριζόμενοι στους φανατικούς σαλαφιστές μουσουλμάνους, επιθυμούν την πλήρη εξόντωση της αλεβιτικής και σιτικής μειοψηφίας, μετατρέποντας τη σύγκρουση σε εμφύλιο και εξοπλίζοντας άμεσα τους εξεγερμένους που ελέγχουν. Ο στόχος είναι να πληγούν άμεσα οι Σίτες του Ιράν, του Ιράκ, της Χεζμπολά του Λιβάνου, του Μπαχρέιν και να ισχυροποιηθούν οι Σουνίτες στην περιοχή!¹ Η Τουρκία θέλει να αποκτήσει έλεγχο στα κέντρα εξουσίας της Συρίας, πράγμα που σημαίνει ότι αυτά πρέπει να αλλάξουν, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τα πρόσωπα που έχουν το πάνω χέρι. Τέλος, οι ιμπεριαλιστές, παρότι δεν έχουν καμιά όρεξη να εξαπλωθεί η κρίση ούτε στο

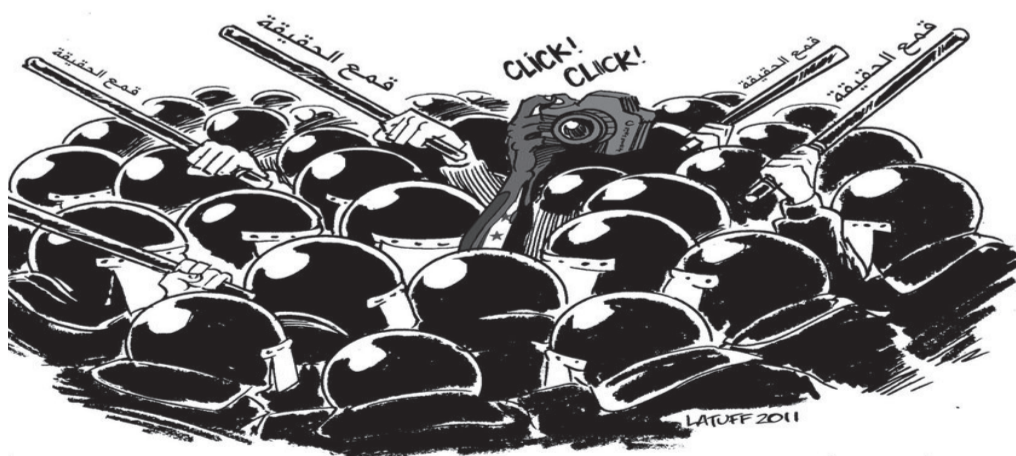
Λίβανο ούτε στο Ιράκ (όπου πρόσφατα κατόρθωσαν να σταθεροποιήσουν σχετικά την εξουσία τους, στηριζόμενοι στους Σίτες και τους Κούρδους, οι οποίοι είναι στην παρούσα φάση σύμμαχοι του Άσαντ!), ωστόσο δεν παύουν να φλερτάρουν με την ιδέα να ξεριζωθούν από τη Μέση Ανατολή Ρώσοι και Κινέζοι μια και καλή. Διστάζουν όμως να εξοπλίσουν τις μάζες γιατί φοβούνται ότι δεν θα μπορούν να τις ελέγξουν στη συνέχεια. Γι' αυτό στηρίζουν προς το παρόν το σχέδιο του ΟΗΕ.²

Ήδη όμως η κρίση φαίνεται να προχωρά στο Λίβανο, όπου γίνονται συγκρούσεις ανάμεσα σε μέλη της Χεζμπολά και υποστηρικτές του κόμματος «Μέλλον» του πρώην πρωθυπουργού Σάαντ αλ Χαρίρι, που είναι σφόδρα πολέμιος του καθεστώτος Άσαντ και εκπροσωπεί κυρίως αμερικάνικα και σαουδαραβικά συμφέροντα. Οι συγκρούσεις ανάμεσα σε αλεβίτες και σουνίτες στην Τρίπολη έχουν ενταθεί και υπάρχουν ήδη 10 νεκροί και δεκάδες τραυματίες. Πρόσφατα μάλιστα απήχθησαν από εξεγερμένους στη Συρία 11 Λιβανέζοι σίτες προσκνητητές που πήγαιναν στο Ιράν, πράγμα που δημιούργησε νέα ένταση, αν και τελικά αφέθησαν ελεύθεροι.

Το σίγουρο είναι ότι η εξέγερση στη Συρία δεν κάμπτεται, αλλά αντίθετα σε κάθε χτύπημα του καθεστώτος η απάντηση είναι να βγαίνουν στους δρόμους και στις μάχες χιλιάδες νέοι αγωνιστές, όπως συνέβη στο Χαλέπι. Ολόκληρες πόλεις ελέγχονται από τους εξεγερμένους. Πρέπει το παγκόσμιο εργατικό κίνημα να ενισχύσει το συριακό λαό, ώστε να βρει το δρόμο της νίκης, μακριά από τους ιμπεριαλιστές, τους περιφερειακούς συνοδοιπόρους τους, τις θρησκευτικές και εθνικές διαιρέσεις και ασφαλώς τις άρχουσες τάξεις, όπως αυτές εκφράζονται από το καθεστώς Άσαντ, αλλά και κάποιες δυνάμεις του Εθνικού Συμβουλίου.

1. Φανατικοί μουσουλμάνοι πιθανόν να προκάλεσαν τις δύο επιθέσεις αυτοκτονίας στο κέντρο της Δαμασκού, κοντά σε κτήριο των υπηρεσιών πληροφοριών του στρατού. Ο ΟΗΕ τις συνέδεσε με την Αλ Κάιντα, όπως και ο Άσαντ, αλλά οι αντιπολιτευόμενοι τις θεώρησαν προβοκάτσια του καθεστώτος.

2. Είναι αλήθεια ότι ανάμεσα στους εξεγερμένους υπάρχουν μέλη ειδικών δυνάμεων ιμπεριαλιστικών χωρών και ειδικός εξοπλισμός, κυρίως αντιαρματικός, αλλά αυτό δεν είναι γενικευμένο και μάλλον αποτελεί ελεγχόμενη δραστηριότητα. Το βέβαιο είναι όμως ότι από την άλλη μεριά ένα ρωσικό πλοίο κατευθύνεται στο λιμάνι της Ταρτούς στη Συρία, φορτωμένο με όπλα, πυρομαχικά και υλικά για το συριακό στρατό, που αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα εφοδιασμού!

الثورة السورية

▲ “Ελευθερία στη Συρία”: Σκίτσο σύριου καλλιτέχνη

έλεγχο της εξουσίας και του στρατού από το καθεστώς Άσαντ (απαραίτητος όρος για να το ψηφίσουν Ρώσοι και Κινέζοι), έχει μείνει στα χαρτιά, όπως ήταν αναμενόμενο και όπως παραδέχεται ο ίδιος ο ΟΗΕ. Οι περίπου 300 άοπλοι απεσταλμένοι του ΟΗΕ, που έχουν αναπτυχθεί στη χώρα για να επιβλέψουν την «εκεχειρία», ασφαλώς δεν μπορούν να εμποδίσουν την επέμβαση

Πρώτον, οι διαθέσεις του ίδιου του συριακού λαού, που έχει εξεγερθεί και μάχεται στους δρόμους, όχι απλώς για να φύγει ο Άσαντ, αλλά για να τσακιστεί το καθεστώς τρόμου, ανεργίας, φτώχειας που έχουν επιβάλει οι άρχουσες τάξεις της χώρας υπό την ηγεσία του Άσαντ. Εξάλλου, οι σφαγές από το στρατό και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις έχουν προσδώσει πλέ-